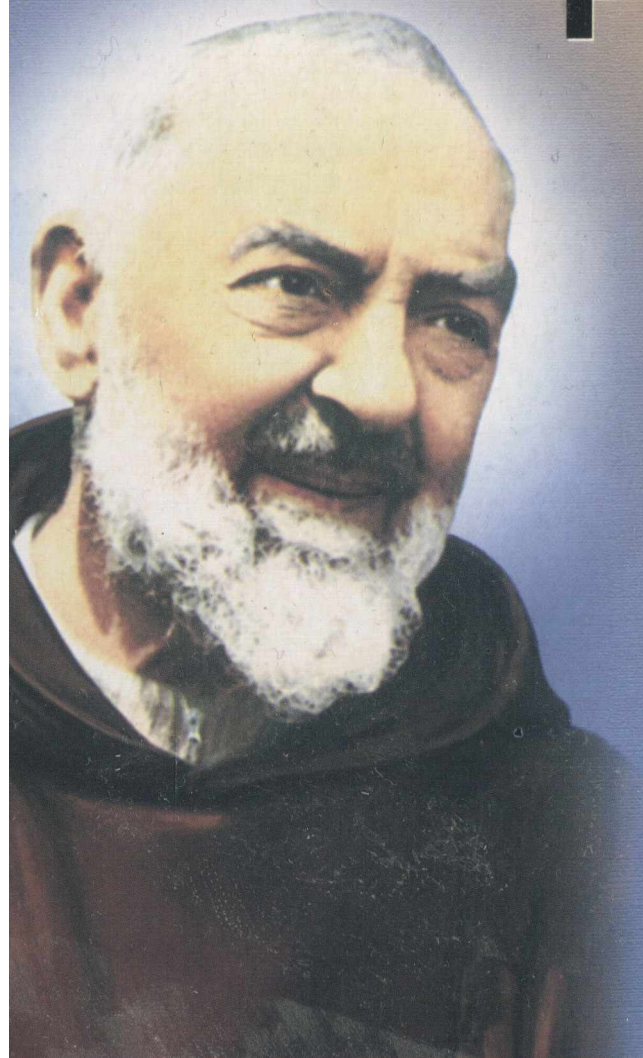

Kun. V. Rimšelis, MIC

Tēvas Pijus

Kun. dr. Viktoras Rimšelis MIC

TĖVAS PIJUS

ANTRAS PATAISYTAS IR PAPILDYTAS LEIDIMAS

MARIJONŲ TALKININKŲ CENTRO LEIDYKLA
KAUNAS 2005

**UDK 23/28(450):929 Pio, Padre
Ri 91**

ISBN 9955-629-02-9

PIRMOJO LEIDIMO PRATARMĖ

Šios knygos tikslas yra supažindinti skaitytoją su šių laikų žmogumi, kuris yra žinomas beveik visame pasaulyje. Jis žinomas yra savo šventu gyvenimu ir didelėmis Dievo malonėmis. Gal kas abejingai pamanytų, ar verta yra rašyti apie didelius, mūsų prigimčiai neįprastus įvykius žmoguje, kuris yra dar gyvas.

Kai rašoma apie sporto herojus, politikus, karo herojus, kodėl negalima rašyti apie žmogų, kurį Dievas padaro herojum dvasios ir malonės gyvenime? Tiesa, Bažnyčia nėra greita tarti neklaidingą žodį apie nepaprastus įvykius ir mistines apraiškas žmogaus gyvenime. Tačiau ji nėra linkusi slėpti atgamtinių apraiškų, įvykstančių mūsų gyvenime. Kaip tik jos yra uždavinys parodyti tikrąsias atgamtines apraiškas ir jas apsaugoti nuo sugedusios ir nesveikos prigimtės pasireiškimų.

Vienąmet Italijoje aštuonios knygos apie Tėvą Pijų buvo tikintiesiems uždraustos skaityti ir platinti. Bet tai nereiškia, kad Bažnyčia būtų uždraudusi susipažinti su jo gyvenimu ar kad būtų metusi juodą šešėlį ant tėvo Pijaus gyvenime vykstančių nepaprastų apraiškų, lyg juose būtų paneigusi atgamtinį momentą. Tų knygų autoriai, ar tai dėl nesusipratimo, ar gal kad gražiau atrodytų, buvo pradėję rašyti visokių nebūtų dalykų, kurie yra prieš tikėjimo dogmas. Kai kurie, pvz., rašė, kad tėvas Pijus viską žino ir gali visur būti, kai tuo tarpu tik vienas Dievas turi šias ypatybes. Kai kurios uždraustosios knygos buvo išėjusios be bažnytinės aprobatos, kuri tos rūšies raštams yra reikalinga. Todėl suprantamas ir jų uždraudimas.

Visi šioje knygoje minimi įvykiai yra paimti iš Bažnyčios aprobuotų knygų **A City on a Mountain** (Padre Pio of Pietrelcina, O. F. M. Cap.) by Pascal P. Parente S. T. D., Ph. D., J. C. B. ir **Padre Pio The Stigmatist**, by Rev. Charles Mortimer Carty. Tačiau visi čia suminėti nepaprasti įvykiai turi tik žmogiškų patikimumą, nes bažnytinė aprobata užtikrina tik tai, kad šiose knygose nėra nieko priešinga tikėjimo tiesoms ir dorai. Todėl apie tėvo Pijaus gyvenime vykstančių ypatingų apraiškų neprisigimtinį pobūdį duodame tikrai savąją nuomonę pagal šioje knygoje aprašomų įvykių aiškumą. Šiuo reikalu Katalikų Bažnyčia nėra padariusi oficialaus nutarimo. Tad visad esame pasiruošę priimti Bažnyčios sprendimą kaip galutinį žodį ir autoritetą.

Katalikų Bažnyčioje vyksta per visus amžius labai daug nuostabių Dievo darbų, kuriuos iš dalies kaip ir visus kitus įvykius galime lengvai suprasti ir patikrinti. Ir kai pats Dievas jų neslepia, bet vis aiškiau ir aiškiau per juos save pasauliui nori apreikšti, tai nėra mums nėra pagrindo jų slėpti arba apie juos nekalbėti. Žinia, ženklai ir stebuklai nesudaro krikščioniškojo mokslo ir gyvenimo esmės. Bet, kol žmogus gyvena šiame pasaulyje, jis yra keleivis. Todėl jam dažnai reikia ženklų, parodančių kelią į dangiškojo Tėvo namus. Tėvas Pijus su Kristaus kančios žaizdomis, manau, yra Dievo duotas mūsų laikams ypatingas ženklas, kuris iškalbingai pasauliui byloja, jog atpirkti Kristaus Krauju žmonės turi daugiau savo gyvenime įvertinti Jo kančią ir mirtį nei kaip šio pasaulio džiaugsmą ir visą jo puikybę.

ĮŽANGOS ŽODIS ANTRAJAM LEIDIMUI

Lietuvos marijonų talkininkų centro leidykla sumanė pakartoti kun. dr. Viktoro Rimšelio MIC knygą „Tėvas Pijus“, pirmąsyk išleistą Čikagoje 1955 m. „Draugo“ leidyklos.

Kodėl ją kartojame po pusės šimtmečio, neieškodami naujo autoriaus? Tai todėl, kad knyga labai gyvai ir vaizdžiai parašyta ir, kas svarbiausia, pakankamai išsamiai apibūdina stigmatizuotojo kapucino, dabar jau šventojo, asmenybę, veiklą, reikšmę. Per pastaruosius 13 metų iki tėvo Pijaus mirties (1968) tęsėsi jo maldomis bei tarnavimu laimėtų pagijimų ir atsivertimų grandinė, kaip ir jo paties vargai ir kentėjimai, tačiau jie nebeįnešė naujų esmingų bruožų į jo paveikslą. Todėl naujame knygos leidime paliekame esamąjį laiką, kaip gyvą ano meto liudytojų balsą.

Autoriaus pageidavimu, Leidykla paprašė jo draugą, savo bendradarbį kunigą Vaclovą Aliulį MIC parašyti knygai Priedą, kuris apimtų tėvo Pijaus kelią į altoriaus garbę – beatifikaciją ir kanonizaciją.

*Rašant šį Priedą pasinaudota naujais šaltiniais: italų rašytojo ir žurnalisto Renzo Allegri knygos apie tėvo Pijaus stebuklus vertimu į lenkų kalbą: **Cuda Ojca Pio**, Wydawnictwo WAM, Kraków 2002, 304 p., ir žurnalu **Cuda i łaski Boże**. Kraków 2004, Nr. 6, p. 2-19.*

Kun. V. Aliulis yra Vatikane asmeniškai susitikęs knygoje minimą dr. Vandą Pultavską, žinomą šeimos gyvenimo psichologę ir gyvybės nuo užsimezgimo iki natūralios mirties gynėją, nuostabiai pagijusią iš vėžio ligos 1962 m. tėvo Pijaus maldomis.

LEIDĖJAI

TĖVO PIJAUS JAUNYSTĖ

Tėvas Pijus gimė 1887 m. gegužės 25 dieną Pietrelčinos (Pietrelcina) miestelyje, Benevento provincijoje (Italija). Jo tėvai Orazio (Horacijus) Forgione ir Marija Juozapa De Nunzio buvo nemokyti ir neturtingi kaimiečiai. Per krikštą gavo jis Pranciškaus vardą. Nors tėvai abudu nei rašyti, nei skaityti nemokėjo, tačiau labai stropiai rūpinosi savo vaikams duoti gerą išauklėjimą. Šeimoje buvo penki vaikai – du berniukai ir trys mergaitės. Viena iš tų mergaičių yra dabar vienuolė Romoje, o kitos dvi yra ištekėjusios. Brolis Mykolas yra pasilikęs savo tėvų senuose ir neturtinguose namuose.

Maža kas yra žinoma apie Pranciškaus Forgionės vaikystės dienas. Patsai Tėvas Pijus apie savo praeitį mažą, beveik nieko, nekalba. Kas yra žinoma, tai daugiausia iš paties jo tėvo Oracijaus Forgionės pasakojimų. Forgione šeima turėjo Pietrelčinos miestelio siauroje gatvėje mažą, dviejų kambarių namelį. Čia pat, už miestelio, yra jų menkutė nuosavybė – mažas žemės gabalas, tik du akrai. Reikėjo ją gerai ir rūpestingai prižiūrėti, kad galėtų šiaip taip šeima su penketu vaikų išsilaikyti. Oracijaus namuose niekad dešimt lirų (apie du doleriai) iš karto nepasirodydavo. Tačiau, kaip Tėvas Pijus prisipažįsta, nors ir mažai turėję, bet, ačiū Dievui, nieko netrūkę.

Mažasis Pranciškus stebėdavo iš savo namų, kaip vaikai prie bažnyčios aikštelės triukšmingai žaidžia. Dažnai jis ir pats pas

juos nudulkėdavo. Bet šito vaiko didysis širdies patraukimas buvo ne žaidimams, o maldai. Dar tik penkerių metų būdamas, jis šv. Pranciškui Asyžiečiui pasižadėjo sekti jo pavyzdžiu ir užaugęs tapti jo dvasinės šeimos nariu. Visi Pietrelčinos miestelio senieji gyventojai atsimena tas dienas, kai, vaikams negražiai pradėjus kalbėti ar keiktis, mažasis Forgionės nuo jų pasišalindavo ir nuošaliai verkdamas melsdavosi. Mažo vaiko gilus pamaldumas ir kilnūs troškimai jaudindavo tėvą ir motiną. Oracijus Forgionė pasiryžo visko netekti, visko atsižadėti, kad tik tas pamaldusis vaikas pasiektų to, ko jis nori. O jo noras buvo tapti kada nors vienuoliu kunigu su barzda.

Na, Praniukas pradėjo lankyti pradžios mokyklą ir ją baigė, būdamas dešimties metų. Paskui, 1897 metais, senas kunigas altaristas Don Domenico Tizzani pasiėmė vaiką mokyti privačiai. Jis jam davė žinių tiek, kiek vaikai gauna vidurinėje mokykloje. Sugrįžęs iš mokslo Pranciškus arba avis už miestelio ganydavo, arba namie mamai prie darbo padėdavo. Sunaikiai jis atjausdavo, kad jo mokslas tėvams daug atsieina. Iš tikrųjų, toks privatus vaiko mokymasis daug nekaštuodavo, bet neturtinga šeima nesugaudavo nė tų kelių lyrų knygai nusipirkti. 1898 metais Oracijus nutarė išvažiuoti į Ameriką, kad iš čia galėtų užtikrinti savo sūnui mokslą ir paremti kitus savo šeimos reikalus. Pranciškus vis mokėsi privačiai su mintimi, kad kada nors galės įstoti į kunigų seminariją pas tėvus kapucinus. Ši mintis atvedė pagaliau pamaldųjį jaunuolį į kapucinų vienuolyną. Ir 1903 m. sausio 22 dieną Morcone vienuolyne pradėjo jis noviciatą - bandymo ir pasiruošimo metus vienuoliškam gyvenimui. Morcone vienuolyne prasidėjo visiškai naujas gyvenimas. Priimdamas vienuoliškąjį abitą, gavo jis ir naują vardą. Vienuolyne daugiau jis jau nesivadino Pranciškus Forgionė, bet brolis Pijus. Daugelyje vienuolynų vardai yra pakeičiami, paliekant tik gimimo vietos pavadi-

nimą. Taip Pranciškus Forgionė turėjo vadintis brolis Pijus iš Pietrelčinos.

Mes nežinome tų smulkmenų ir aplinkybių, kurios vienuolyno vyresniusius paskatino Forgionė šeimos jaunam vaikui duoti Pijaus vardą, bet nuostabu yra tai, kad Katalikų Bažnyčioje dvidešimtojo šimtmečio pirmoje pusėje Pijaus vardas yra labai reikšmingas. 1903 m. rugpjūčio 4 dieną naujai išrinktasis popiežius Juozapas Sarto pasivadino Pijumi ir labai sėkmingai valdė Bažnyčią 11 metų kaip Pijus X, kuris šiandieną Bažnyčios yra gerbiamas šventųjų garbe. Po trumpos pertraukos vėl Bažnyčią valdo du didieji popiežiai – Pijus XI ir Pijus XII, kurių dvasinę įtaką pasaulis jaučia ir pripažįsta. Ne Vatikano majestotišku didingumu ir dieviškąja tvirtybe, bet nepaprastu pamaldumu, kentėjimais, paklusnumu ir ypatingomis iš Dievo gautomis malonėmis gyvenime dvasišką vaidmenį atlieka kitas Pijus – kunigas vienuolis kapucinas, tėvas Pijus iš Pietrelčinos.

Jau pačioje novicijato pradžioje brolis Pijus pamėgo visokius apsimarinimus ir atgailas. Kai 1903 m. tėvas, sugrįžęs iš Amerikos, pamatė jaunąjį vienuolį labai suvargusį ir sudžiūvusį, apšaukė patį viršininką ir nutarė sūnų iš vienuolyno atsiimti namo. Bet, viršininkui paaiškinus, kad viskas pasitaisys, kai brolis Pijus pradės mažiau marintis, Orazio Forgionė apsiramino.

Po šitokio tėvų apsilankymo vienuolyne vyresnieji nutarė brolių Pijų perkelti į Pianisi (Campobasso), atseit, į kitą vienuolyno namą.

Naujoje vietoje brolio Pijaus gyvenime pradėjo reikštis keisti įvykiai. Visi vienuoliai turėjo po mažą kambarėlį. Brolis Pijus turėjo kambariuką šalia brolio Anastazijaus. Kartą naktį br. Pijus negalėjo užmigti. Kažkas vis vaikščiojo ir vaikščiojo br. Anastazijaus kambaryje. Grindys tauškėjo, ir miegas visai neėmė.

— Gal kas negerai yra su br. Anastazijumi, — pamanė br. Pijus ir atsikėlęs priėjo prie lango. Jis norėjo pro langą jį pakalbinti. Bet čia pat ant palangės sėdėjo baisus juodas šuo su milžiniška galva ir su žerintiomis akimis. Vos tik br. Pijus spėjo iš baimės surikti, toji šmėkla pašoko dideliu šuoliu ir dingo ant stogo. Pergąsdintas broliukas visą naktį išdrebėjo be miego. Rytojaus dieną Br. Pijus sužinojo, kad anas kambarys tą naktį buvo tuščias.

Piktosios dvasios bandė visokiais būdais atgrasyti jaunąjį vienuolį nuo aukos ir atgailos gyvenimo. Kunigas Don Salvatore Panullo, Pietrelcinos klebonas ir dekanas, pasakoja, kaip vieną kartą jisai turėjęs gauti iš vienuolyno viršininko tėvo Augustino laišką, kuris buvo įduotas br. Pijui. Atidaręs voką, rado jis tik tuščią popieriaus lakštą. Don Salvatore pamanė, kad viršininkas buvo išsiblaškęs, ir paklausė, ar nežinąs br. Pijus, ką viršininkas laiške norėjęs rašyti.

— Tai yra vis tų bjauriųjų dvasių įprasti pokštai, — atsakė vienuolis. — Neverta šauktis vėl tėvo Augustino, nes aš žinau laiško turinį iš savo angelo sargo.

Su ypatingu uolumu ir meile buvo jis atsidavęs teologiniams mokslams. Dieviškas tiesas giliai ir pamaldžiai savo dvasioje iškontempliuodavo. Dažnai jį rasdavo vyresnieji beruošiantį pamokas, ant kelių atsiklaupusį ir paskendusį apmąstymų maldoje. Šitai, atrodo, gali paaiškinti mums, kodėl tėvo Pijaus žodžiai tiek daug įtakos turi žmonėms.

— Tasai kunigas nieko ypatingo ir nepaprasto nekalba, bet jo žodžiai į sielą veikia ypatingai ir nepaprastai, — ne vienas pasako, išgirdęs tėvo Pijaus kalbą. Tą patį išpūdį turi ir konvertitai, atseit, sugrįžusieji į katalikų tikėjimą! Kai jie pradeda paskui tirti sieloje staigaus pasikeitimo vyksmą, prisipažįsta, kad koks nors tėvo Pijaus žodis juos yra labai paveikęs.

BROLIS PIJUS – KUNIGAS

Dėl silpnos sveikatos jaunas kapucinas buvo dažnai kilnojamas iš vienos vietos į kitą. Mat vyresnieji norėjo surasti jam sveikesnę vietą. Dėl tos pačios priežasties dažnai jį vyresnieji pasiūsdavo namo pas gimines į Pietrelciną. Atsitikdavo, kad jis staiga susirgdavo, karštis nepaprastai aukštai pakildavo, bet ir vėl greitai atsigaudavo. Vos gyvą vieną kartą jį Oracijus Forgionė parsivežė namo. Vienuoliai tėvui patarė, kad ligonis namie valgytų atskirai, nes jie įtarė sergant jį džiova. Vienuolyne negalėjo jis jokio maisto nė į burną paimti per keturiolika dienų, bet namie tuojau iš pirmos dienos atgavo apetitą ir greitai pasitaisė.

Buvo 1910 metų pavasaris, kai Oracijus Forgionė nutarė vėl vykti į Ameriką. Tėvas išvažiavo į Jungtines Amerikos Valstijas, o sūnus, neilgai trukus, grįžo į Montefusco vienuolyną, kur jo draugai baigė teologijos studijas. Baigėsi mokslo metai, ir studentai prieš kunigystės šventimus turėjo važiuoti į Benevento vyskupiją laukti egzaminų. Išleisdamas studentus į kelionę, rektorius pamatė, kad jų būryje yra ir br. Pijus.

– Tik tu, Pijuk, nevažiuosi, – labai švelniai pastebėjo rektorius. – Tu juk sirgai, ir kelionė gali tau tik pakenkti.

– Aš atlaikysiu, – atsakė br. Pijus, – kad ir pėsčiam reikėtų eiti.

Rektorius žinojo jo gabumus ir gerus norus. Todėl leido jam

važiuoti drauge su kitais, nors jis ir nebuvo išklauses visų metų teologijos kurso. Iš viso kurso aukščiausius pažymius gavo br. Pijus.

Atėjo šventimų diena. Tai buvo 1910 metų rugpjūčio 10 diena, kurios jaunasis kapucinas laukė, kaip kokios žvaigždės danguje pasirodant. Benevento katedroje išsipildė pamaldaus jaunolio išsvajotas idealas. Br. Pijus tapo Aukščiausiojo kunigu. Nekaltas džiaugsmas užliejo visą jo sielą.

— Kaip šiąnakt miegojai? — paklausė vienas draugas.

— Kur aš tau miegosiu! — atsakė jaunasis kunigas. — Iš džiaugsmo visą naktį negalėjau akių sudėti.

Rytojaus dieną, tai buvo ketvirtadienis, tėvas Pijus atlaikė pirmąsias šv. Mišias savo gimtinėje, Pietrelcinos bažnyčioje. Paskui sekmadienį buvo iškilmingos šv. Mišios Angelų Švč. Mergelės Marijos bažnyčioje, kur prieš 23 metus naujasis kunigas buvo pakrikštytas.

Tą dieną Pietrelcinos miestelyje buvo didelės iškilmės. Visi miestelio gyventojai buvo paliesti naujojo kunigo džiaugsmo, kuris prasidėjo bažnyčioje prie altoriaus ir ėjo garsiai reikšdamasis į gatves, ėjo į širdis senų ir jaunų. Tą dieną Oracijus Forgionė buvo toli nuo savo tėviškės, ir negalėjo pasakyti, ko daugiau susikaupė jo sieloje — džiaugsmo ar skausmo.

Jis atšventė savo sūnaus didžiąją šventę su savo draugais Amerikoje.

Vargonų iškilmingi akordai nutilo, Pietrelcinos šventiška nuotaika sugrįžo į kasdienos gyvenimą. Ši giedrioji šventės nuotaika gyventojų atmintyje nuriedėjo į šviesių praeities prisiminimų eilę, kurioje liko visiems amžiams parašyta, kad Forgionė šeimos pamaldusis vaikas yra kunigas. Tėvui Pijui atsivėrė jo gyvenimo kryžiaus kelias, kuris, atrodo, veda tiesiog į Kalvarijos kalną. Po iškilmių jis sugrįžo į vienuolyną, čia jį pagavo kažkokia nepaprasta karštligė, kuri jį dar studentą

labai kankino. Vyresnieji nutarė jį ir vėl pasiųsti į tėviškę, kur jis išbuvo beveik šešerius metus.

Pirmaisiais tėvo Pijaus kunigystės metais jo gyvenime jokių ypatingumų niekas nematė. Vienas tik daiktas krito žmonėms į akį: jis per ilgai laikydavo šv. Mišias. Užtrukdavo jis prie altoriaus net pusantros valandos. Ir joks kitas kunigas taip pamaldžiai Mišių nelaikydavo, kaip tasai kunigas kapucinas. Jo laikomose Šv. Mišiose atrodė, jog kartojasi pati Kalvarijos drama, kurioje pamaldusis kunigas patsai dalyvauja ir kenčia kartu su Kristumi. Kartais patekdavo jis į dvasios pagavimą, iš kurio pažadinti reikėdavo skambučiais suskambinti. Taip daryti liepė tarnuokams patsai Don Salvatore, tėvo Pijaus klebonas ir nuodėmklausys. Kai tik kiek ilgiau prie Mišių tėvas kapucinas užtrunka ir jau, atrodo, grimsta į tą palaimingą mistinę būklę, tai tarnuokai jau ir skambina.

Dvasios pagavimai dažnai jį apimdavo ir po Mišių, per dėkojimo maldas. Kartą, tėvui Pijui ilgai iš bažnyčios negrįžtant, mama, pamačiusi zakristijoną, susirūpinusi paklausė, kas yra, kad taip ilgai kunigėlis negrįžta. Tasai atsakė, kad jis dar esąs bažnyčioje, ir nuėjo, lyg savimi nepasitikėdamas, pasitikrinti. Tėvas Pijus buvo sukniubęs už altoriaus veidu į žemę ir atrodė miręs šiam pasauliui. Zakristijonas persigando ir uždusęs, vos kvapą atgaudamas, pranešė klebonui, kad vienuolis mirė.

— Kur mirė? — šis ramiai paklausė.

— Bažnyčioje.

— Niekas nemirė, daryk, kas tau priklauso! Uždaryk duris ir eik sau! — pasakė klebonas, kuris gerai žinojo, kas buvo atsitikę.

Tokios gyvenimo apraiškos jau tada rodė, kad tėvas Pijus labai giliai buvo persiėmęs dieviškomis paslaptimis. Kontempliatyvinis gyvenimasėjo drauge su auka ir atgailomis, kurių

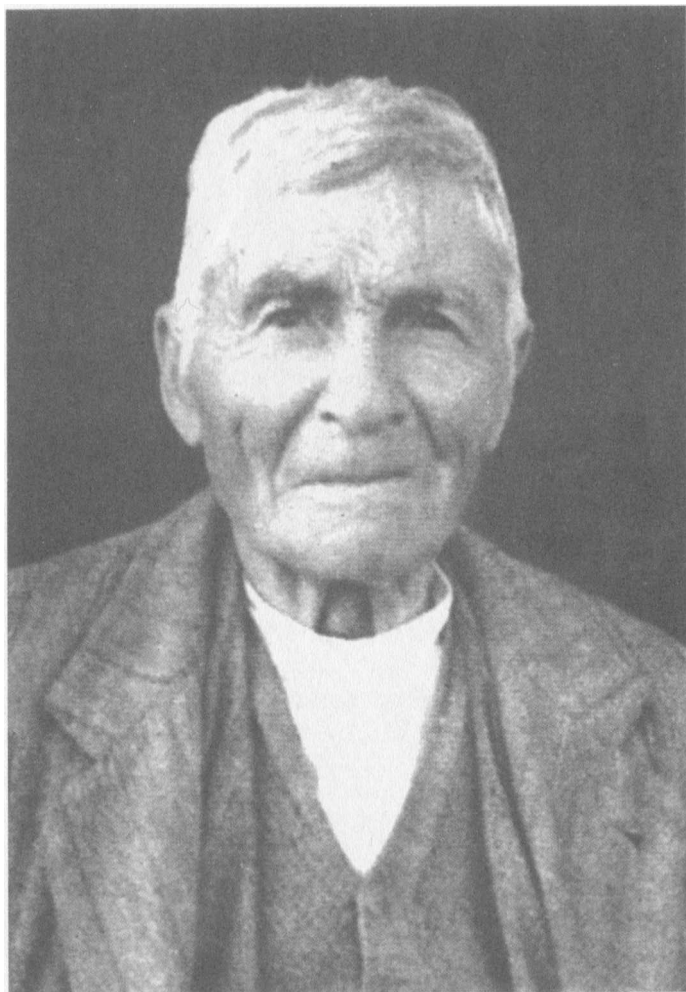
labai neapkenčia piktosios dvasios. Pragaras nutarė tėvui Pijui keršyti ir jį atgrasyti nuo atgailų ir švento gyvenimo. Jo kambarėlyje dažnai atsirasdavo daug gąsdinančių pabaisų, kurios imdavo jį kankinti. Kartais piktosios dvasios priimdavo ir žmonių išvaizdą. Tada jos juokdavosi ir tyčiodavosi iš tokio jauno kunigo gyvenimo. Vieną vakarą atrodė, kad atėjo į kambarį tėvas Augustinas, pirma buvęs jo nuodėmklausys, kuris tuojau ėmė jį barti ir prikaišioti dėl neprotingų atgailų. Esą, Dievas nereikalauja atgailų, esą, Dievui toks gyvenimas visai nepatinka. Nustebo tėvas Pijus, kad tėvas Augustinas taip keistai gali kalbėti, ir liepė tam „vienuoliui“ sušukti: „Tegyvuoja Jėzus!“ Su šiais žodžiais vizija išnyko.

Kad kovoje su tamsybių karalystės pajėgomis neprarastų drąsos ir nepultų į neviltį, reikėjo ypatingos stiprybės ir pagalbos iš dangaus. Todėl tėvas Pijus nuolat jautė arti esant savo angelą sargą, kuris palaikydavo ryžtingumą, išblaškydavo piktųjų dvasių sukeltas sieloje audras ir teikdavo dangiškos šviesos, kurią reikėtų pavadinti dvasiniu sielos giedrumu. Kitas stiprybės šaltinis tokioje ypatingoje dvasinėje kovoje buvo tėvas Augustinas, kuris dabar yra San Giovanni Rotondo vienuolino vyresnysis. Jis jam duodavo tobulybės kelyje patarimų ir nurodymų.

Buvo tai 1915 metų vasarą. Tėvas Pijus mėgdavo išeiti už Pietrelčinos miestelio į laukus, kur buvo tasai jo tėvo ūkelis, atseit, mažas dirbamos žemės gabalas. Daugiausia praleisdavo jis laiko po vienu medžiu, kuris augo kaip tik Forgione šeimos lauke. Rugsėjo 20 dieną po tuo medžiu besimelsdamas, staiga jis pajuto didelį skausmą kairiajame krūtinės šone, rankų delnuose ir kojų pėdose. Atrodė, lyg kas jas varstytų durklu ar degintų ugnimi. Motina, nesulaukdama jo pietų, atėjo ieškoti į laukus. Pamačiusi, kad tėvas Pijus krato rankas, tarsi norėdamas jas atvėsinti nuo karščio, ji labai nustebo. Iš veido iš-

Tēvo Pījaus motina

Tēvo Pijaus tēvas

skaičiusi, kad jis labai kenčia, ji prisipyrusi klausė, kas atsitiko po tuo medžiu.

– Viskas tvarkoje, aš tik jaučiu rankose veriančius skausmus, – atsakė ramiai tėvas Pijus.

Apie tuos savo skausmus pasisakė jis klebonui, kuris tada buvo jo nuodėmklausys. Šis padarė reikšmingą pastabą, sakydamas:

– Kas žino, Pijuk, kas gali atsitikti tokiomis dienomis.

Tie skausmai buvo įžanga penkioms žaizdoms, kurios atsivėrė po trejų metų, kai jis jau buvo sugrįžęs į vienuolyną San Giovanni Rotondo.

KARO METAI

Europoje visiems ramybę sudrumstė 1914 metų vasaros didieji politiniai įvykiai. Liepos 28 dieną Austrija paskelbė Serbijai karą. Daugiau šių įvykių negu senatvės palaužtas, rugpjūčio 20 dieną mirė popiežius Pijus X. 1915 m. gegužės 24 dieną Italija įstojo į karą prieš Austriją. Visus tuos nepaprastus įvykius tėvas Pijus išgyveno visu širdies jautrumu. Jis troško aukotis už savo tautą ir už visą žmoniją. Darė dideles atgailas ir karštomis maldomis prašė Dievą, kad jo gyvenimas taptų nuolatinė auka.

Karui prasidėjus, Italijoj pašaukė į kariuomenę visus jaunos kunigus. Žinoma, daugelis kunigų pateko į karo kapelionus. Tie, kuriems pritrūko kapelionų vietų, turėjo būti sanitarais. Karo metais Italijoj ėmė į kariuomenę visus vyrus, kurie tik galėjo panešti šautuvą. Neva tikrindavo sveikatą, bet ne vienas nustebdavo, kai jam būdavo trumpai pranešama, kad sveikatos būklė yra visai normali. Panašiai atsitiko ir su tėvu Pijumi. Būdamas tikras ligonis, sužinojo, kad jis yra tinkamas kareivio pareigoms. Karinė vyresnybė priskyrė jį prie medicinos korpuso dešimtosios kuopos, kurios vyriausioji būstinė buvo Neapolyje. Gavo jis kareivio uniformą, kuri jau per daug jam buvo didelė, ir atrodė, kad tokiems drabužiams visoj Italijoj nerastum žmogaus. Taip ir pateko tėvas Pijus į kareivines, kur buvo surinkti naujokai kariškam apmokymui. Po kelių dienų mankš-

tos jis visiškai susirgo ir iš kareivinių buvo perkeltas į ligoninę. Čia visus nustebino jo temperatūros nepaprastas aukštumas. Paprastieji karščiui matuoti termometrai jo karščio neatlaikydavo ir sprogdavo. Ligoninė pasirūpino ypatingų termometrų, kuriais matuojant tėvo Pijaus temperatūrą, pasirodė, kad jo karštis svyruoja nuo 120° iki 125" (Fahrenheit). Gydytojai stebėjosi dabar jau ne tiek dėl tokio ypatingo karščio, kiek dėl to, kad ligonis gyvena ir net turi visą sąmonę.

Kai tik ligonis kiek pasveiko ir pradėjo vaikščioti, karinė vyresnybė davė jam trumpas atostogas. Būdamas vienuolis, turėjo pirmiausia susirišti su savo vienuolijos vadovybe. Provincijos viršininkas liepė jam važiuoti namo į Pietrelčiną, kur jam labiausiai tiko oras ir visa aplinka. Pasibaigus toms trumpoms atostogoms ir gerokai sustiprėjęs, vėl jis turėjo grįžti į Neapolį. Čia patikrino jo sveikatą ir šį kartą nepasakė, kad sveikas. Todėl karinė vyresnybė davė jam šešių mėnesių atostogas.

Atostogų leidime buvo pažymėta, kad po šešių mėnesių bus pranešta, ką jis toliau turi daryti. Seniai jau buvo praėję šeši mėnesiai, bet naujų iš karinės valdžios paradėimų tėvas Pijus vis nesusilaukė. Bet policija gavo įsakymą suieškoti kareivį Pranciškų Forgionę, kuris po šešių mėnesių negrįžo į paskyrimo vietą. Miestelyje niekam nė į galvą neatėjo, kad tėvas Pijus yra tasai kareivis, kurio valdžia ieško. Be to, jis daugiau jau nesivadino Pranciškum Forgionę, ir niekas jo kitaip nevadino kaip tik tėvu Pijumi. Po ilgo ieškojimo ir apklausinėjimo policija pasiuntė į Neapolį pranešimą, kad Pietrelčinos mieste nėra kareivio pavarde Pranciškus Forgionę. Iš Neapolio gavo policija kitą raštą, kuriame buvo pasakyta, kad Pietrelčiną yra ieškomo kareivio gimtasis miestas, ir čia turėtų jis būti. Policija pradėjo iš naujo apklausinėti žmones.

Kartą iš netyčių vienas policininkas paklausė moters, kuri

kaip tik buvo tėvo Pijaus sesuo Felicija, ar ji nepažįstanti tokio kareivio Pranciškaus Forgione. Toji juokdamasi atsakė:

– Žinoma, kad pažįstu. Jis yra mano brolis ir dabar gyvena vienuolyne San Giovanni Rotondo.

Policijos viršininkas apsidžiaugė, gavęs tokią žinią, manydamas, kad jau tas reikalas yra baigtas. Bet iš tikrųjų jis nebuvo baigtas. Pietrelčinos policijos viršininkas tuojau pasiuntė kitam policijos viršininkui į San Giovanni raštą, kuriame reikalavo surasti ten esantį pabėgusį nuo kariuomenės kareivį ir kuo greičiausiai grąžinti į Neapolį karinei vadovybei. Bet policijos viršininkas labai nustebė, kai gavo iš San Giovanni žinią, kad ten nėra tokio kareivio. Vėl jis siunčia raštą, kuriame tvirtina, kad ten turi būti toks kareivis, nes jo sesuo taip sakiusi. Ji sakiusi, kad jis gyvena vienuolyne. Tačiau vienuolyno durininkas apie kareivį Pranciškų Forgionę nieko nežinojo. Jis vis tvirtino, kad čia nėra jokio kareivio ir kad nepažįsta tokio Forgione. Kartą, atsitiktinai išsikalbėjęs su vienu kunigu kapucinu, policijos viršininkas priėjo išvados, kad tasai taip ilgai ieškomas kareivis yra tėvas Pijus.

Tada jis gavo policijos įsakymą vykti į Neapolį ir tuojau pristatyti savo karinei vyresnybei. Karininkas, kuriam tėvas Pijus turėjo priklausyti, pranešė, kad jis bus smarkiai nubaustas kaip pabėgėlis. Tada tėvas Pijus labai ramiai pasiaiškino:

– Rašte, kuris buvo duotas atostogų reikalui, buvo pasakyta po šešių mėnesių laukti naujų instrukcijų. Aš visą laiką ir laukiau. Važiuoti į Neapolį įsakymą gavau tiktai vakar ir šiandien čia esu.

Karininkui buvo aišku, kad čia buvo įvykęs gražus nesusipratimas. Po kelių savaitių tėvas Pijus vėl pateko į karo ligoninę. Plaučių peršvietimai parodė, kad jis turi džiovą. Kariuomenės gydytojas pripažino, kad jis karo tarnybai yra netinkamas. Ir tėvas Pijus iš kariuomenės buvo atleistas. Kaip li-

goniui valdžia davė mažą pensiją, kurios jis nenorėjo priimti, prisipažindamas, kad kariuomenėje tarnaudamas valdžiai tik nuostolių buvo padaręs. Išsiaiškinus, kad tie pinigai bus reikalingi vienuolynui ir galės būti panaudoti neturtingų miesto vaikų šelpimui, sutiko jis priimti tą pensiją ir pasirašė po veteranų šalpos raštais.

Iš Amerikos buvo grįžęs jo tėvas Oracijus, kuriam labai patiko toji kariškoji uniforma. Jis buvo nutaręs vilkėti ją prie darbų laukuose. Tačiau tėvas Pijus su tuo nesutiko. Jis sakė, kad tai esąs valdžios turtas, kurį reikia valdžiai atgal grąžinti. Tai gi jie supakavo tuos kariškuosius drabužius ir pasiuntė į Neapolį, iš kur jie buvo gauti.

Taip pasibaigė tėvo Pijaus gyvenime tasai trumpas laiko tarpas, kuris buvo surištas su karo tarnyba. 1917 m. gruodžio 12 dieną paskutinį kartą paliko jis savo gimtąjį miestą Pietrelčiną. Graudžiai atsisveikino su savo giminėmis ir pažįstamais, su kuriais per tiek metų buvo visa širdimi suaugęs. Atsisveikindamas su motina, jis pasakė, kad vargiai kada ar begrįšias į savo tėviškę ir kad nuo šio laiko pasirenkās visų motinų Motiną Mariją. Vienuolijos vyresnieji paskyrė jam gyvenimo vietą San Giovanni Rotondo. Tenai jis ir iki šios dienos gyvena.

STIGMOS

Tėvas Pijus atvažiavo į San Giovanni Rotondo vienuolyną, kad pailsėtų, kad sveikatą pataisytų arba, jeigu jau tokia būtų Dievo valia, kad ramiai numirtų. Dievas tačiau silpname kūne didžiai sielai buvo skyręs ilgą kentėjimų gyvenimą. Pamaldusis vienuolis kapucinas buvo nuolatinis Švč. Sakramento saugotojas ir garbintojas. Jis pirmas buvo bažnyčioje, kai vienuoliai rinkdavosi bendroms dvasinėms lavyboms, jis uoliausiai atlikinėjo visas pareigas. Tuo būdu jis ruošėsi mirčiai, apie kurią kasdien primindavo nuolatiniai kūno skausmai. Be kitų kūno negalių nuo 1915 metų rugsėjo 20 dienos jis nuolat kentėjo Kristaus žaizdų skausmus: tarsi kas varstė rankas ir kojas ir degino širdį. Kenčiančio Kristaus tikrovė perėjo ne tik į tėvo Pijaus kūną, bet taip pat į jo dvasią. Ano meto laiškai rodo, kad jo siela buvo labai giliai paskendusi dvasios skausme. Kartais matydavo jis viltį ir pagalbą išimtinai tik kitų maldose. Todėl jis dažnai prašydavo melstis už jį, kad jam būtų leista apverkti savo menkumą. Dievo artumo išgyvenimai sieloje sukeldavo savo menkumo jutimą, kurie pavirsdavo į didį dvasios kentėjimą. Atrodė, jog Dievas tame menkume sielą būtų apleidęs ir pasmerkęs vienatvei, kurioje veltui ieškotum suraminimo ir pagalbos. Dvasios tamsybė, kuri slėgė sielą ir atstu laikė šviesybių Dievą, tik apie vieną dalyką galėjo Tėvui Pijui iškalbingai byloti: jis kenčia dvasios skausmą, iš kurio tik kitų nuo-

širdžios maldos galėtų išlaisvinti. Dievas tačiau nesiskubino išnaikinti skausmą toje sieloje, kuri buvo visa atsidavusi Kristaus meilei. Savo planuose Jis buvo jai paskyręs skausmą, panašų į Išganytojo Kristaus skausmą ir kančią.

Buvo tai 1918 metų rugsėjo 20 diena. Buvo suėję lygiai treji metai nuo tos dienos, kai tėvas Pijus savo tėviškėje buvo patyręs nepaprastus skausmus kojose, rankose ir krūtinėje. Šių skausmų atsiradimo metinėse jis vėl prašė Dievą, kad Jis leistų jam kentėti kartu su Kristumi. Po Mišių jis atsiklaupė po didžiuoju Išganytojo kryžiumi ir paskendo apmąstymuose apie Kristaus kančią ir mirtį. Kai jis dvasios pagavime Viešpatį prašė daugiau meilės ir daugiau skausmo, iš kryžiaus atėjo penki šviesos spinduliai ir lyg skausmo vilyčios pervėrė kojas, rankas ir šoną. Jo sieloje susipynė skausmas su džiaugsmu. Ir jis jau nesižinojo, ko sieloje daugiau tilpo, — džiaugsmo ar kančios. Tokio džiaugsmo ir tokio skausmo žmogaus prigimtis negali pakelti, ir tėvas Pijus apalpo ir sukrito po kryžiumi.

Brolis Mikalojus rado jį veikiau mirusį kaip gyvą. Iš žaizdų tryško kraujas, o jis pats nepajėgė nei atsikelti, nei pajudėti. Atėjo vienuolyno vyresnysis, kuris, peržvelgęs įvykio sceną, akimis sustojo prie kryžiaus, po kuriuo buvo sukritęs tėvas Pijus, ir tuoj suprato, kodėl jo kojos ir rankos yra kruvinos. Jie jį nunešė į celę, kuri jam buvo paskirta gyventi, ir paguldė į lovą. Broliukas norėjo apžiūrėti žaizdas, bet tėvas Pijus daugiau akimis negu žodžiais maldavo tą įvykį laikyti paslapyje. Šiandieną nėra bažnyčioje nė to kryžiaus, po kuriuo tėvui Pijui atsivėrė penkios žaizdos. Jį išnešė iš bažnyčios ir kažkur paslėpė.

Tokio viešo atsitikimo nuslėpti nebuvo galima. Vienuolyno vyresnysis apžiūrėjo žaizdas ir apie įvykį pranešė Foggios provincijolui ir Romoje gyvenančiam vyriausiajam vienuolijos vadovui. Provincijolas įsakė nufotografuoti rankų žaizdas. Fotografija buvo tuojau pasiųsta į Romą. Provincijolas pareikala-

vo, kad įvykis būtų mediciniškai ištirtas. Gydytojas Luigi Romanelli, M. D., tėvą Pijų pagrindinai apžiūrėjo ir toliau per 15 mėnesių jį penkis kartus aplankė, tirdamas, ar kas nebus pasikeitę. Paskui jis smulkiai aprašė stigmų apraiškas. Stigmas jis paprastai vadina žaizdomis. Stebėjimo aprašymo išvadoje daktaras L. Romanelli prisipažįsta, kad neradęs jokių kliniškų apraiškų, pagal kurias būtų galėjęs žaizdas mediciniškai kaip nors surūšiuoti ar aptarti. Žaizdų apraiškos kaip tik rodė, kad jų kilmės priežastys yra ne iš paties organizmo, bet iš ten, kur žmogaus tyrimai ir bandymai neprieina. Atviros žaizdos paprastai arba gyja, jeigu gerai mediciniškai prižiūrimos, arba vystosi į didesnes žaizdas su įvairiomis komplikacijomis, jeigu gerai nėra prižiūrimos. Tėvas Pijus prausiasi paprastu vandeniu, vartoja paprastos rūšies muilą, ant rankų turi užsimovęs vilnones pirštines, ir tos žaizdos nei gyja, nei plečiasi į kitas organizmo dalis. Tą faktą yra užrašęs gydytojas L. Romanelli po dvejų metų žaizdoms atsiradus. Tačiau ir po 36 metų žaizdos yra išlikusios tokios pat.

Generolo, tai yra vyriausiojo vienuolijos vadovo, rūpesčiu buvo iškviestas iš Romos kitas gydytojas Giorgio Festa, M. D., kuris visu gydytojo rūpestingumu ėmėsi apžiūrinėti ir tirti tas paslaptinę žaizdas. Stigmų aprašyme jis sako, kad jų diametras yra truputį didesnis kaip du centimetrai. Aplink žaizdas susidaro nuo kraujo tekėjimo rusvi šašiukai, kurie laikas nuo laiko nukrenta ir parodo žaizdą su visomis smulkmenomis. Tada žaizdos kraštai atrodo gražiai, lyg nupjauti. Tėvas provincijolas pačioj pradžioj apžiūrėjo žaizdas ir viešai pareiškė, kad galįs prisiekti prieš Dievą, jog pro tas rankų žaizdas būtų galėjęs matyti, kas parašyta ant popieriaus. Atseit, tėvo Pijaus rankos yra tikrai perversos. Visiškai tas pačias apraiškas turi ir kojų žaizdos. Gydytojas pastebėjo, kad tėvui Pijui sunku ir skaudu judinti pirštus, juos suglausti, ištiesti. Skauda jam ir

kojas, kai reikia vaikščioti. Šono žaizda turi pakreipto kryžiaus išvaizdą. Atrodo, lyg būtų ieties perdurta.

1919 metais liepos mėnesį į San Giovanni Rotondo atvažiavo Romos universiteto medicinos profesorius Amico Bignami, kuris, atlikęs smulkmeniškai visus apžiūrėjimus ir tyrimus, pripažino, kad tėvas Pijus yra labai normalios psichikos vyras ir turi sveiką nervų sistemą. Norėdamas, bet negalėdamas surasti tų slaptųjų gydytojams žaizdų atsiradimo priežasčių, jisai pareiškė, kad tos apraiškos, esą, turėtų savo kilmę vesti iš nervinės sistemos. Jis mediciniškai labai gerus tyrimus atliko, bet, ieškodamas priežasties, savo išvadoje padarė nenuoseklumo klaidą. Pirma pripažino savo tyrimuose nervų sistemą esant labai normalią, o paskui sako, kad žaizdų atsiradimo priežastis turėtų būti nervinio pobūdžio.

Žmonės tėvą Pijų pradėjo vadinti šventuoju. Žinia apie stigmų atsiradimą žaibo greitumu pasklido visoje Italijoje. Minios maldininkų pradėjo rinktis kasdien ne tik į San Giovanni, bet ir į tas vietas, kur tėvas Pijus pirma buvo gyvenęs. Tūkstantinės minios dieną ir naktį laikė apsupusios vienuolyną, kur gyveno stigmatizuotasis vienuolis kapucinas, ir laukė eilės prieiti pas jį išpažinties, išklausti jo laikomų šv. Mišių. Nebuvo laiko tėvui Pijui nei pasilsėti, nei naktį pamiegoti. Vyresnieji norėjo jį paslėpti nuo žmonių, bet visi bandymai buvo be pasekmių. Matyti, tie Dievo ženklai buvo duoti pamaldžiajam vienuoliui kapucinui ne tam, kad jie būtų laikomi paslapyje. Į San Giovanni žmonės keliavo iš Prancūzijos, iš Ispanijos ir net iš Amerikos. Kapucinams vienuoliams pasidarė labai sunkus gyvenimas. Tame vienuolyne, kur gyveno tėvas Pijus, nebuvo niekam ramaus poilsio. Žmonių bruzdesys ir triukšmas nesibaigė nei dieną, nei naktį. Kelis kartus naktį reikėjo iššaukti policiją, kad bent kiek sutvarkytų besigrūdančią aplink vienuolyną minią.

Žinia, kad tėvas Pijus gavo stigmatas, labai greitai pasiekė Pietrelčinos gyventojus. Pirmasis sužinojo apie tai dekanas: jam buvo pranešta iš vienuolyno laišku. Dekanas per zakristijoną pakvietė pas save tėvo Pijaus motiną. Išgirdusi, kad klebonas ją prašo skubiai užėti, ji nusigando, manydama, kad kas bus jau bloga atsitikę.

— Nieko blogo neatsitiko, — suramino ją zakristijonas ir patysai pradėjo verkti.

— Kas gi atsitiko? — dar su didesne baime klausė motina.

— Iš džiaugsmo verkiu, — sako zakristijonas. — Mūsų tėvas Pijus yra šventas. Eik ir paklausk, ką apie jį laiške rašo.

Motinai klebonas smulkiai išaiškino visą reikalą apie stigmatas. Jis priminė jai ir tą dieną, kai tėvas Pijus iš skausmo kratė rankas ir sakė, kad jas lyg kas deginte degino. Tada motina suprato, kad tie skausmai ir tos žaizdos, apie kurias buvo laiške rašoma, yra iš Dievo atėjusi didelė malonė. Ir tą dieną jinais ne kaip negalėjo susilaikyti nuo ašarų. Iš laukų sugrįžęs Oracijus klausė žmoną, kas atsitiko, kad ji apsiverkusi, ši atsakė panašiai kaip zakristijonas:

— Nieko blogo neatsitiko. Verkiu iš džiaugsmo.

— Tai kas gi yra? — vėl klausė nieko nesusivokdamas Oracijus.

— Dėl to, kad mūsų vaikas yra šventas. Jis gavo Viešpaties Jėzaus žaizdas.

Tai išgirdęs ir Oracijus negalėjo sulaikyti ašarų.

Žinia apie sūnaus skausmą ir žaizdas sukėlė tėvuose didelį džiaugsmą. Mokslininkas psichologas, neturėdamas tikėjimo, negalėtų išaiškinti to džiaugsmo apraiškų priežasties, taip kaip profesorius Amico Bignami nemokėjo išaiškinti, kodėl anos tėvo Pijaus žaizdos yra penkios. Bet senelių tėvų ašaros buvo tikros, ir jų džiaugsmas buvo tikras. Jie džiaugėsi dėl to, kad jų sūnuje padarė didelių dalykų Tasai, Kurio vardas yra šventas.

GINČAI IR ABEJONĖS DĖL STIGMŲ KILMĖS

Stigmos yra tikros žaizdos. Iš jų teka kraujas, ir jas skauda. Todėl tėvas Pijus labai sunkiai gali vaikščioti ir ką nors rankomis dirbti. Net rašyti yra jam sunku. Bet tai yra menkas skausmas, palyginus su tuo skausmu, kokį stigmatikai turi pakelti iš žmonių, kurie įtarinėja juos bloga valia, iš gydytojų, kurie ieško juose sugedusių nervų ir neranda, ir pagaliau iš pačios Bažnyčios, kuri, būdama susirūpinusi, kad kuriuo nors būdu neįsibrautų religiniais motyvais apgaulė ir melas į žmonių tikėjimą, įsako daryti griežtus tyrimus. Tuo būdu tos kūno žaizdos ir tie visokie tyrinėjimai ir įtarinėjimai iš stigmatiko Dievo akivaizdoje padaro tikrą auką.

Kiekviena apraiška privalo turėti savo priežastį. Tikinčiajam stigmų apraiška kūne nesudaro neišrišamo klausimo. Bet netikinčiajam yra tai klausimas be atsakymo. Kaip tos žaizdos atsirado? Kas pervėrė rankas, kas kojas, kas šoną? Tų klausimų išrišti atvažiavo netikintis Romos universiteto patologijos profesorius dr. Amico Bignami. Jis buvo pakviestas paties kapucinų vienuolijos generolo. Su dideliu nepasitikėjimu pradėjo jisai egzaminuoti tėvą Pijų. Pirmiausia kilo jam įtarimas, ar tik nebus tos žaizdos isterinio pobūdžio.

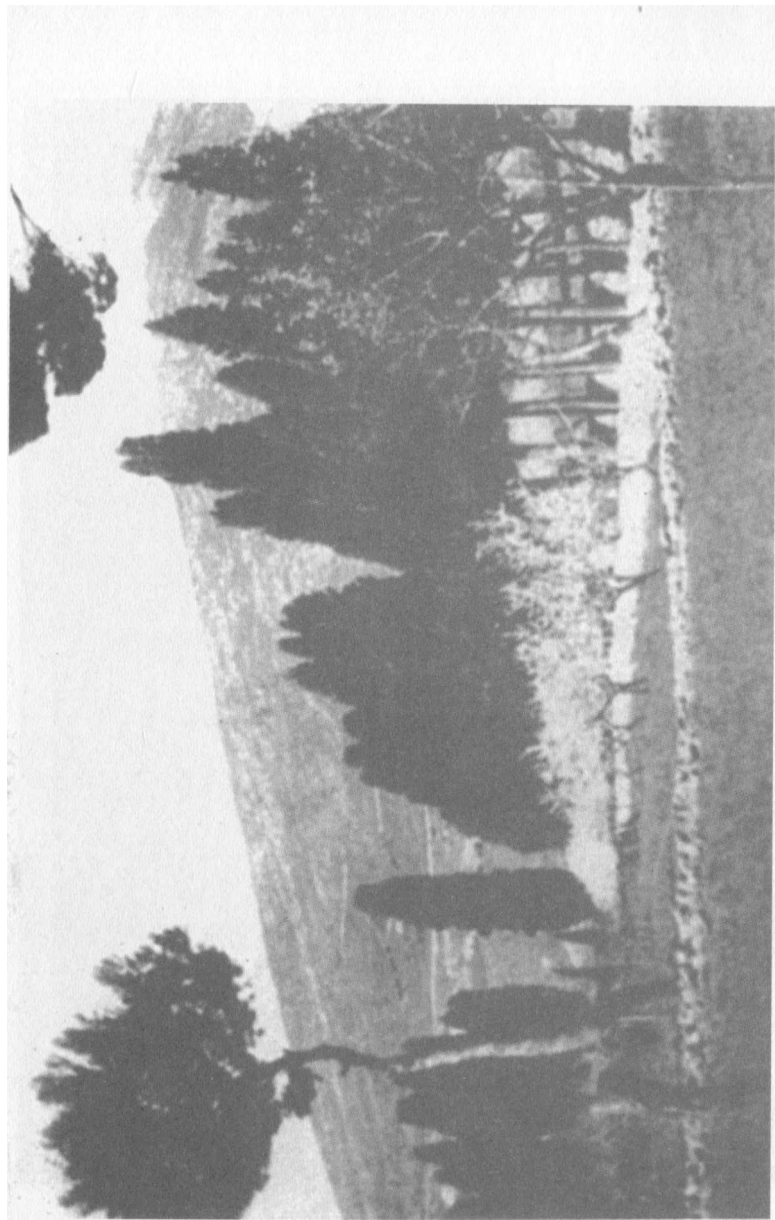
Isterija yra nervinė liga, kuri reiškiasi nepaprastu jausmingumu ir klaidingais tikrovės išgyvenimais. Isterikai yra didžiausi intrigų, visokių suvedžiojimų ir sukiršinimų mėgė-

jai. Jie meluoja tiesiog akiplėšiškai. Kartais jie užsispiria savo melagystėje taip, kad paskui patys pradeda abejoti, ar tik nebus teisybė tai, ką jie sakė. Isterikai nuolat ieško patraukti į save kitų dėmesį. Isterikai vyrai turi moterišką dabinimosi maniją ir su nenuilstamu uolumu siekia aukštų vietų. Į vienuolyną tokių žmonių negalima priimti, nes jie dėl tokių keistų būdo ypatybių tik griautų bendrojo gyvenimo pagrindus.

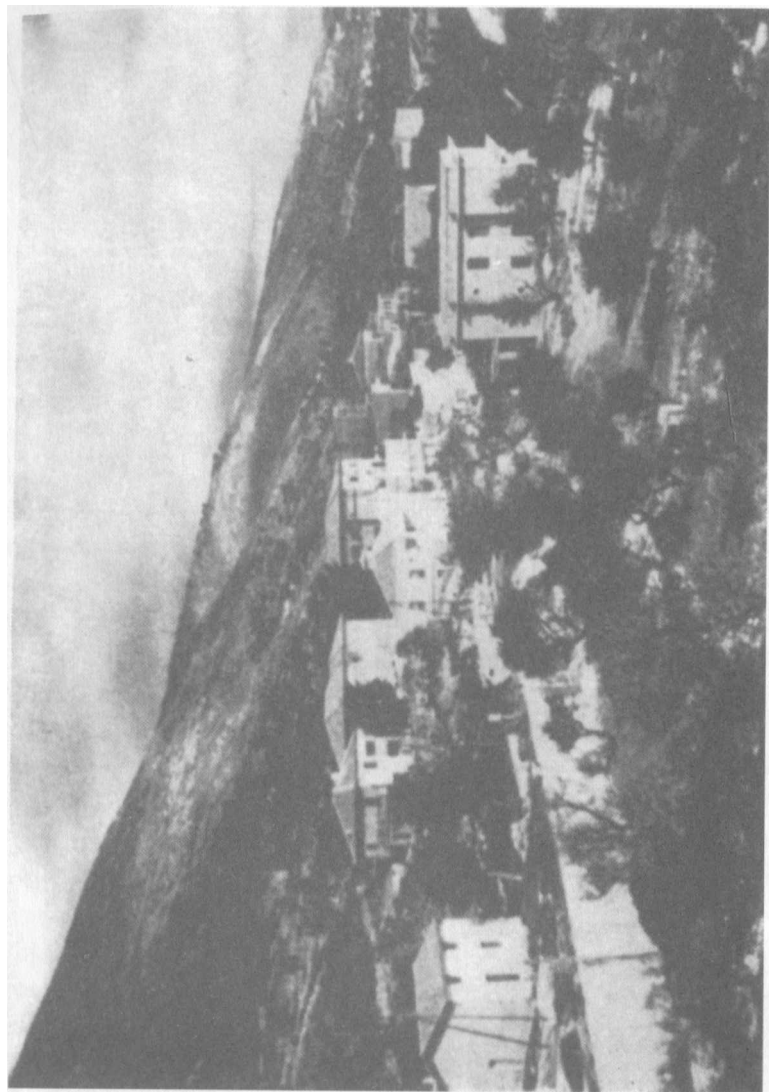
Visi, kurie susieidavo su tėvu Pijumi, pažinojo jį kaip didelių krikščioniškų dorybių vyrą ir nuolankų, nuoširdų vienuolį kunigą. Tačiau dr. Amico Bignami žiūrėjo į žaizdų atsiradimą su nepasitikėjimu. Jis pradėjo jas gydyti vaistais. Aprišęs žaizdas, jų tvarsčius užantspauduodavo, kad būtų išvengta bet kokio apgavimo. Pagal jo supratimą žaizdos turėjo pradėti gyti. Bet jos nei gijo, nei toliau plėtėsi. Tai buvo dr. Amico Bignamiui neišrišama mįslė. Ieškodamas tai nepaprastai apraiškai išaiškinimo, jis pastatė tris galimas hipotezes, kuriose, jo supratimu turėjo būti rasta tų žaizdų priežastis:

1. žaizdos gali būti arba sukeltos tyčia, laisva valia kokiais nors įrankiais,
2. arba jos gali būti apraiška kokios organizme ligos,
3. arba jos gali būti vieno ir kito padarinys, atseit, nesveiko organizmo apraiška ir iš dalies dirbtinai sukeltos.

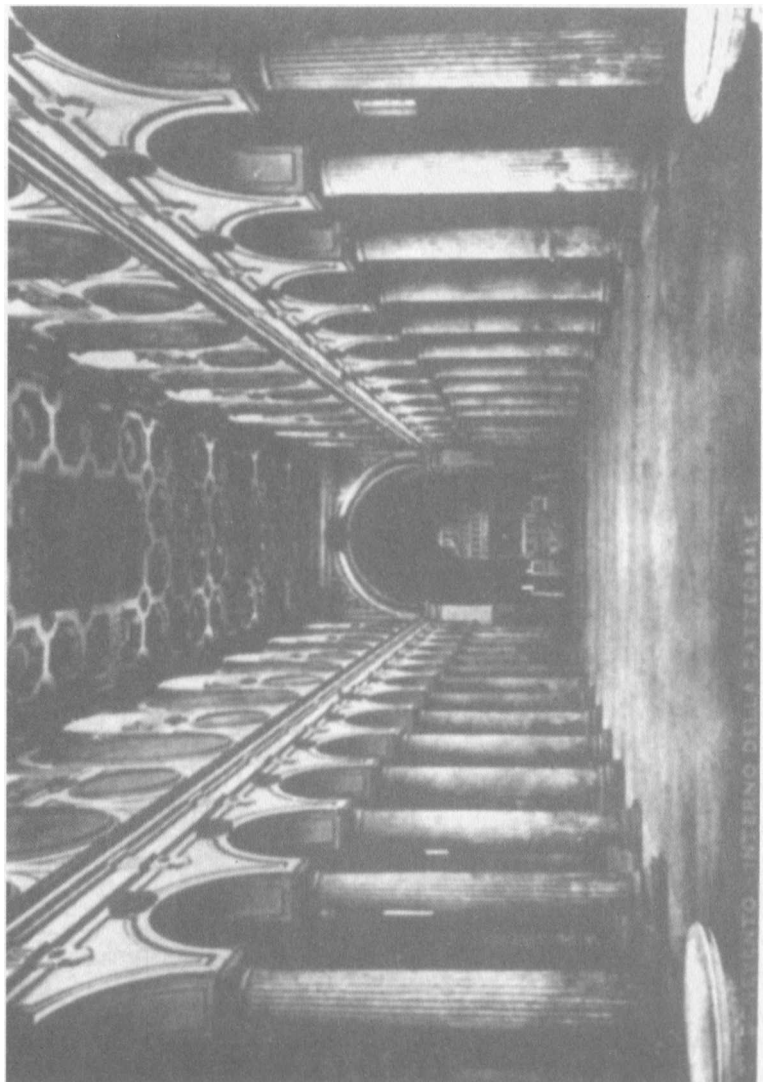
Ketvirtos galimos hipotezės – kokios nors antgamtinės priežasties – jis neprileido, nes buvo netikintis ir nepripažino antgamtinio pasaulio buvimo. Stigmų aprašymo ir tyrimo byloje jis atmetė pirmąjį galimą atsitikimą. Jis rašo, kad tėvas Pijus yra labai kuklus žmogus ir kad jo gerumo bei nuoširdumo išraiška žadina kituose pasitikėjimą. Todėl negalimas esąs dalykas, kad toks žmogus tyčia ieškotų priemonių sukelti kūne žaizdas dėl kokio nors žemo motyvo kitiems apgauti. Antroji galimybė šiame atsitikime atrodė jam iš dalies galima. Jis manė, kad galėjo žaizdos atsiverti iš odos audinių apmirimo rankose

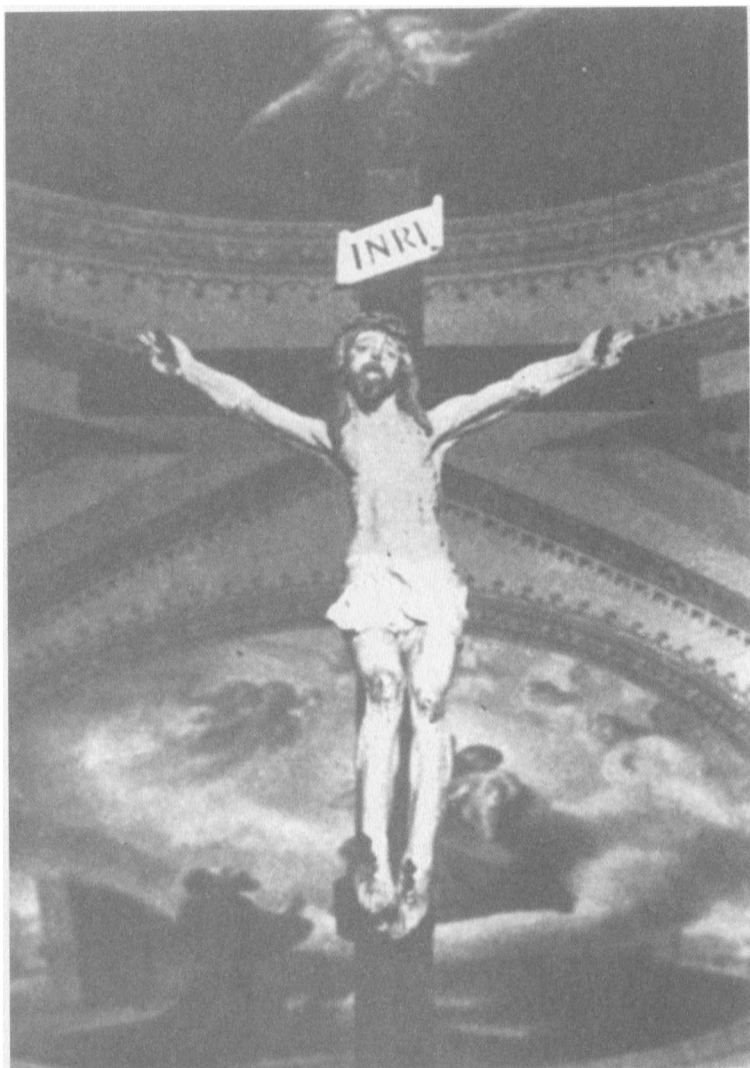
Paasaris San Giovanni Rotondo vienuolyno sode

Pakeliui į San Giovanni Rotondo

Benevento katedra, kurioje tėvas Pijus buvo išventintas kunigu

Kryžius, prie kurio tėvas Pijus gavo stigmatas

ir kojose. Su šia teorija nesirišo tai, kad žaizdos buvo rankose ir kojose simetriškai toje pačioje vietoje ir taip buvo pasilikusios be pasikeitimo visus metus. O dabar jau daugiau kaip 36 metai jos yra nepasikeitusios.

Dr. Amico Bignami iš dalies pripažino ir trečią galimybę. Atseit, žaizdos galėjo prasidėti savaime iš odos audinių sugedimo, o tėvas Pijus, begydydamas chemikalų, panašiu į jodą, galėjo jas visai be blogos valios praplėsti. Šiais sprendimais ir išvedžiojimais patsai dr. Bignami buvo nepatenkintas. Išvažiudamas jis paklausė Tėvą Pijų, kodėl jis turįs tas penkias žaizdas tose penkiose kūno vietose, o ne kur kitur. Tėvas Pijus atsakė:

– Jūs turite man tai pasakyti. Jūs esate mokslo žmogus.

Bet žmogaus mokslas niekad nepasakys, kodėl tos žaizdos yra penkios, kaip lygiai žmogaus išmintis ir jo išradimai nepasakys, kodėl Kristus pasaulį atpirkė prikaltas prie kryžiaus. Šios mistinės apraiškos yra aukščiau medicinos ir kitų fizinių mokslų šviesos. Labai teisingai dr. Giorgio Festa, atlikęs visus mediciniškus tyrinėjimus, pastebėjo, kad tos tėvo Pijaus žaizdos yra mįslė tiems, kurie iš natūralių įvykių negali pakilti į religijos ir tikėjimo šviesą.

Dėl stigmų atsiradimo tėvas Pijus susilaukė didelių įtartinėjimų ir iš katalikų, kurie nuoširdžiai išpažino Katalikų Bažnyčios mokslą. Iškėlė didelius abejojimus savo teorijomis pranciškonas tėvas Agostino Gemelli O. F. M., medicinos daktaras ir didelis eksperimentinės psichologijos didelis autoritetas. Tėvas Gemelli aplankė tėvą Pijų, bet nepadarė pranešimo apie savo tyrimus. Dr. G. Festa, kuris dėl stigmų vedė ginčus su šiuo garsiuoju Italijos mokslininku, rašo, kad Gemelli neturėjęs progos pamatyti savo akimis žaizdų, kurias tėvas Pijus nešioja savo kūne. Būdamas abejingas, galbūt jis ir nesistengė jų pamatyti ir ištirti.

Savo mintis Gemelli išdėstė straipsnyje „Šv. Pranciškaus stigmatos pagal mokslo sprendimą“, kuris buvo išspausdintas periodiniame leidinyje *Vita e Pensiero* 1924 m. spalio mėn. Jis pripažino, kad šv. Pranciškaus ir šv. Katarinos Sienietės stigmatos turi antgamtinę kilmę bei charakterį. Visos kitos su mažomis išimtimis esančios surištos su isterija. Sutikdamas, kad isterija, kaip nervinio pobūdžio liga, negali padaryti organinių pakeitimų iki tokio laipsnio, kad kūno audiniai būtų perskrodžiami, jis padarė išvadą, jog isterikai daugiausia tokias žaizdas patys sau sukelia dirbtinai. Tačiau tėvo Pijaus stigmatos, kaip tyrimai rodo, yra tikri audinių sužeidimai ir pervėrimai. Todėl jos galbūt eina iš nesveiko organizmo, nenormalios psichinės būklės ar gal net klasingai ir dirbtinai padarytos.

Žinoma, tų išvedžiojimų dabar nė pats Gemelli nepripažįsta. Susidarius tokiems ginčams, turėjo įsikišti Bažnyčios autoritetas. Viena vertus, paprastų žmonių minios nuolat laikė apgulusios San Giovanni Rotondo, ėjo pas tėvą Pijų kaip pas kokį pranašą, stebukladarį, teikė jam kartais tik šventiesiems priklausomą pagarbą, kurios jisai visai nereikalavo ir nenorėjo, kita vertus tarp mokslininkų ėjo ginčai dėl žaizdų autentiškumo ir jų kilmės. Kai kurie iš jų, kaip matėme, buvo linkę apšaukti pamaldųjį ir kuklųjį kapuciną isteriku ar klasingu suvedžiotu. Todėl aukščiausioji Bažnyčios instancija *Sanctum Officium* 1923 m. gegužės 31 d. išleido tikintiesiems įspėjimą, kad nesilankytų pas tėvą Pijų ir kad jam nerašytų laiškų. Ir nurodė to įspėjimo priežastį. Atseit, dar nėra pakankamai išryškinta, ar tie nepaprasti tėvo Pijaus gyvenime susidarie įvykiai yra antgamtinio pobūdžio. Pačiam stigmatikui buvo uždrausta rodyti žaizdas. Jis tai pildė labai ištikimai, kaip Dievo valią. Net iš Amerikos tik dėl to atvažiavusiam gydytojui neleido apžiūrėti savo žaizdų. Jis gydytojui labai paprastai paaiškino:

– Labai gaila tokios ilgos kelionės, bet Jūs suprasite, kad vienuoliui yra pareiga klausyti vyresniųjų įsakymų.

Giškai dėl žaizdų tikrumo pasiekė tokio įkarščio, kad virto tikru stigmatiko persekiojimu. 1930 metais tėvui Pijui buvo uždrausta laikyti viešai Mišias ir klausyti išpažinčių. Tik po dvejų metų tasai uždraudimas buvo atšauktas, kai Manfredonijos arkivyskupas šv. tėvui Pijui XI suteikė tikras informacijas. Popiežius tada prisipažino, kad Tėvui Pijui jautęs prielankumą, bet jo byloje buvęs blogai informuotas.

Žmonės pradėjo kalbėti, jog tėvas Pijus nerodo niekam savo žaizdų dėl to, kad jos yra netikros, kad bažnytinė vyresnybė dėl jo pamaldaus gyvenimo turi kažkokių įtarimų ir t. t. Reikėjo tuos dalykus kentėti ir Dievui aukoti. Visa tai susidarė ne vien tik iš blogos žmonių valios. Iš Bažnyčios pusės buvo atsargumas, iš mokslininko pusės buvo klaida, o tėvo Pijaus dvasioje iš to viso kilo didesnis skausmas. Tėvas Gemelli vėliau viešai pareiškė, kad jis tėvo Pijaus žaizdas aiškindamas suklydo.

Tos rūšies mistikams, kaip tėvas Pijus, tenka iškentėti didelės dvasios kančias. Šventosios Gemma (Džemos) Galgani gyvenime randame šį tą panašaus. Ji mirė 1903 metais, būdama stigmatikė. Ją kanonizavo Bažnyčia šventąja 1940 metais. Daug kas abejojo ir įtarinėjo ją dėl stigmų atsiradimo. Net jos nuodėmklausys vyskupas Volpi nutarė atiduoti tą klausimą spresti gydytojui. Šventoji vizijoje pamatė Kristų, kuris jai taip kalbėjo:

– Pasakyk nuodėmklausiui, kad gydytojo akivaizdoje aš nieko nedarysiu, ko jis norės.

Nepaisant tokio įspėjimo, buvo atvestas gydytojas, kuris pareiškė, kad Gemma Galgani yra isterikė, nes, kai suvilgė žaizdas vandeniu, jos pranyko.

Po to bandymo šventoji rašė vyskupui Volpi:

– Jėzus kalbėjo man taip: „Ar tu neatsimeni, mano dukra,

kad aš tau pasakiau, jog ateis diena, kai niekas tau netikės? Štai toji diena. Bet dabar Man tu esi daug brangesnė taip paniekin-ta negu pirma, kai visi tave laikė šventąja."

Tie ir panašūs įvykiai su mistikais stigmatikais primena Kristų, pastatytą prieš Erodą, kuris iš smalsumo laukė stebuklingų ženklų. Kristus jam nepadarė stebuklo. Ir taip Erodo akyse Kristus liko tik žmogus, kai tikėjimo akimis būtų pamatęs Dievą.

KANTRYBĖ IR KLUSNUMAS

Mistikų gyvenimas yra neatskiriamas nuo krikščioniškųjų dorybių. Didieji krikščionybės mistikai yra taip pat ir didieji šventieji. Kristaus žaizdų atsiradimas žmogaus kūne regimu būdu kalba mums apie dvi tikrovės: 1. kad yra antgamtinis pasaulis, kuris veikia į mūsų pasaulį ir 2. kad žmogus, gavęs žaizdas, yra didelių krikščioniškųjų dorybių asmenybė. Regimos stigmos liudija, kad tasai stigmatikas, kalbant šv. Pauliaus žodžiais, jau yra nusivilkęs senąjį žmogų, žlugdomą apgaulingų geismų, ir yra apsivilkęs nauju žmogumi, „sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume" (Ef. 4, 24). Jos liudija, kad Kristaus tiesa yra pripildžiusi jo protą ir meilė užvaldžiusi jo širdį. Stigmos yra ne vien tik mūsų Išganytojo kančios simbolis. Jos yra Kristaus kančios tikrovės dalis, kuria stigmatikas gyvena taip, kad su šv. Pauliumi galėtų pasakyti: „Aš gyvenu, tačiau jau nebe aš, o gyvena manyje Kristus" (Gal 2, 20).

Iš čia suprantama, kodėl Bažnyčia, tyrinėdama stigmų autentiškumą, atseit, jų antgamtinę kilmę, taip daug dėmesio kreipia į asmens dorovinį tobulumą ir ypač į klusnumą. Kristus atėjo į šį pasaulį įvykdyti savo Tėvo valios. Be klusnumo būtų tai neįmanoma. Todėl „Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties" (Fil 2, 8). Negalima turėti herojiškų dorybių be klusnumo, negalima nė tapti panašiu į Kristų be šios dorybės, kuri Jo gyvenime buvo pagrindinė. Pen-

kios žaizdos padaro stigmatiką panašų į kenčiančio Kristaus Kūną, o klusnumas — į Jo Sielą, kuri iš klusnumo savo Dangiskajam Tėvui nuolat buvo pasiruošusi aukotis.

Šią krikščionybės moksle esančią nusižeminimo ir klusybės išmintį labai ištikimai praktikuoja tėvas Pijus. Vienoje dvasinėje konferencijoje štai kaip jis yra kalbėjęs:

— Kur nėra klusnumo, ten nėra dorybės; kur nėra dorybės, ten nėra gėrio; kur nėra gėrio, ten nėra meilės; kur nėra meilės, ten nėra Dievo; ir kur nėra Dievo, nėra ten nė dangaus.

Tokiomis mintimis giliai persiėmęs tėvas Pijus nerado savo dvasioje pasipriešinimo bažnytinei vyresnybei, kuri jam buvo uždraudusi kam nors rodyti savo žaizdas. Jis tai priėmė kaip tikrą Dievo valią, besireiškiančią Bažnyčios autoritetu. Jis tik ir tetroško, kad įvyktų Dievo valia.

Tikrą nuovoką apie Tėvo Pijaus herojiško paklusnumo dvasią galime susidaryti iš vieno atsitikimo, kurio liudininku buvo dr. G. Festa.

1925 metais rugsėjo pabaigoje dr. G. Festa nutarė atostogų važiuoti į San Giovanni Rotondo. Jis manė, kad, gyvendamas vienuolyne, galės pasilsėti geriau kaip kur kitur. Čia jis turėjo gerą pažįstamą ir gerą draugą tėvą Pijų. Mėgdavo juodu pasikalbėti, pajuokauti. Tėvo Pijaus dvasios ramumas nepaprastai gerai nuteikdavo garsųjį didmiesčio gydytoją. Todėl dr. G. Festa vietoj kokio prabangaus kurorto pasirinko atostogoms kuklų ir neturtingą kapucinų vienuolyną.

Apsigyvenęs vienuolyne gydytojas kasdien tėvą Pijų matydavo ir po kelis kartus per dieną su juo galėdavo susitikti ir pasikalbėti, nes jų ir kambariai buvo arti viens kito. Spalio 1 dieną tėvas Pijus gydytojui pasakojo kažką juokingo. Kai gydytojas smagiai kvatojo, Tėvas Pijus netikėtai surimtėjo ir tarė:

— Aš jau seniai sergu ir kenčiu labai didelius skausmus. Padaryk man tą malonę, pažiūrėk, kas man yra.

Gydytojas sutiko patikrinti jo sveikatą. Pasirodė, jog tėvas Pijus turi didelį trūkį (hernia) ir pilvo plėvės uždegimą (peritonitis). Kitokio gydymo, aišku, negalima buvo patarti, kaip tik operaciją. Pasitaręs su vienuolyno viršininku, gydytojas nutarė daryti operaciją kaip galint greičiau ir pačiame vienuolyne, nes tėvui Pijui tada buvo uždrausta išeiti už vienuolyno ribų. Tai-gi, nieko nelaukdamas, gydytojas parsisiųsdino iš Romos visus reikiamus instrumentus, ir jau spalio 5 dieną visi mediciniški pasiruošimai buvo sutvarkyti.

Patyręs, kad bus jam daroma sunki operacija, tėvas Pijus, lyg ir pasiteisindamas ar atsiprašydamas, gydytojui kalbėjo:

— Gaila, kad aš jums anksčiau apie tai nieko nebuvau sakęs: aš vis tiek buvau nutaręs prašyti jus tos malonės.

Nors dr. G. Festa sutiko daryti taip opią operaciją, bet pasiūlė tėvui Pijui, kad jis savo regėjimuose pirma atsiklaustų Kristaus, ar gerai bus, jei darys tokią operaciją dr. Festa, ar gal reikia kito, geresnio chirurgo. Tėvas Pijus atsakė, kad jis tokio daikto niekad nedrįstų paklausti.

— Kristus tuo reikalu yra jau kalbėjęs, kai pasakė, kad mes turime viens kitą mylėti. Ar tai nėra iš jūsų pusės meilė padaryti tai, ką pažadėjot? Darykite pagal savo supratimą, ir Viešpats palaimins Jūsų ranką.

Prie operacijos asistuoti buvo pakviestas vietinis gydytojas Angelo Merla, pirma buvęs masonas ir bedievis, o dabar tėvo Pijaus konvertitas ir geras katalikas. Spalio 5 dieną tėvas Pijus pradėjo kasdieniška nuo seno įprasta tvarka. Jis atsikėlė anksti ryto, kaip paprastai, 3.30 val. rytmetinėms maldoms ir prisiruošimui šv. Mišioms. Šeštą valandą jis turėjo giedotines Mišias, klaūsė išpažinčių iki vidurdienio. Atlikęs bažnyčioje įprastus darbus, jis atėjo į operacijai paruoštą kambarį, kur jau jo laukė gydytojai ir pagalbininkai, ir tarė tarsiuokaudamas:

– Na, dabar jau pasivedu jūsų patvarkymams. Bet, prašau, be chloroformo.

Taigi jo reikalavimas buvo, kad jo neapmarintų. Ir niekaip gydytojas negalėjo jo perkalbėti. Jis užtikrino abiem gydytojams, kad operuojamas visai nepajudės.

– Sakykite, daktare, – tėvas Pijus kreipėsi į dr. G. Festą, – ar, užmarinę mane, netyrinėtumėt mano stigmų?

Iš to klausimo ir paaiškėjo, kodėl tėvas Pijus nesileido apmarinamas. Mat tuo laiku kaip tik buvo uždrausta žaizdas rodyti bet kokiam gydytojui. O dr. G. Festa jau buvo suplanavęs tą pačią progą patikrinti stigmas. Prieš penkerius metus jis buvo jas tyrinėjęs, ir labai jam buvo įdomu žinoti, kaip jos dabar atrodo. Sužinojęs tokį gydytojo nusistatymą, tėvas Pijus šypsodamasis pasiaiškino:

– Na, tai matot, kaip teisingai aš nenoriu būti apmarintas.

Operacija užtruko apie dvi valandas. Gydytojui duotą pažadą, kad nepajudės, tėvas Pijus išlaikė be priekaišto. Romanos įsakymą jis vykdė herojišku klusnumu per ilgus metus, o šį kartą klusnumas buvo įvertintas dviejų valandų kankinyste. Gydytojas išgirdo operacijos metu tik vieną skundą. Ašaroms iš akių byrant, tėvas Pijus kalbėjo:

– Jėzau, atleisk man, jeigu aš nemoku kentėti taip, kaip reikėtų.

Operacijai pasibaigus, tėvas Pijus sukrito ir neteko sąmonės. Tada dr. G. Festa neatsilaikė prieš smalsumo pagundą. Jis apžiūrėjo stigmas ir rado, kad jų būklė yra tokia pati kaip ir prieš penkerius metus. Buvo tik tasai skirtumas, kad aplink kairiojo šono žaizdą nebuvo šašų. Jie buvo nukritę, ir žaizda atrodė aiški. Žaizdos pakraščiais matėsi šviesaus spinduliavimo ženklai. Šią apraišką jau seniau buvo pastebėjęs dr. L. Romanelli.

Po operacijos tėvas Pijus labai greit atsigavo. Jau šeštą die-

ną gydytojas pareiškė, kad jis yra visai pasveikęs. Neilgai trukus, jis vėl grįžo prie savo pirmykštės dienotvarkės, pilnos darbo, maldų ir pasiaukojimo.

Tėvo Pijaus gyvenime randame daug humoro. Kūno kentėjimai neužmuša jame dvasios giedrumo. Kai prieš operaciją jis atsisakė būti apmarintas, dr. Festa pasiūlė jam išgerti vieną stiklinuką benediktino. Jis išgėrė. Tada gydytojas siūlė daugiau. Bet tėvas Pijus nepriėmė, sakydamas:

— Bijau, kad benediktinas su kapucinu gali nesutikti.

Skausmas ir kentėjimas nenaikina jame dvasinės ramybės. Paklusnumas jo gyvenime eina drauge su kantrybe, o skausmas drauge su giedra dvasios nuotaika.

ROŽIŲ IR LELIJŲ KVAPAS

Iš tėvo Pijaus stigmų besisunkias kraujas skleidžia nepaprastai malonų kvapą. Stigmatiko aplinkoje dažnai jaučiama, tarsi būtų brangių kvėpalų prišlakstyta. Kartais dvelkia lelijų, kartais rožių stiprus, bet labai malonus kvapas. Čia negali būti kalbos apie autosugestiją ar kokį kitą klaidingą įsikalbėjimą. Tai jaučia vaikai, kurie autosugestijai mažiausiai pasiduoda, jaučia mokyti ir nemokyti, ir net patys gydytojai.

Dr. L. Romanelli pirmą kartą buvo atvykęs į San Giovanni Rotondo 1919 m. birželio mėnesį. Jis aplankė vienuolyną ir buvo supažindintas su stigmatiku. Nustebo dr. Romanelli, kai, būdamas arti tėvo Pijaus, pajuto, jog nuo nusizėminusio vienuolio kapucino dvelkia brangūs kvėpalai. Savo pasipiktinimą jis išreiškė vienam kunigui, E. E. iš Valenzano, kuris ten pat su juo buvo, sakydamas, kad nepritinka vienuoliui vartoti brangius kvėpalus, juo labiau tam, apie kurį kiti kalba, jog esąs didelio šventumo žmogus.

Po tokios pastabos dr. Romanelli nejautė jokių kvėpalų per dvi dienas net ir tada, kai buvo labai arti tėvo Pijaus, kai viename kambaryje sėdėjo ir kalbėjosi. Tačiau prieš išvažiuodamas jis vėl pajuto labai smarkią, bet malonią kvėpalų bangą. Apie šią apraišką gydytojas nieko anksčiau nebuvo girdėjęs.

Taigi autosugestijos, kaip ir klaidingo įsitikinimo, čia negalėjo būti.

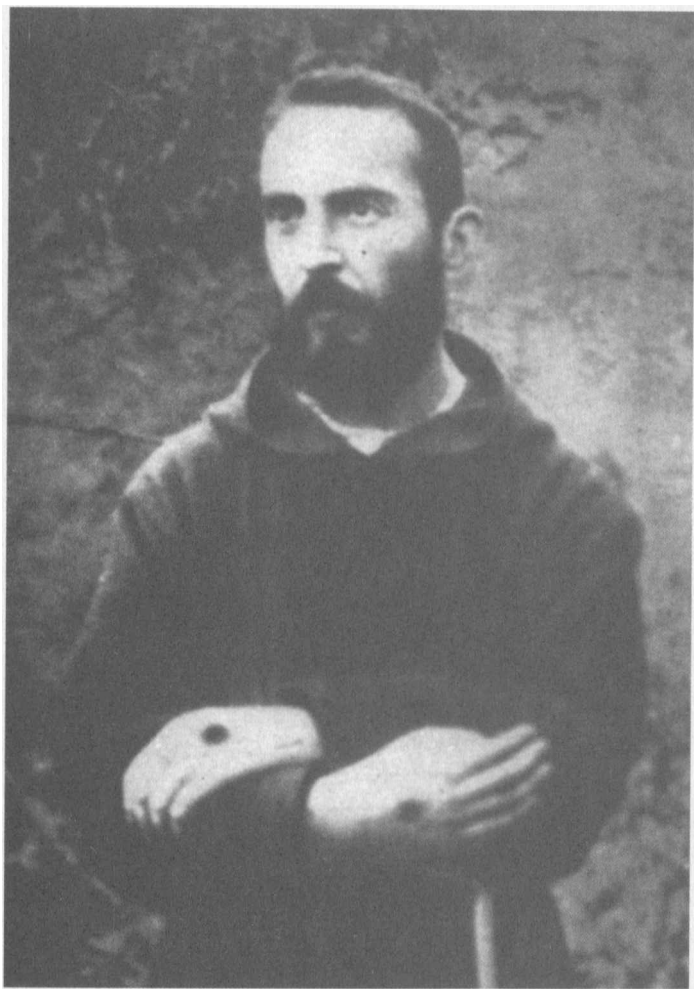
Klaidingos iliuzijos apie šią kiek keistą apraišką nebuvo susidaręs nė dr. Festa, kuris buvo praradęs uoslės jautrumą. Patsai nieko neužuosdamas, apie šią apraišką liudija iš kitų žmonių reagavimo. Pirmą kartą apžiūrėjęs tėvo Pijaus žaizdas, dr. Festa vežėsi su savimi į Romą stigmatiko kraujo laboratoriniam tyrimui. Jis buvo į portfelį įsidėjęs iš žaizdų tekančiu krauju suvilgytą drobės gabaliuką. Autobuse buvo visokių profesijų keleivių, tarp jų važiojo ir karininkas. Šis nepažinojo nei gydytojo, nei žinojo, kokiais tikslais tasai gydytojas važinėja, bet jis, kaip ir visi kiti, pajuto stiprų kvėpalų dvelkimą. Lankiusieji San Giovanni Rotondo vienuolyną pradėjo tuoju vieni kitiems pasakoti, kad jaučia tėvo Pijaus kraujo kvapą. Drobės gabaliukas su krauju buvo standžiai uždarytas vamzdelyje. Ir nors autobuse buvo gera ventiliacija, oras buvo pripildytas malonaus kvėpėjimo.

Nuo to krauju suvilgyto drobės gabaliuko gydytojo raštinė ir priimamieji kambariai prisipildė labai malonaus kvėpėjimo. Kiti lankytojai pradėjo net paties gydytojo klausinėti, iš kur jis tokių kvėpalų gavęs. Viena ponija norėjo pamatyti dr. G. Festą, atseit, tą gydytoją, kuris buvo iškviestas apžiūrėti tėvo Pijaus žaizdų. Nežinodama jo adreso, ieškojo telefonų knygoje. Ta pačia pavarde rado du gydytojus. Todėl nutarė aplankyti abudu. Bet atsitiktinai kaip tik pataikė iš pirmo karto pas tą, kurį norėjo pamatyti. Kai tik tarnaitė pradarė duris, ji tuoj pajuto jau jai žinomą kvėpėjimą. Iš čia ji suprato, kad dr. G. Festa yra tas pats gydytojas, kuris lankėsi pas tėvą Pijų.

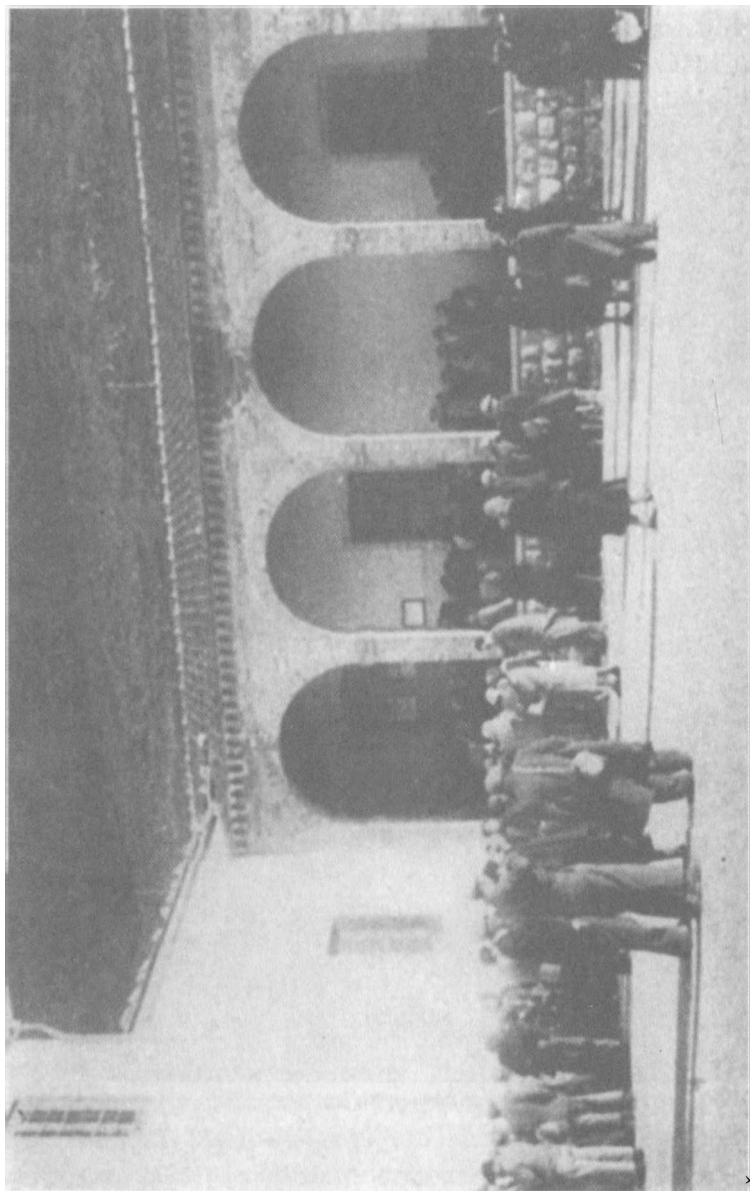
Žmogaus kraujas, kol nesugedęs, skleidžia tam tikrą, galima sakyti, malonų kvapą, bet Tėvo Pijaus stigmų kraujo kvėpėjimo, išrodo, negalima būtų paaiškinti vien tik natūraliu būdu. Tasai ypatingas, kartais rožių, kartais lelijų, kvapas pajuntamas net už kelių šimtų mylių. Yra atsitikimų, kad tasai kvapas, kaip tėvo Pijaus artumo ženklas, buvo jaučiamas Genujoj, Milane, Venecijoj ir net kitose valstybėse.

Čia norėčiau papasakoti vieną atsitikimą iš Bolonijos. Bolonijoj (šiaurės Italijoje) gyveno su savo šeima Albertas Del Fante. Pirma jis save laikė bedieviu ir iš tikėjimo tik juokus krėsdavo. Susipažinęs su tėvu Pijumi, jis atsivertė ir tapo uolus jo mokynys ir net jo didžiausias biografas. 1931 m. vasario 28 dieną, buvo tai šeštadienio vakaras, Del Fante buvo nutaręs ilgai vakaroti. Jis norėjo rašyti net iki 3 valandos ryto. Kai žmona ir vaikai buvo išėję iš darbo kambario, jis sėdosi skubiai prie darbo. Tik staiga prisipildė visas kambarys malonaus kvapo. Del Fante suprato tą kvėpalų bangą esant tarsi kokį tėvo Pijaus įspėjimą dėl neįvykdyto pasižadėjimo. Mat jis tėvui Pijui buvo žadėjęs nepradėti jokio darbo pirma nepersižegnojęs. Šį kartą jis kaip tik buvo pamiršęs. Nieko nepaaiškinęs, jis susikvietė visą savo šeimą į darbo kambarį ir visus klausė, ar ko ypatingo nejaučia jo kambaryje. Žmona, vyresnioji duktė ir tarnaitė pajuto brangių kvėpalų dvelkimą, panašų į smilkalų kvapą. Bet jaunesnioji dukrelė Flora nieko nepajuto.

Kvėpėjimo apraiška, kaip kokios antgamtinės malonės ar kokio nors antgamtinio veikimo ženklas, istorijoje yra gan dažnas dalykas. Fatimos ketvirtąjį apsireiškimo aprašyme randame, kad labai maloniai kvėpėjo ąžuolo šakos, prie kurių buvo prisilietusi Švč. Mergelė Marija. Vieną tokią ąžuolo šakelę davė Jacinta pauostyti Liucijos motinai, kuri užuodė labai malonų kvapą, bet nežinojo, kokie tai būtų kvėpalai. Visa šeima stebėjosi tokiu keistu, bet labai maloniu kvapu ir prašė, kad Jacinta paliktų jiems tą ąžuolo šakelę. Liucijos motina norėjo, kad kas jai pasakytų, kokios rūšies galėjo būti tie kvėpalai. Bet Jacinta, pagriebusi tą šakelę, parbėgo namo, kad pirma ją mamai ir tėtei parodytų. Įbėgusi į kambarį, mergaitė pradėjo šaukti: „Žiūrėk, tėtė, Panelė Švenčiausia vėl mums apsireiškė Valinhose!“ Jacintos tėvas Ti Marto staiga pajuto labai malonų kvėpėjimą, bet kai paėmė šakelę į rankas ir norėjo pauostyti, kvėpalai išnyko.

Tėvas Pijus 1918 m., tuojau po stigmų gavimo

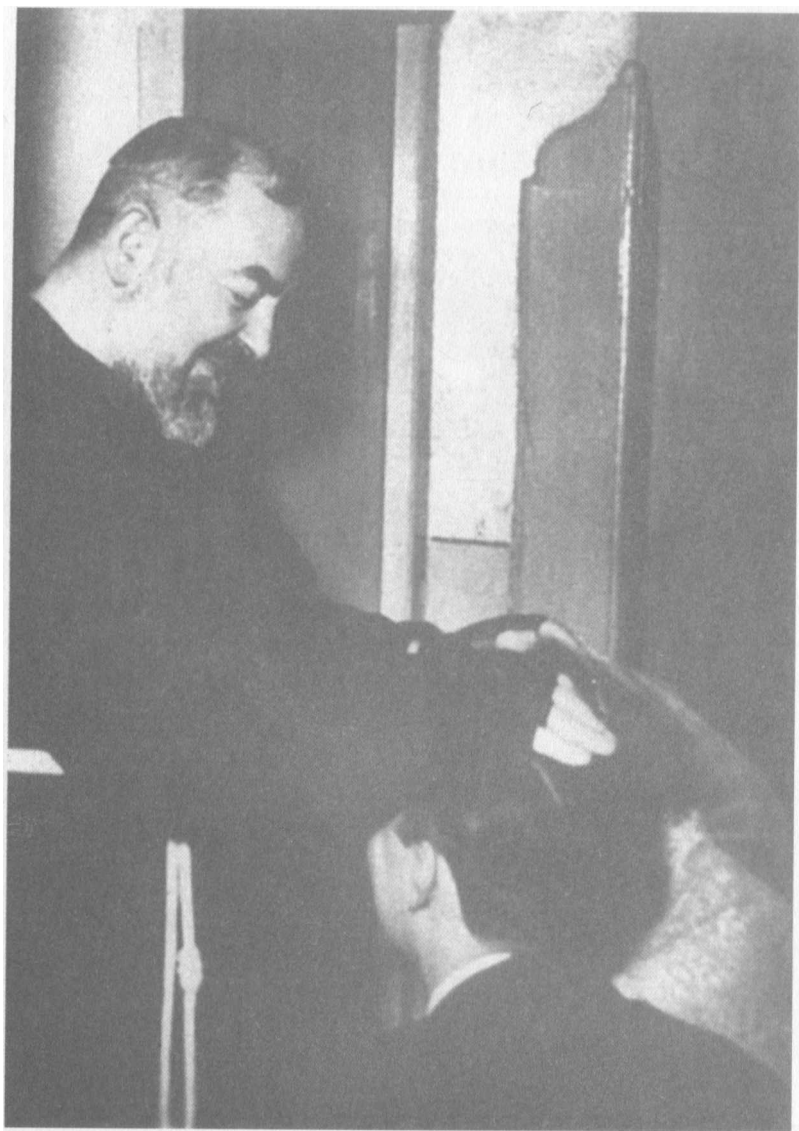
Žmonės laukia išpažinties

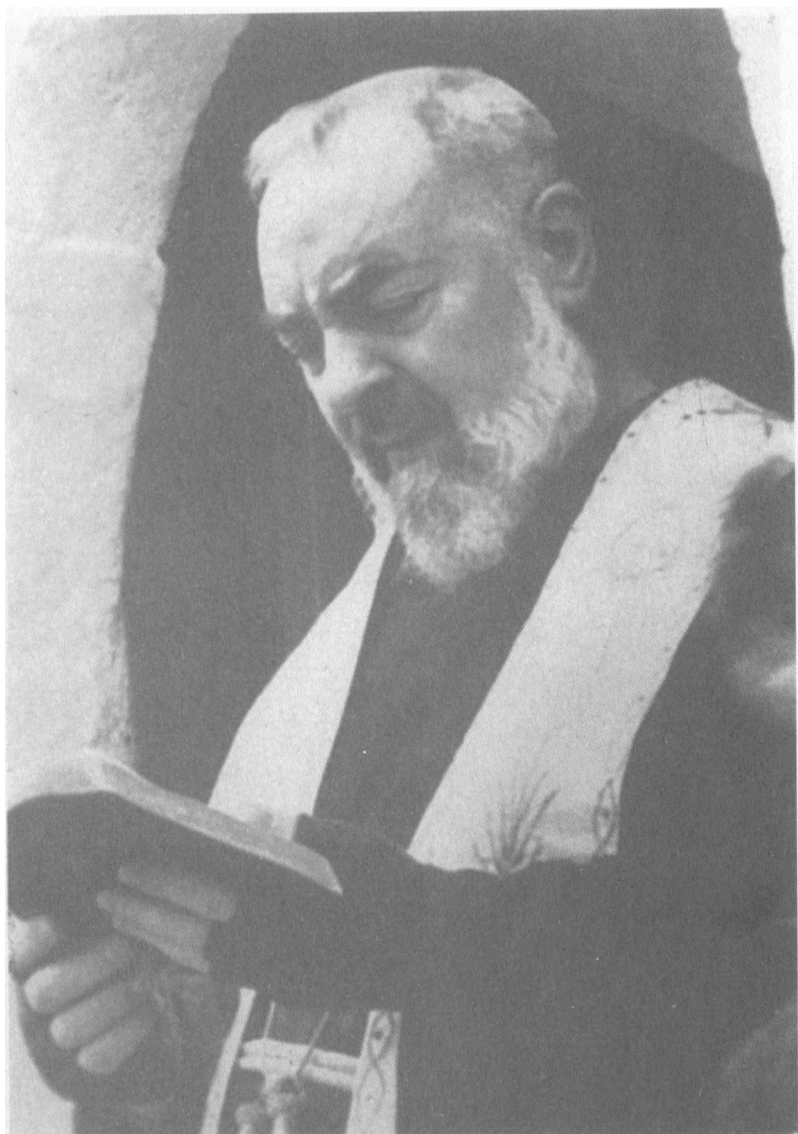
Tėvas Pijus krikštija brolio vaikai

Maldoje po šv. Mišiu

Laimina jaunavedžius

Kunigo tarnystěje

Šv. Domininko rankos kvepėdavo. Sklisdavo brangių kvepalų dvelkimas toje aplinkoje, kurioje palaimintasis Venturini iš Bergamo laikydavo šv. Mišias. Kai kurių šventųjų kūnai po mirties ilgus metus kvepėdavo, pvz., šv. Koletos, šv. Umilijanos, Marijos Viktorijos Genujietės, šv. Teresės Avilietės, šv. Juozapo Kupertino ir palaimintojo Martyno de Porres. Popiežiaus Marceliaus kūnas po mirties išlaikė ypatingą kvepėjimą per 700 metų, šv. Aldegondos net 800. Šv. Marijos Magdalenos de Pazzi kūnas po mirties skleidė malonų kvapą per 12 metų, ir atkasę, rado jį visai nesugedusį, gulintį labai kvepiančiame aliejuje.

Šias suminėtas kvepėjimo apraiškas negalima būtų paaiškinti vien tik paprastu gamtos veikimu. Jas reiktų aiškinti antgamtiškai. Atrodo, ir Tėvo Pijaus gyvenime ši nepaprasta kvepėjimo apraiška yra jaučiamu būdu Dievo rodomas šventam žmogui pamėgimas. Tai yra Dievo palaimos ženklas ne tik jam pačiam, bet ir tiems, kurie su juo koku nors būdu bendrauja. Šį palaiminimą galima būtų sulyginti su anuo Šv. Rašte Jokūbui paskelbtu palaiminimu: „Štai mano sūnaus kvapas kaip kvapas pilno lauko, kurį Viešpats palaimino" (Pr 27, 27).

ATSIVERTIMŲ MALONĖ

Popiežius Benediktas XV monsinjorui Fernandui Darniam, Salto diecezijos (Uragvajus) generalvikarui, 1921 metais privačioje audiencijoje yra išsireiškęs, kad tėvas Pijus yra vienas iš tokių, kuriuos Dievas dėl žmonių atsivertimo laikas nuo laiko siunčia į šį pasaulį. Benediktas XV mokėjo labai gerai įvertinti laiko ir gyvenimo aplinkybes. Tada, kai daug kas net ir iš Bažnyčios aukštųjų pareigūnų tėvą Pijų aštriai kritikavo ir visoms jo gyvenime esančioms nepaprastoms apraiškoms ieškojo gamtinių priežasčių, popiežius turėjo pranašiską nujautimą, kad to kenčiančio vienuolio kapucino gyvenimas nuklydusioms nuo Dievo sieloms neš atsivertimo malonę. Dabar, daugiau kaip po trisdešimties metų, matome, kad Šv. Tėvo anuomet pareikštoji nuomonė apie tėvą Pijų buvo teisinga.

Albertas Del Fante savo dviejų tomų knygoje *Per la storia e fatti nuovi* (Istorijai ir naujiems įvykiams) aprašo apie šimtą nepaprastų išgijimų, kuriuos jis priskiria tėvui Pijui. Daugelis tų išgijimų yra visiškai patikimi ir istoriniais dokumentais paremti įvykiai, bet be Bažnyčios oficialaus pareiškimo mes nežinome, kurie iš jų yra stebuklingi, o kurie ne. Kiek kitaip yra su atsivertimais. Jeigu tėvo Pijaus žodžio, jo pažvelgimo įtakoje netikintis, bedievis, didelis Bažnyčios priešas ir didelis nusidėjėlis staiga pakeičia savo gyvenimą ir grįžta prie Dievo,

tai čia ir be Bažnyčios specialaus pareiškimo darosi aišku, kad tame įvykyje betarpiškai veikė patsai Dievas.

Įdomus yra Alberto Del Fante atsivertimas. Pagal savo profesiją jis buvo teisininkas ir žurnalistas. Būdamas masonas ir aršus bedievis, rašė jis apie tėvą Pijų labai piktus straipsnius. Jisai tėvo Pijaus nebuvo matęs ir nepažinojo, todėl buvo įsitikinęs, kad tasai stigmatikas vienuolis greičiausiai būsiąs koks nors apgavikas ir žmonių suvedžiotojas. Tuos savo įtarinėjimus tendencingai išdėstė keliuose straipsniuose, kuriuos paskelbė Florencijos laikraštis *Italia Laica*.

Kai prieš nepažįstamą tėvą kapuciną prasidėjo kova spaudoje, rašytojo giminėje atsitiko netikėtas įvykis. Brolio vaikas staiga pagijo iš sunkios ir pavojingos ligos. Giminės buvo įsitikinę, kad tai yra stebuklingas pagijimas. Albertas Del Fante nenorėjo pripažinti jokios antgamtinės jėgos, bet to staigaus išgijimo negalėjo išsiaiškinti gamtiškai. Įtaringai nusiteikęs, nuvažiavo į San Giovanni Rotondo. Del Fante pajuto savyje neramumą, ir kai žmonės ėjo išpažinties pas tėvą Pijų, tai ir jis daugiau dėl patikimo giminėms bei artimiesiems negu dėl savo sielos išganyimo prisiartinio prie klausyklos. Jis pradėjo tėvui Pijui teisintis, kad, būdamas netikintis visą gyvenimą, vis dėlto išlaikė savyje kilnumą ir padorumą. Tėvas Pijus, į tai atsakydamas, priminė jam keletą atsitikimų, kurie tik jam vienam buvo žinomi. Tada Del Fante pasijuto visai nuginkluotas ir pradėjo nuoširdžiai susigraudinęs išpažinti viso savo gyvenimo klaidas ir nuodėmes. Kitą dieną anksti rytą jis jau stovėjo tarp gausaus tikinčiųjų būrio, kurie laukė tėvo Pijaus šv. Mišių. Priimdamas šv. Komuniją, kai Tėvas Pijus ištiesė ranką arčiau Del Fantės, šis pamatė, kad iš jo rankos žaizdos kraujas sunkiasi. Sielą apėmė gaudumas ir džiaugsmas. Jis pasijuto laimingas laime tų, kurie turi tiesą, meilę ir sielos ramybę. Ir nuo 1930 metų lapkričio 2 dienos, atseit, atsivertimo dienos, Del Fante

buvo ne tik geras katalikas, bet taip pat ir tėvo Pijaus uolus mokinys ir gynėjas.

* * *

Savo uolumu ir švelnumu tėvas Pijus laimėjo Bažnyčiai daktaro G. Festos artimą giminaitį, jo pusbrolių Cezarį Festą, kuris Genujos ložėje buvo labai žymus masonas. Jau seniai dr. Festa savo giminaičiui kalbėjo ir ragino, kad jis paliktų masonus ir sugrįžtų į Bažnyčią, bet šis jo kalbų nė klausyti nenorėjo. Žinia apie tėvo Pijaus stigmų atsiradimą pasklido po visą Italiją. Apie tai spaudoje buvo rašoma visokių komentarų. Dr. G. Festa, sugrįžęs iš San Giovanni Rotondo, papasakojo Cezariui, ką patysai buvo matęs ir patyręs. Šis labai susidomėjo ir nutarė pamatyti tą garsųjį kapuciną. Pirmas susitikimas su stigmatiku Cezariu labai netikėtai paveikė. Tėvas Pijus, pamatęs Cezarį, pirmas kreipėsi, klausdamas:

- Ar Jūs irgi čia? Jūs, būdamas masonas?
- Taip, Tėve, — atsake Cezaris.
- Kokį tikslą turite, priklausydamas masonams?
- Politiškai kovoti prieš Bažnyčią.

Tėvas Pijus paėmė Cezarį už rankos ir pradėjo jam kalbėti labai švelniai, bet su širdgėla, apie sūnų palaidūną, kuris paliko savo tėvo namus ir išėjo į pasaulį sau laimės ieškoti. Paskodamas apie sūnų palaidūną, tėvas Pijus Cezariui nušvietė visą jo nelaimingą gyvenimą. Šis daugiau jau nieko nenorėjo, kaip tik sugrįžti atgal prie Bažnyčios, kurios ilgus metus ne kentė ir prieš kurią kovojo. Dar tą pačią dieną jis priėjo išpažinties po dvidešimt penkerių metų ir kitą dieną vėl priėmė šv. Komuniją.

Cezaris Festa pasijuto visiškai naujas žmogus. Dar keletą dienų pasiliko su tėvu Pijumi, kad geriau pasiruoštų tai kovai, kuri jo laukė iš masonų pusės. Sugrįžęs namo, jis pradėjo naują

gyvenimą, nors, sekdamas tėvo Pijaus patarimu, tuojau dar nepareiškė oficialiai, kad išstoja iš masonų draugijos. Po kelių mėnesių jis vėl atvažiavo į San Giovanni Rotondo pasimatyti su stigmatiku. Šį kartą pakeliui sustojo Romoje pas savo giminitį dr. G. Festą, kuriam su džiaugsmu papasakojo apie savo atsivertimą ir naujus gyvenimo planus.

Kai arkivyskupas Achilles Ratti (vėliau Popiežius Pijus XI) iš Italijos organizavo maldininkų kelionę į Lurdą, Cezaris Festa pasisiūlė toje kelionėje ligoniams būti patarnautoju. Tas atsitikimas negalėjo likti nepastebėtas. Pirmiausia į tai reagavo masoniškoji socialistų spauda. Socialistų laikraštis *Avanti* užpuolė naujai atsivertusį Lurdo maldininką dideliu straipsniu, kuris buvo užvardintas didelėmis raidėmis: *Masonas Lurde*.

Spauda reikalavo, kad Cezaris Festa pasiaiškintų. Cezaris padarė trumpą pranešimą. Jis pasakė, kad Lurde jis stebėjosi ne tiek ligų pagijimu, kiek tikėjimo stebuklais. Kai jis ruošėsi eiti į ložės, susirinkimą pranešti, kad su masonais nutraukia visus santykius, atėjo tėvo Pijaus laiškas, kuris sustiprino jame drąsą šiais trumpais žodžiais:

— Niekad nesigėdyk Kristaus nei Jo mokslo. Atėjo laikas kovoti atvirai. Tesuteikia Tau reikalingos stiprybės visokios palaimos Davėjas!

Šie žodžiai davė Cezariui daugiau drąsos. Nuėjęs į ložės susirinkimą, pirmiausia prabilo apie Kristų, pasaulio Išganytoją. Savo buvusių draugų masonų akivaizdoje išpažino Kristaus mokslo teisingumą ir Jo Bažnyčios pastovumą bei nesugriaujamumą. Nesigėdijo jis jiems priminti, kad, sugrįžęs į Katalikų Bažnyčios prieglobstį, pasijuto labai patenkintas ir laimingas. Paskui jis įteikė susirinkimo pirmininkui iš ložės išstojimo raštą, ir taip buvo nutraukti su masonais visi santykiai. Tai įvyko 1921 metų lapkričio mėnesį. Tų pačių metų Kalėdų šventėje dar taip neseniai buvęs aršus masonas ir bedievis, Cezaris Festa ap-

sivilko pranciškonišką tretininkų abitą ir Romos Ara Coeli bažnyčioje su žvake rankoje viešai dalyvavo procesijoje Kūdikelio Jėzaus garbei. Po trijų dienų jis buvo priimtas Benedikto XV specialioje audiencijoje, kurioje jis popiežiui nupasakojo visą savo atsivertimo kelią. Ta proga Popiežius pasakė:

– Taip, tėvas Pijus yra tikrai Dievo žmogus. Kai kurie apie jį turi abejonių, bet jūs padėsite kitiems jį geriau pažinti.

* * *

Visai arti prie kapucinų vienuolyno yra knygynas, kuris priklauso fotografui, vardu Fridrikas Abresch*. Šis fotografas, gimęs Vokietijoje, pirma buvo protestantas. Vesdamas katalikę mergaitę, daugiau dėl formos nei kaip iš įsitikinimo, priėmė katalikų tikėjimą. Jis gyveno Bolonijoje. Girdėdamas apie Tėvą Pijų daug kalbų, nutarė ir jis važiuoti į San Giovanni Rotondo pamatyti to garsiojo stigmatiko. Pabandė net eiti išpažinties. Atsiklaupęs jis visai ramiai prisipažino, kad jis netiki išpažinties dieviškąja galia.

– Erezija! – sušuko Tėvas Pijus, – Jūsų visos šv. Komunijos buvo šventvagiškos! Jums reikia visuotinės išpažinties. Padarykite gerą sąžinės apyskaitą, Jėzus buvo jums daugiau gailestingas kaip Judui.

Po tokio trumpo pasikalbėjimo vargšas žmogelis pasijuto labai sumišęs. Reikėjo eiti išpažinties antrą kartą, bet niekaip jis negalėjo prisiminti, kuri jo paskutinė išpažintis buvo gera. Sugrįžęs prie tėvo Pijaus, jis pirmiausia nuoširdžiai išpažino, kad negali atsiminti paskutinės geros išpažinties. Tada tėvas Pijus labai švelniai pasakė jam viską, ko jis patsai negalėjo atsiminti. Po išpažinties Fridrikas Abresch pasijuto visai naujas žmogus: atgavo sąžinės ramybę ir pajuto viduje tokį džiaugsmą, kokio pirma neturėjo. Nuo tada pradėjo jis kasdien eiti šv. Ko-

* Iš jo gautos šioje knygoje tėvo Pijaus fotografijos.

munijos. Jis prisipažino, kad nuo tada visos Katalikų Bažnyčios dogmos pasidarė jam taip brangios, jog už jas yra pasiryžęs veikiau gyvybę paaukoti nei kaip jų atsisakyti. Net ir bažnytinės apeigos, kad ir smulkiausios, tapo jam nepaprastai reikšmingos ir pilnos dieviškos galios. Vieno dalyko dar tetroško Abresch, tai gyventi arti savo didžiojo geradario tėvo Pijaus. Todėl jis ir įsigijo tą knygyną arti prie vienuolyno ir su visa savo šeima persikėlė gyventi į San Giovanni Rotondo. Arti tėvo Pijaus visa Abresch šeima jaučiasi gyvenanti ramybės ir šventumo aplinkoje.

* * *

Dr. Angelo M. Merla, kuris, darant Tėvui Pijui operaciją, dr. Festai asistavo, pirma buvo taip pat bedievis. Jis trisdešimt metų buvo atsiskyręs nuo Katalikų Bažnyčios. Tėvas Pijus grąžino jį prie sakramentų ir pamaldaus katalikiško gyvenimo. Pirmąją Komuniją dr. Merla priėmė kartu su savo mažąja dukrele. Didžiausią išpūdį padarė jam stigmatiko gyvenime apraiškos, kurių medicinos mokslai negali išaiškinti. Dar ir dabar jis savo ligoniams dažnai rodo tą termometrą, kuris, matuojant tėvo Pijaus karštį, trūko. Mat tėvo Pijaus karštis pakildavo kartais net iki 120 laipsnių (Fahrenheito).

* * *

Garsus yra atsivertimas Dino Segre, kuris Italijoje yra populiarius rašytojas. Jis ir jo draugas Luigi Antonelli, irgi rašytojas, buvo praradę tikėjimą. Juodu nesivaržydavo nei kalbėti, nei rašyti piktų ir klaidingų minčių prieš katalikų tikėjimą. Atmesdami pomirtinį gyvenimą, juodu skelbė, kad žmogaus gyvenimo tikslas ir laimė telpa tik šio pasaulio ribose. Atseit, žmogus, jų supratimu, po mirties grįžta atgal į tamsą ir į amžinąją nežinią.

Luigi Antonelli susirgo pavojinga liga. Gydytojai rado kakle vėžį ir pasakė, kad jis gyvens tik šešis mėnesius, jeigu bus padaryta operacija, o be operacijos — tik tris mėnesius. Ar trys, ar šeši mėnesiai — vis tiek nedaug buvo telikę gyventi, ir pagal materialistinę teoriją reikėjo grįžti už kelių mėnesių į tamsą ir nežinią. Kai buvo ruošiamasi operacijai, kažkas pasiūlė, kad ligonis nuvažiuotų į San Giovanni Rotondo pamatyti tėvo Pijaus ir paprašyti, kad šis už jį pasimelstų. Luigi Antonelli gyveno Foggios mieste, kuris yra nuo San Giovanni Rotondo tik už 25 mylių. Nelaimingasis ligonis patarimo paklausė ir nuvažiavo pas tėvą Pijų, išklause šv. Mišių, kurių metu niekaip negalėjo susilaikyti nuo ašarų. Po Mišių jau ir išpažintis atrodė jam reikalinga ir nebaisi. Per išpažintį visas pasaulis, atrodė, pasikeitė. Vėžys staiga išnyko, ir jis pasijuto visas laimingas kūnu ir siela.

Tą atsitikimą Antonelli papasakojo visu tikėjimo užsidegimu savo draugui Dino Segre. Šis, ilgai nelaukdamas, taip pat nuvažiavo į San Giovanni Rotondo. Mišių metu niekam dėmesio nesukeldamas jis stebėjo iš tolo, kaip tėvas Pijus atlieka šventąsias apeigas. Po Mišių tėvas Pijus staiga atsigrįžo į žmones ir garsiai tvirtu balsu tarė:

— Melskitės, broliai, už vieną, kuris yra šiandien jūsų tarpe. Jam reikia daug maldų. Vieną dieną ir jis artinsis prie eucharistinio stalo ir atsives daugelį tų, kurie gyvena klaidoje taip, kaip ir jis šiandien.

Dino Segre suprato, kad tos užsakytos maldos yra dėl jo atsivertimo. Taip jis sugrįžo į Bažnyčią, pakeitė visiškai savo gyvenimą ir pradėjo rašyti veikalus visai naujoje dvasioje. Jis sunaikino penkis savo veikalus, parašytus prieš atsivertimą. Dino Segre yra žinomas italų rašytojas slapyvardžiu Pitigrilli. Jis ilgus metus gyveno Argentinoje, Buenos Aires.

1950 metais Italijoje labai plačiai buvo kalbama apie vienos garsios komunistės atsivertimą. Tai buvo Italia Betti, kuri Bolonijos Galvani gimnazijoje dėstė matematiką. Ji labai karštai kovojo už Markso ir Lenino idėjas. Už komunizmo įgyvendinimą ji buvo pasiruošusi viską atiduoti. Nebuvo susirinkimo, kur ji nekalbėtų, nešauktų ar net su kitų partijų atstovais nesimuštų. Bolonijos gyventojai beveik kasdien matydavo ją kaip viesulą lakstančią ant motociklo po miesto gatves. Bet staiga Italia Betti susirgo, ir gydytojai pasakė, kad vilties pasveikti nebeliko. Galima įsivaizduoti, kaip sunkiai Italia Betti sutiko tą žinią. Nei šiame, nei kitame gyvenime komunizmas laimės jai jau nežadėjo. Dabar jai pasidarė lyg ir brangesnė jos sesuo Emerita, taip pat mokytoja, kuri vienintelė iš Betti šeimos buvo išlikusi ištikima katalikų tikėjimui. Ši ėmėsi švento darbo: kalbino, įrodinėjo, meldėsi, kad nelaimingoji sesutė bent prieš mirtį sugrižtų į Katalikų Bažnyčią. Ji papasakojo apie tėvą Pijų ir pagaliau ją prikalbino jį aplankyti. 1949 m. gruodžio 14 dieną ligonė su savo motina ir sesute Emerita iške-liavo į San Giovanni Rotondo. Trys moterys apsigyveno viename mažame namelyje, visai arti vienuolyno. Tėvas Pijus ligonę aplankė, suramino ir, kaip reikėjo tikėtis, grąžino katalikų tikėjimui. Priėmusi iš Tėvo Pijaus visus reikalingus sakramentus Italia Betti atgavo prarastą džiaugsmą ir vidinę ramybę. Ji viešai atšaukė savo pirmykštį klaidos ir neapykantos gyvenimą ir išstojo iš komunistų partijos. Per dešimt mėnesių sirgdama parodė didelį kantrumą ir nusižeminimą. Atsidavusi Dievo valiai, ji mirė laimingųjų mirtimi 1950 m. lapkričio 26 dieną. Ją palaidojo San Giovanni Rotondo kapinėse netoli tėvo Pijaus motinos kapo.

Londone gyveno viena italė, vardu Luiza Vairo. Nors ji buvo Katalikų Bažnyčioje pakrikštyta, bet gyveno visiškai pagoniškai. Religinių pareigų jau metų metais neatlikinėjo. Jos gyvenimas buvo prisisotinęs šio pasaulio džiaugsmų ir rūpesčių. Vienas iš jos draugų, lankydamasis Italijoje, aplankė ir tėvą Pijų. Sugrįžęs iš Italijos į Angliją, jis iš savo kelionės išpūdžių mažą daugiau ir bepasakojo, kaip tik apie susitikimą su tėvu Pijumi. Tokį išpūdį buvo jam padaręs vienuolis stigmatikas.

Ponia Vairo, prisiklausiusi nuostabių pasakojimų, nutarė pati aplankyti tėvą Pijų. Į San Giovanni Rotondo atvyko ji 1925 m. rugsėjo mėnesį. Tada mieste dar nebuvo gerų užieigų namų ir viešbučių, ir kelias į vienuolyną buvo labai prastas ir akmenuotas. Pirmieji išpūdžiai jos nuotaiką labai sugadino. Pasiekusi vienuolyno bažnyčią, ji pajuto didelį dvasios prislėgimą ir nepaprastą liūdnumą. Ji negalėjo išlaikyti dvasios lygsvaros ir pradėjo garsiai verkti. Tai atkreipė tėvo Pijaus dėmesį, kuris tuo metu kalbėjosi su žmonėmis zakristijoje. Jis prisiartinio prie raudančios moters ir švelniai ėmė raminti, sakydamas:

— Nusiramink, ponია, nusiramink. Dievo gailestingumas yra begalinis. Jėzus mirė ant kryžiaus už nusidėjėlius.

Ponia Vairo tuojau paprašė, ar negalima būtų atlikti išpažintį.

— Ateikite trečią valandą, — atsakė vienuolis, — tada išklausysiu. Dabar pavalgykite ir pasilsėkite.

Trečią valandą ponია Vairo klūpojo klausykloje. Atėjo tėvas Pijus, ir ji visai sumišo: negalėjo nei kalbėti, nei nuodėmių atsiminti. Tada tėvas Pijus pradėjo jai pasakoti jos gyvenimą ir priminti nuodėmes, kurias ji turėjo išpažinti. Liko vienas gyvenimo atsitikimas ir nusikaltimas, kurio nuodėmklausys nepaminėjo. Atrodė, gal ir nereikia jai to nusikaltimo visai minėti, nes nuodėmklausys, viską pasakodamas, aną lyg ir apleido. Kilo joje vidinė kova: sakyti ar nesakyti? Gali būti išpažintis bloga,

o gal ir ne. Tėvas Pijus paklausė, ar neturi, ko daugiau pasakyti. Ji nusprendė išpažinti.

– Pagaliau, – tarė nuodėmklausys, – aš kaip tik to ir laukiau.

Tada ji gavo išrišimą. Apie šią savo išpažintį ponია Vairo pasipasakojo pati. Jos atsivertimas buvo pradžia gyvenimo pataisymo jos draugams ir draugėms. Kuriam laikui ji nusprendė pasilikti San Giovanni Rotondo. Ji apsigyveno viename name, kuris priklausė Šv. Pranciškaus Tretininkų ordinui, ir pradėjo daryti labai aštrią atgailą. Vieną žiemos šaltą lietingą dieną ji atėjo į vienuolyną per miestą basa. Nuo lietaus permirkusi ir išvargusi ji bažnyčioj apalpo. Žmonės ją nunešė į zakristiją. Čia jai tėvas Pijus padarė pastabą, kad ji per smarkiai einanti atgailos keliu. Uždėjęs ant peties jai ranką, šypsodamasis tarė:

– Šios rūšies vandeniu neperšlampama.

Ir staiga jos drabužiai išdžiūvo. Ši moteris, kuri dar ne taip seniai buvo atsidavusi visoms pasaulio tuštybėms, darė atgailą ne tik už savo nuodėmes, bet ir už savo sūnaus, kuris seniai, kaip ir ji, buvo netekęs tikėjimo. Ji rašė jam dažnus laiškus, rašė apie savo naują atgailos gyvenimą, pasakojo apie tėvą Pijų, bet šis apie gyvenimo pataisymą nė girdėti nenorėjo. Vieną dieną kažkoks prancūzas, kuris buvo atvažiavęs aplankyti tėvo Pijaus, poniai Vairo davė paskaityti kelis prancūziškus ir angliškus laikraščius. Perskaičiusi vieną straipsnelį, ji pradėjo verkti ir raudoti: ji rado, kad laivas, kuriuo jos sūnus plaukė, paskendo. Buvo pranešta, kad penkiolika žmonių buvo žuvę ir keletas sužeisti.

– Kas jums sakė, kad jūsų sūnus yra žuvęs? – paklausė ją tėvas Pijus, kuris, išgirdęs moters šauksmą, išėjo iš bažnyčios pažiūrėti, kas darosi.

– Bet kas užtikrins, kad jis gyvas? – ši atsakė verkšlendama.

Tėvas Pijus pakėlė galvą, lyg melddamasis, lyg Dievo prašydamas atsakymo; po valandėlės nusišypsojo, paėmė popieriaus gabaliuką ir šį tą ant jo užrašė.

— Dėkok Viešpačiui! Jūsų sūnus yra gyvas, — vėl jis kreipėsi į verkiančią motiną. — Jūs jį galite pasiekti pagal šį adresą. Daugiau jau neverk ir nesirūpink.

Ponia Vairo tuojau parašė sūnui laišką. Tuojau ir jinai iš sūnaus gavo laišką. Laiškai kelyje prasilenkė. Sūnaus laiške buvo paduotas adresas, kurį tėvas Pijus jai buvo užrašęs. Sūnus stebėjosi ir niekaip negalėjo suprasti, kaip ir iš kur motina gavo jo adresą. Neilgai trukus, jis atvažiavo į San Giovanni Rotondo. Čia jis atliko pas tėvą Pijų gerą išpažintį ir po to pradėjo gyventi visai naują gyvenimą. Taip jis pasijuto laimingas, sugrįžęs į tikėjimo šviesą, kurios jau kelinti metai buvo netekęs ir dabar vėl atgavęs.

* * *

Su tais, kurie per išpažintį yra nenuoširdūs, tėvas Pijus esti labai griežtas. Atrodo, kad jo elgesys kartais yra šiurkštus. Kartą vienai anglei, kuri labai gerai galėjo itališkai kalbėti, vos tik pradėjus išpažintį, jis uždarė klausyklos langelį. Ši iš klausyklos išėjo verkdamą. Belaukiantiems išpažinties atrodė, kad Tėvas Pijus buvo per griežtas. Po dvidešimt dienų ta pati moteris meldėsi bažnyčioje. Tėvas Pijus priėjo ir paklausė, ar ji norėtų išpažinties.

— Taip, Tėve, — ji atsakė. — Aš laikiu išpažinties jau dvidešimt dienų po to, kai Jūs mane pavarėt.

— Ir tai Jūs manote, kad tai yra didelis daiktas po to, kai Viešpats Jėzus Jūsų sugrįžimo laukė taip ilgai ir taip kantriai, laukė Jūsų, kuri per daugelį metų ėmėte šventvagiškai Komuniją?

Padaręs tokią pastabą, jis visu švelnumu išklause jos nuošir-

džios išpažinties; jis dabar ją priėmė kaip Gerasis Ganytojas paklydusią avių, dėl kurios sugrįžimo danguje yra daug džiaugsmo.

Atsivertusių yra ir žydų. Dr. G. Festa pasakoja, kad jis pats matęs, kaip vienas jaunas žydas, atsiklaupęs prieš tėvą Pijų, tarė:

— Iš čia aš neišeisiu, kol manęs nepakrikštysite.

Tasai žydas į San Giovanni Rotondo atvažiavo smalsumo vedamas, bet namo grįžo krikščionis.

* * *

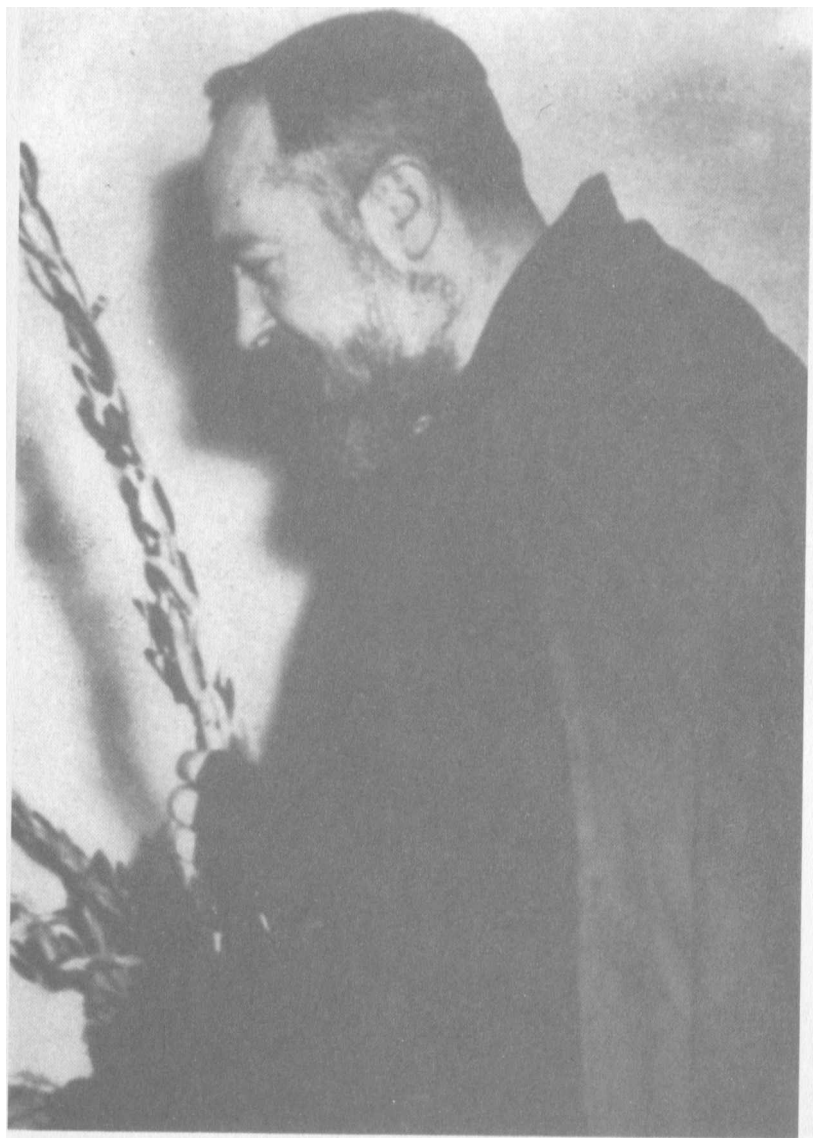
1929 m. Italijoje susidarė sąjūdis kovoti prieš tėvą Pijų. Susirinkimuose bedieviai paskleisdavo apie pamaldųjį vienuolį visokių netikrų gandų ir šmeižtų. Pačiame San Giovanni Rotondo gyveno gydytojas Pranciškus Ricciardi, kuris buvo labai piktas tėvo Pijaus priešas. Prieš tikėjimą ir prieš stigmatiką skleidė jis savo kalbose piktus šmeižtus. Apie tai tėvas Pijus labai gerai žinojo. Bet jo kovos ginklai buvo kantrumas, malda, nusižeminimas ir kentėjimas.

Vieną dieną dr. Ricciardi labai susirgo. Atrodė, kad greitai turėtų mirti. Dr. Giuva, dr. Morcaldi, dr. Capuano ir dr. Mauricelli pripažino, kad ligonis turi skrandžio vėžį. Tą patį pripažino ir kiti specialistai iš Foggios ir iš Neapolio. Žmonės žinojo, kad gydytojas yra bimirštąs. Nežiūrint jo priešreliginio nusistatymo, daktarą Ricciardi žmonės labai mylėjo, nes jis labai nuoširdžiai gydė ligonius ir šiaip jau turėjo gerų žmoniškų savybių. Seni ir jauni pradėjo melstis, kad gydytojas prieš mirdamas atsiverstų iš bedievybės ir kad mirtų priėmęs paskutinius šv. Sakramentus. Kai susigrūdusi gatvėj minia viešai meldėsi, prisiartinio prie miršančio gydytojo dekanas Don Juozapas Principe, kuris ligonio buvo geras draugas, ir pasisiūlė jam suteikti paskutinius bažnytinius patarnavimus, šis pradėjo šaukti:

— Nenoriu kunigų. Nenoriu išpažinties. Tik tėvas Pijus, kurį tiek daug kartų esu įžeidęs, gali mano išpažinties išklausti. Bet, kadangi jis negali išeiti iš savo vienuolyno, tai aš mirsiu taip, kaip esu gyvenęs.

Apie tai buvo nieko nelaukiant pranešta tėvui Pijui, kuris atsirado labai keblioje padėtyje. Viena vertus dėl uždraudimo negalėjo jis išeiti už vienuolyno ribų, kita vertus reikėjo Dievui gelbėti žūstančią sielą. Tėvas Pijus nedvejojamas pasirinko antrąją išeiti — gelbėti žūstančią sielą. Buvo jau naktis, kai tėvas Pijus su Švč. Sakramentu ir su šv. Aliejais tarp vėjų ir sniego traukė miestelio gatvėmis. Žmonės greitai atpažino stigmatiką vienuolį ir dideliu būriu sekė paskui jį meldamiesi.

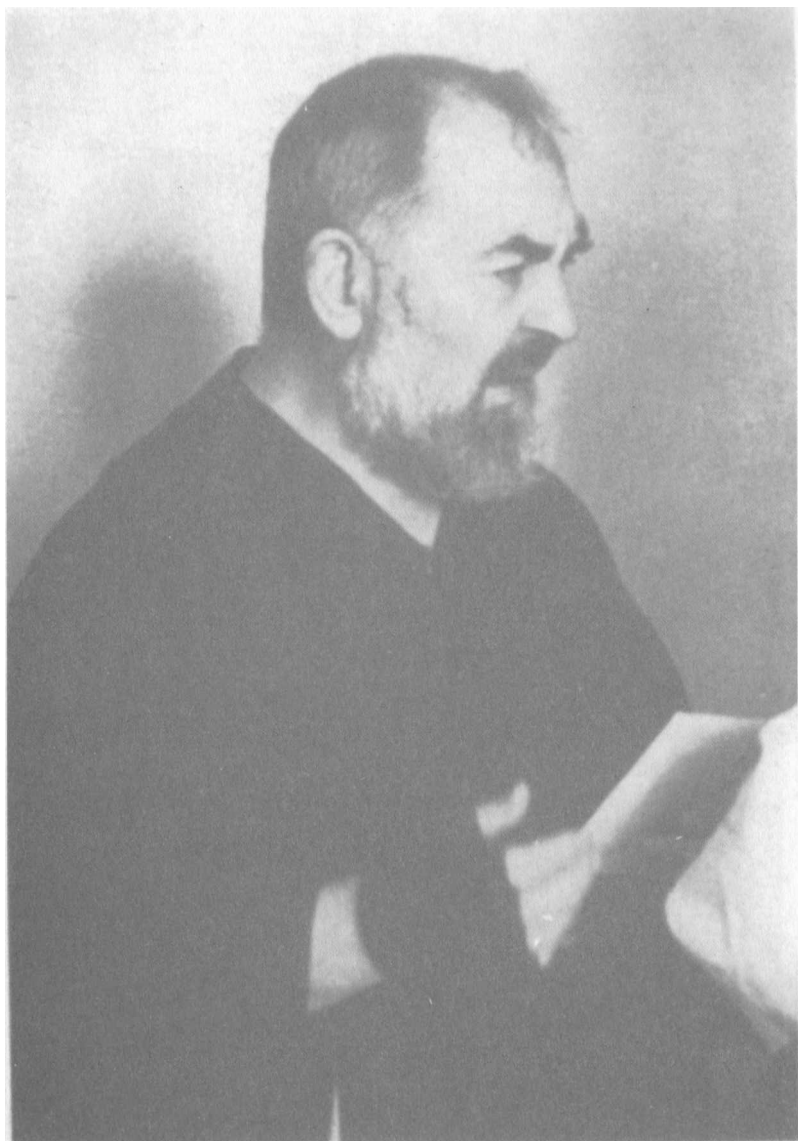
Pamatęs bimirštantį gydytoją, tėvas Pijus apkabino jį gailėtingai ir švelniai ir savo veido maloniu šypsniu sakyte sakė, kad atnešė nelaimingajam ne tik visų šmeižtų užmiršimą, bet taip pat ir iš Dievo visų nuodėmių atleidimą. Dr. Ricciardi visu dvasios atsidavimu atliko išpažintį, priėmė Šv. Komuniją ir gavo Ligonų Patepimą. Atgavęs prarastą Dievo malonę, jis labai ramiai laukė paskutinio atodūsio — mirties. Bet ne, Dr. Ricciardi nemirė. Po šv. Sakramentų jis tuoj pasijuto geriau ir po keleto dienų visai pasveiko. Skrandžio vėžys buvo visiškai išnykęs. Gydytojas pasijuto lyg iš ano pasaulio sugrįžęs naujas žmogus: sielos ramybė teikė jam vidinį džiaugsmą, kokio seniai nebuvo ragavęs, o kūno sveikata po tokios ligos atrodė lyg sapnas, kurį sunku buvo ir paaiškinti. Jis sugrįžo į tikėjimo šviesą sveikas kūnu ir siela. Jis ir iki šiol yra gyvas ir sveikas. Bet didelis jo gyvenime yra skirtumas: jis dabar yra giliai religingas ir labai didelis tėvo Pijaus draugas.

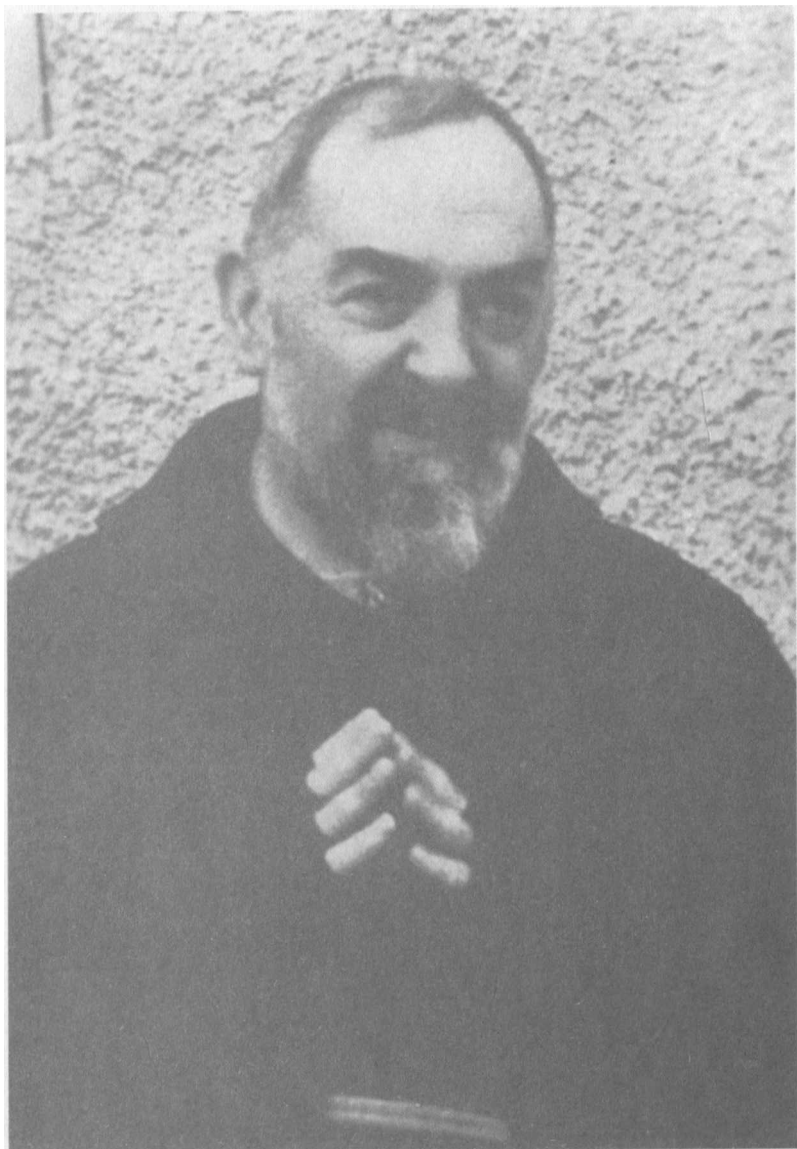
Verbų sekmadienį

Velykų apeigose

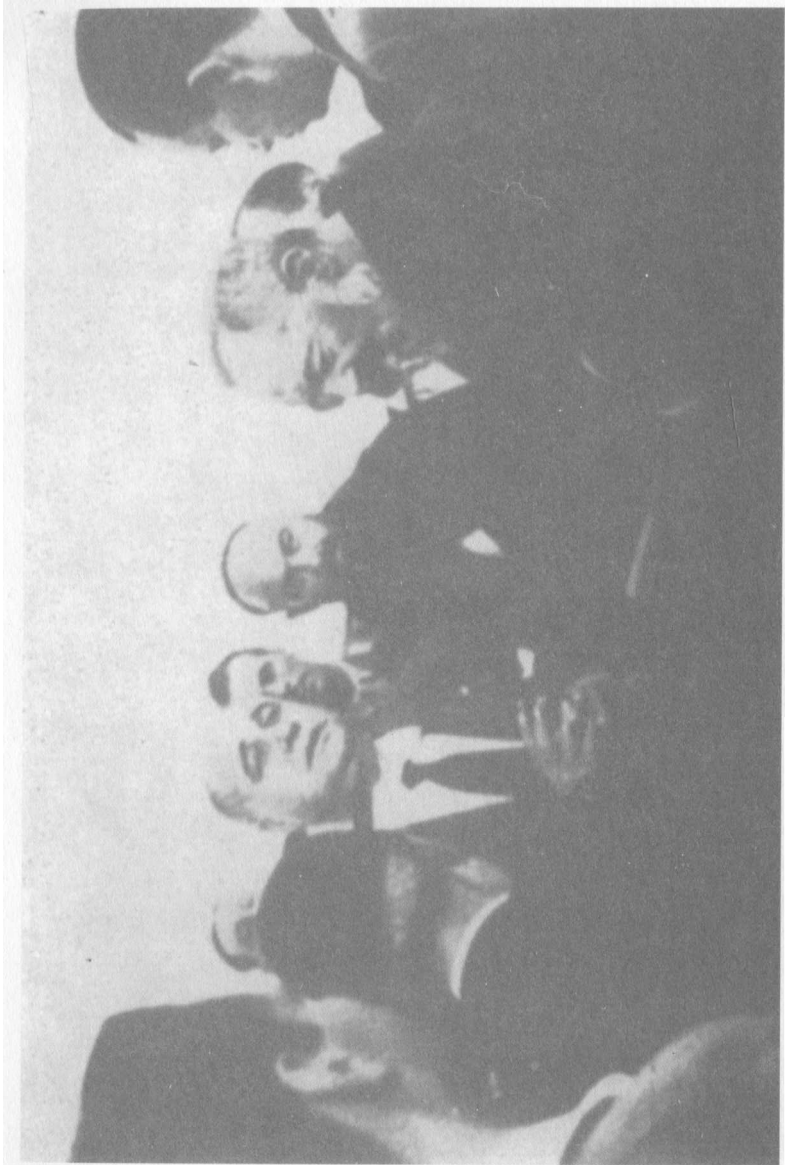
Kai gautos žinios kelia rūpesčius

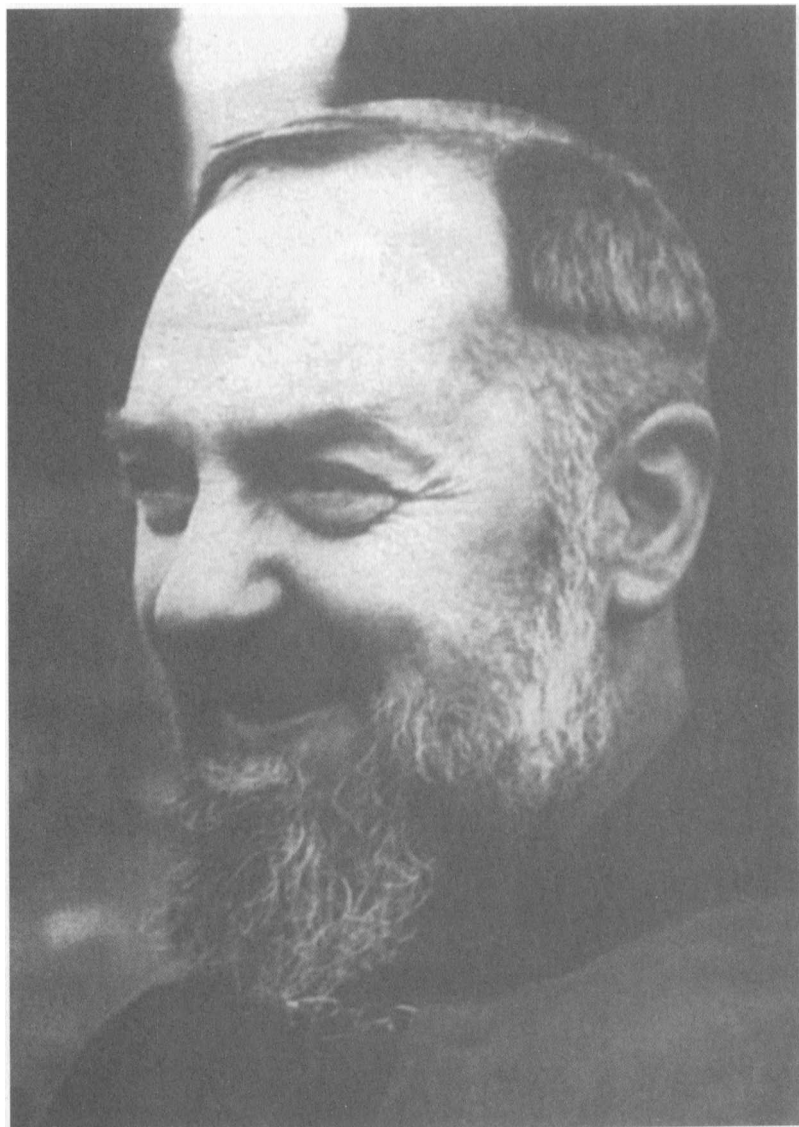
Dievo palaimos linkintis žvilgsnis

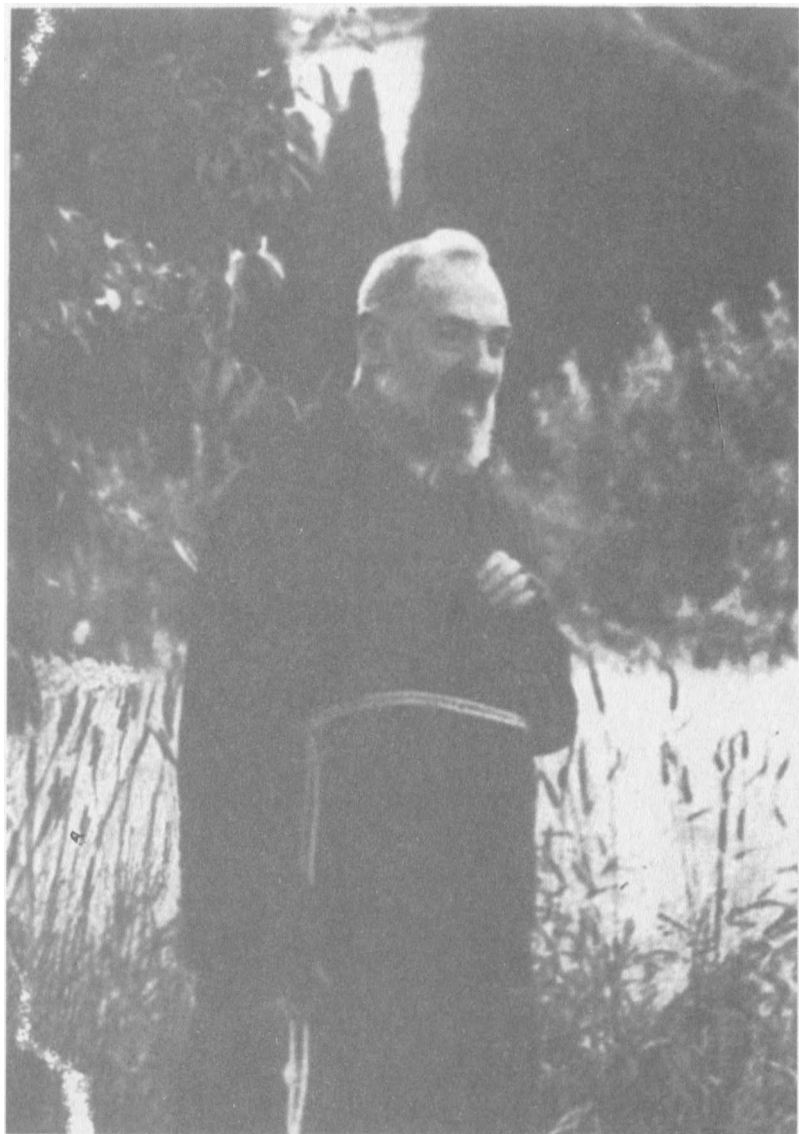
Gemma Di Giorgi, kuri mato be akies lėliukių

Beniamino Gigli dainuoja vienuolyno sode

Gera linkinti šypsena

Gantoje

PRANAŠAVIMO DOVANA

Buvo pasklidę gandų, jog tėvas Pijus kalbėjęs apie ateinančias tris tamsybės, ugnies ir sunaikinimo dienas. Tie, kurie žinojo, jog stigmatikas turi ir pranašavimo dovaną, ėmė tais gandai tikėti. Bet tėvas Pijus niekad apie tas kažin iš kur paimtas baisiąsias dienas nėra kalbėjęs. Žmonių vaizduotė visad mėgsta įvykius pagražinti ir sudramatizuoti. Kai kurie iš tėvo Pijaus gerbėjų pradėjo skelbti ir net rašyti, jog jis esąs visažinantis ir matąs visas žmonių vidines paslaptis. Visažinantis yra tik Dievas, kuris, kaip Kūrėjas, mato ir tvarko kiekvienos dvasios gyvybinį veikimą. Net nė angelai be Dievo apreiškimo negali žinoti, kokios mintys ir kokie slapti troškimai vyksta žmogaus dvasios viduje. Šitą sielos uždarumą galima pavadinti sukurtosios dvasios autonomija, kurios niekas be Dievo žinios ir sutikimo negali pralaužti ir pažeisti. Tačiau dėl sielų išgelbėjimo amžinajam gyvenimui ar dėl kitų panašių aukštųjų tikslų gali Dievas leisti kam nors kartais dalyvauti tame žinojime, kuris priklauso tik Jam vienam. Atrodo, kad tėvas Pijus yra gavęs iš Dievo šią privilegiją drauge su pranašavimo dovana.

Tikslus ateities žinojimas ir jos nusakymas, arba pranašavimas, irgi yra vieno Dievo galioje. Bet Dievas suteikia kai kurioms rinktinėms sieloms tą pranašysčių dovaną dėl žmonių gerovės. Šv. Paulius sako: „Kas pranašauja, tas sako žmonėms pamokymus, paskatinimo bei paguodos žodžius" (1 Kor 14. 3).

Kad Bažnyčios gyvavime turi būti tikinčiųjų su ypatingomis Šventosios Dvasios dovanomis, yra neginčytina tiesa. Kristus patsai yra pasakęs prieš žengdamas į dangų savo vienuolikai apaštalų: „Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis rankomis gyvates ir, jei mirštamų nuodų išgertų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks" (Mk 16, 17-18). Šv. Paulius konstatuoja Korinto krikščionių bendruomenėje Šventosios Dvasios dovanų faktą, laiške jiems rašydamas: „Kai susirenkate, kiekvienas turi ar giedojimo dovaną, ar pamokymą, ar apreiškimą, ar kalbą, ar aiškinimą." (1 Kor 14, 26). Jis korintiečius net ragina, kad jie tų ypatingų dovanų nevaržytų, bet leistų joms veikti: „Taigi, mano broliai, siekite pranašystės dovanos, tačiau nedrauskitės kalbėti kalbomis" (1 Kor 14, 39).

Tad nieko nuostabaus, jeigu ir mūsų laikų Bažnyčioje atsiranda sielų su ypatingomis Dievo malonėmis ir dovanomis. Tėvas Pijus yra vienas tų, kurie turi Dievo duotą ateities numatymo dovaną. Čia paduodame tik keletą įvykių, kurie nekelia savo tikrumu abejonių, nes įvykių dalyviai ir jų atpasakotojai yra visai patikimi liudininkai.

Gydytojas Franco Lotti iš Bolonijos su tėvu Pijum buvo pažįstamas iš pat mažens. Antrojo pasaulinio karo metu jis buvo skirtas prie karinio dalinio, kuris buvo Graikijoje. 1943 m. birželio pradžioje gavo jis atostogų, kurias beveik visas ir praleido drauge su tėvu Pijum San Giovanni Rotondo. Po atostogų išsiskiriant, kai gydytojas Lotti atėjo atsisveikinti, tėvas Pijus įdėmiai ir su baime veide į jį pasižiūrėjo. Šis sumišęs, bet juokaudamas tarė:

— Tikiuosi, kad negausiu garbės medalio mirusių atminimui.

Tėvas Pijus, lyg dvejodamas, pakraipė galvą ir atsakė:

— To tai neatsitiks, bet sakyk, — paklausė, — kur esate paskirtas?

— Į Graikiją, tėve.

Vėl tėvas Pijus pakraipė galvą.

— Ne, jūs nevažiuosite į Graikiją.

Šiuos žodžius pasakė jis tokiu įsitikinimu, kad gydytojas Lotti ne tik apsidžiaugė, bet ir labai nustebo. Neatrodė, kad tai išsipildys. Karo būstinėje buvo numatytas skubus išvažiavimo laikas. Ir iki ateinančio pirmadienio reikėjo susitvarkyti visus dokumentus. Bet pirmadienį vietoj reikalingų kelionei dokumentų gavo jis raštu įsakymą laukti tolimesnių nurodymų. Kelionė paskui buvo atidėta iki 1943 m. liepos 25 d., o tą dieną krito Mussolinio diktatūra. Po fašistų valdžios sugriuvimo visa Italijos politika pasikeitė. Naujos valdžios apsaugai reikėjo daugiau kariuomenės laikyti namie negu fronte už Italijos ribų. Todėl ir daktaras Franco Lotti nebuvo išsiųstas į Graikiją, kaip tėvo Pijaus buvo pasakyta.

Dar prieš Pirmąjį pasaulinį karą tėvas Pijus pranašavo, kad Pietrelčinos miestelyje bus įsteigtas kapucinų vienuolynas, kai tada dar šitai tvirtinti nebuvo jokio pagrindo. Kartą vaikščiodamas su klebonu po Viešpaties Angelo varpų paskutinio suskambėjimo sustojo ir žiūrėjo į dangų, lyg ko klausydamasis. Klebonas paklausė:

— Pijuk, kas yra, ką matai, ką girdi?

Tėvas Pijus, prasmingai šypsodamasis, atsakė:

— Šių varpų skambėjimas primena man balsą tų varpų, kurie kadaise čia skambėdavo. Kažkaip jaučiu, jog čia pakils kitas vienuolynas, daug didesnis ir gražesnis, kaip anais laikais senasis.

— Kada tai įvyks? — pasiteiravo klebonas.

— Nežinau, — atsakė vienuolis, — bet ateis ta diena.

Ir iš tikrųjų, 1947 m. Šventoji Vienuolių Kongregacija leido tėvams kapucinams steigti Pietrelčinos mieste savo vienuolyną. 1951 m. buvo užbaigta statyti naujoji bažnyčia, kurią

dedikavo Benevento arkivyskupas A. Mancinelli gegužės 21 d.

Naujai vienuolyno ir bažnyčios statybai vykstant, buvo labai susirūpinta vandens reikalu. Visur, kur tik bandyta kasti, nebuvo vandens. Iš viso, Pietrelčinos miestas labai maža vandens turi. Konstruktoriai nutarė kreiptis į tėvą Pijų, kad šis kaip nors keblią padėtų gelbėtų. Į San Giovanni Rotondo atvežė jam planus, kuriuose jis iš karto pažymėjo vietą ir tarė:

– Už penkių metrų nuo šios vietos kaskite ir rasite vandens tiek, kiek jums reikia.

Toje vietoje rado tiek vandens, kad šiandieną naudojasi tuo šuliniu ne tik vienuolynas, bet ir didelė miesto dalis.

* * *

Vienas iš Prancūzijos sugrįžęs belaisvis papasakojo apie kitą savo draugą belaisvį, kad jis miręs. Ši žinia gan ilgai buvo slepiama nuo motinos, nors daugis aplinkinių žmonių apie tai plačiai kalbėjo. Dėl to žuvusio kareivio buvo atsiklausta tėvo Pijaus. Šis labai paprastai atsakė:

– Jis yra sveikas ir po kelių mėnesių sugrįš į namus.

Kai per du mėnesius pražuvęs kareivis vis neatsišaukė, giminės ir pažįstamieji nustojo vilties jo sulaukti, nors tėvas Pijus buvo aiškiai patikinęs, kad šis yra gyvas. Bet staiga po trijų mėnesių „žuvęs“ kareivis iš Prancūzijos pargrįžo namo visai sveikas.

* * *

Kai Antrojo pasaulinio karo pradžioje Italijos miestai alijantų buvo bombarduojami, San Giovanni Rotondo gyventojai prašė tėvą Pijų, kad jis juos užtartų Dievui. Jie labai bijojo oro antpuolių, nes kaip tik netoli buvo italų Foggios strateginės bazės, kurias alijantų lėktuvai dažnai bombomis apmėtydavo.

Tėvas Pijus prašantiems jo maldų įsakmiai pareiškė:

— Jūsų miestas liks nepaliestas.

Šie žodžiai išsipildė. Dažnai virš San Giovanni Rotondo mieste skraidė mirtį nešą alijantų bombonešiai, bet ant miesto nebuvo numesta nė viena bomba. Užėjo ir kareiviai, bet jau ne kaip priešai, o veikiau kaip taikos nešėjai. Vėliau jie čia lankėsi kaip maldininkai ir atgailautojai.

Pasakojama, kad alijantų lakūnai, perskrisdami San Giovanni Rotondo miestą, kai buvo bebandą ant miesto išmesti bombas, matę vienuolio figūrą su išskėstomis rankomis, lyg saugojančiomis nuo pavojaus visą miestą. Ta vizija esą juos sulaikiusi nuo bombų išmetimo.

Kaip ten bebūtų, bet miestas, kuriame gyvena stigmatikas, liko karo baisenybių nepaliestas.

EKSTATINIAI PERSIKĖLIMAI

Anksčiau priklausęs kapucinų ordinui ir dėl širdies ligos iš vienuolyno pasitraukęs Don Giovanni Miglionico štai ką rašo:

— Šv. Antano dieną, dabar jau neatsimenu, kuriais tai buvo metais, tėvas Pijus, prie stalo su tėvu Liudviku kalbėdamas, apie save tvirtino keistą atsitikimą: „Klausydamas šį rytą zakristijoje išpažinčių, nuo žmonių susigrūdimo negalėjau nė atsikvėpti — taip buvo trošku! Kai daugiau jau tverti negalėjau, pakilau į orą virš žmonių galvų ir išėjau į aikštę atsikvėpti, ir niekas to nepastebėjo“.

Tėvui Liudvikui išrodė tai labai keistas įvykis. Bet stigmatikas pasakojo apie tai visu tik jam vienam būdingu širdies paprastumu. Jis pasakojo, lyg tai būtų buvęs vienas iš daugelio jo gyvenime eilinių atsitikimų.

Nuo 1917 m. gruodžio mėn. tėvas Pijus iš San Giovanni Rotondo niekur nebuvo išvažiavęs, tačiau buvo matomas daug kartų įvairiose vietose: Italijos miestuose, Austrijoje, Urugvajuje, Argentinoje. Tas nepaprastas apraiškas nori kai kas aiškinti matytojų haliucinacijomis. Esą, ten nebūdavę tėvo Pijaus tikri pasirodymai, o tik nesveikos vaizduotės sukurti reiškiniai. Tačiau isterija negalima įtarti tų liudininkų, kurie savo pasakojimus remia konkrečiais faktais, surištais su tėvo Pijaus ekstatiniais persikėlimais.

1921 m. liepos 20 d. monsinjoras D'Indico (Florencijoje) buvo vienas sau darbo kambaryje. Staiga jis pajuto, lyg kas už jo stovėtų. Jis atsigrėžė pasižiūrėti ir pamatė nepažįstamą vienuolį kapuciną, bet šis staiga iš jo akių pranyko. Prelatas D'Indico iš karto negalėjo susigaudyti, kas ir kaip čia buvo atsitikę. Jis išėjo iš savo kambario pasikalbėti su kapelionu. Šis jį ėmė įtikinėti, kad tai buvusi haliucinacija dėl per didelio nervų įsitempimo. Mat prelato sesuo sirgo šiltine ir kaip tik tą dieną buvo be sąmonės. Tuojuoju apklankė sergančią moterį ir labai nustebo, pamatę, kad ligonė buvo jau besveikstanti. Dar labiau juodu nustebo, kai ši pasakė, jog jos kambaryje buvęs vienuolis kapucinas ir su ja kalbėjęs.

— Nenusigąsk, — jis sakė, — jūsų karštis rytoj pranyks, o po kelių dienų iš jūsų ligos nė žymės nebeliks.

— Bet, tėve, jūs turite būti šventasis, — ji atsakiusi į nepažįstamojo vienuolio kalbą.

— Ne, aš esu kūriny, kurį Dievas naudoja savo gailestingumui.

— Leisk man, tėve, pabučiuoti jūsų abitą.

— Ne, pabučiuok geriau Kančios žymes, — pasakė vienuolis ir parodė kruvinas su žaizdomis rankas.

Paskui jis ją palaimino ir iš kambario staiga išnyko. Visa tai įvyko 1921 m. liepos 20 d. Florencijoje. Prieš keletą dienų sunkiai sergančios ligonės giminės buvo rašiusios tėvui Pijui, prašydamos, kad jis už ją pasimelstų. Rytojaus rytą po to regėjimo beveik mirštanti moteris pasijuto labai gerai. Karštis nukrito iki normalaus lygio, ir po savaitės ji visai pasveiko.

* * *

Keletas asmenų, kuriais galima pasitikėti, liudijo, kad jie matė tėvą Pijų besimeldžiantį prie popiežiaus šventojo Pijaus X kapo Šv. Petro bazilikoje. Tėvas Pijus šventajam Pijui X turi

labai didelę pagarbą ir pamaldumą. Kartą, kalbant apie popiežius, jis pasakė:

— Aš niekad nesutikau nei Leono XIII, nei Pijaus X, bet šis pastarasis yra iš visų Šventųjų Tėvų simpatiščiausias, nes jis taip yra paprastas ir nusižeminęs, kad per šias dorybes labiausiai iš visų panašus pačiam Kristui.

Gandai, kad tėvas Pijus buvo keletą kartų matomas Šv. Petro bazilikoje, kai tuo tarpu visi žinojo, jog jis visą laiką buvo San Giovanni Rotondo vienuolyne, pasiekė patį Šv. Tėvą Pijų XI. Šis pasiūkė kartą labai pamaldų kun. Don Orione, kuriuo Šv. Tėvas labai pasitikėdavo, ir paklausė, ar ir jis bus matęs bazilikoje tėvą Pijų. Don Orione atsakė:

— Taip, aš jį mačiau.

— Gera, kad Jūs tuos gandus patvirtinate; aš taip pat jais tikiu, — atsakė popiežius.

* * *

Labai pavojingai buvo susirgusi poncia Concetta Bellarmini iš San Vito Lanciano. Turėdama kraujo infekciją, ji gavo dar bronchų uždegimą. Gydytojai jau buvo netekę vilties, kad ji iš tos ligos pagis. Vienas jos giminaitis ją kalbinte kalbino, kad ji kreiptųsi į tėvą Pijų, prašydama jo pagalbos. Ji paklausė. Kai jos sūnus tam labai priešinosi, ji, pati negalėdama nei laiško parašyti, nei kitaip su tėvu Pijum susisiekti, ėmė jo mintimi prašyti, kad jis kaip nors jai pagelbėtų savo malda ir užtarimu pas Dievą. Ir, neilgai trukus, vieną dieną ji pamatė stigmatiką kapuciną stovintį jos kambaryje. Jis ją palaimino ir tylėdamas šypsojosi. Ponia Bellarmini, matydama netikėtą svečią savo kambaryje, visai nesumišo ir neišsigando. Priešingai, ji pasijuto labai drąsiai ir pasiteiravo, ar tasai jo apsilankymas neša jai sveikatą, ar palaiminimą jos vaikams.

— Sekmadienį ryte būsite vėl sveika, — pasakė jis ir išny-

ko, o kambarys pakvipo maloniu kvepėjimu, kurį pajuto ir paskui atėjusi tarnaitė.

Gydytojai labai nustebo, kad sekmadienį Concetta Bellarmini buvo visiškai sveika. Ilgai netrukus ji nuvažiavo į San Giovanni Rotondo. Kai ji pamatė minios apsuptą tėvą Pijų, pradėjo iš susijaudinimo šaukti:

— Tai jis, tai tas pats!

* * *

1947 m. visą sausį ir vasarį Ersilia Magurno dieną ir naktį turėjo budėti prie savo vyro, kuris buvo labai pavojingai susirgęs gripu. Slaugyti ligonį jai pagelbėdavo viena seselė. Kadan- gi ligonis turėjo labai silpną širdį, gydytojams buvo aišku, jog jis sveikas iš tos ligos nesikeis. Numatydami greitą mirtį, jie patarė pakviesti kunigą paskutiniams patarnavimams. Ersilia Magurno labai nuoširdžiai gerbė tėvą Pijų ir pasitikėjo jo užtariančios pas Dievą maldos galingumu. Per du mėnesius iš galvos minties ji vis neparnešdavo, kad tėvas Pijus galėtų jai vyrą išgydyti. Kai mirties pavojus vis didėjo, ji pasiuntė stigmatikui telegramą, prašydama jo užtarimo. Ligonis vis negerėjo, priešingai, jis buvo marinamas. Po telegramos išsiuntimo antrą dieną jis neteko sąmonės. Moteris vilties nenustojo. Ji pasiuntė tėvui Pijui kitą telegramą. Vasario 2 d. po ilgos krizės ligonis užmigo. Vienuolė buvo išėjusi. Ersilia tą naktį turėjo budėti viena. Vidurnaktį ji pastebėjo, kad ligonis miega labai ramiai. Ryte pusę aštuntos, pastebėjusi, kad vyras atsibudo, pasiskubino paklausti, kaip jis jaučiasi.

— Visai gerai, — jis atsakė, — aš esu jau sveikas. Tėvas Pijus tik ką išėjo iš kambario.

— Ką tu sakai? Ar tu matei tėvą Pijų? Ką jis tau sakė? — nustebusi klausinėjo moteris.

— Jis atėjo su kitu vienuoliu, — aiškino toliau ligonis. — Jis

mane apžiūrėjo ir pasakė, kad šis karštis praeis ir rytoj būsiu sveikas, o po keturių dienų galėsiu jau keltis ir vaikščioti.

Po penkių mėnesių Magurno su savo žmona nuvyko į San Giovanni. Pamatęs tėvą Pijų, jis tuoju atpažino, kad tai yra tas pats vienuolis, kuris jį pagydė. Stigmatikas juodu labai maloniai priėmė.

* * *

Kartą atvažiavo į San Giovanni vienas žymus aktorius su kolegomis. Kai automobilio durys prasidarė, buvo jame girdėti juokas ir linksmas triukšmas. Iššokęs iš automobilio tuoju paklausė jis aplink stovinčių:

— Kur yra tėvas Pijus? Aš noriu, kad jis mane atverstų. Aš noriu jį pamatyti.

Kai aktorės, išlipusios iš automobilio, juokėsi ir koketavo, jis nubėgo skubiai į bažnyčią. Bažnyčioje tėvo Pijaus nebuvo. Žmonės manė, kad jis yra zakristijoje. Aktorius nuskubėjo į zakristiją. Tenai taip pat jo nerado. Buvo išieškotas visas vienuolynas, sodas, visų vienuolių kambariai apžiūrėti, ir tėvo Pijaus niekur kaip nebuvo. Pagaliau nusibodo nekantriems svečiams laukti, ir jie nutarė važiuoti namo. Sarkastiškai juokdamasis, aktorius pasakė:

— Jeigu jo čia nėra, tai aš važiuoju sau. Aš norėjau, kad jis mane atverstų.

Kai keistieji svečiai išvažiavo, tėvas Pijus staiga atsirado bažnyčioje. Jis stovėjo drauge su žmonėmis.

— Tėve, kur jūs buvot? Visur mes jūsų išieškojom, — kreipėsi vienas iš čia pat stovinčių.

— Čia pat su jumis, — jis atsakė. — Aš praėjau pro jus kelis kartus, ir niekas, nei jūs, nei jis, manęs nepastebėję ir nepažinot.

Nepaisant, ką mes galvosime apie tėvo Pijaus gyvenime tik ką suminėtus kelis atsitikimus, negalime sakyti, jog tokie įvy-

kiai, kaip mes juos vadiname, ekstatiniai persikėlimai, yra negalimi. Šv. Petras, kuris buvo kalėjime grandinėmis apkaltas ir miegojo tarp dviejų kareivių, staiga buvo angelo pažadintas, nukrito jam grandinės, ir jis praėjo niekieno nepastebėtas pro kelias sargybas (Apd 12, 6-11). Apaštalas Pilypas, pakrikštijęs kelyje Kandakės iždinių viršininką, kuris važiojo iš Jeruzalės į Etiopiją, buvo Dvasios pagautas ir staiga atsirado net Azote (Apd 8, 26-40). Etiopietis labai buvo nustebęs, kad čia pat, išlipęs iš vandens, atsirado vienui vienas, kai dar prieš kelias minutes aiškinosi su Pilypu Izaijo pranašystę apie Mesiją.

Nuostabu darosi, kai šis tas atsitinka ne pagal įprastus gamtos dėsnius. Ekstatiniai persikėlimai ir kiti jiems panašūs mistiniai įvykiai nėra valdomi gamtos dėsnių. Todėl tikslųjų gamtos mokslų ribose, kur vadovaujamasi patirtimi, tų įvykių mes neišsiaiškinsime. Net filosofijos mokslams atrodo negalima bilokacija*. Išrodo, kad neįmanoma tam pačiam žmogaus kūnui būti ir veikti dviejose vietose tuo pačiu metu.

Kai kas buvo pradėjęs rašyti, jog tėvas Pijus visa žina ir galįs visur būti. Šitoks tvirtinimas būtų visai klaidingas. Tik vienas Dievas yra visur ir viską žino. Pagaliau niekas su laikrodžiu nekontroliavo, ar tėvo Pijaus kūnas tuo pačiu metu buvo vienuolyne, kai jis, sakysim, meldėsi prie Pijaus X kapo ar kai buvo Argentinoj.

Kartą, kai vienuolyne buvo kalbama apie bilokaciją ir kai vienas vienuolis tvirtino, jog ekstatikai, gal būt, nežina, kur jie lekia ir nesuvokia, kas apie juos dedasi, tėvas Pijus pareiškė:

– O taip, jie yra sąmoningi. Jie gali abejoti, ar eina su siela, ar su kūnu, bet jie žino, kas darosi su jais, ir žino, kur jie eina.

Dabar gali kilti klausimas, kodėl ir kokiame tikslui Dievo yra suteikiamos tos nepaprastos mistinės dovanos. Viena yra aišku,

* To paties kūno buvimas dviejose vietose tuo pačiu metu.

kad tos nepaprastos dovanos yra suteikiamos ne ekstatiko nau-
dai ir ne jo garbės ir garso išplitinimui šiame pasaulyje. Jos yra
dėl Dievo didesnės garbės, dėl Bažnyčios, kaip Kristaus mis-
tinio Kūno, didesnio tobulumo, dėl nemirtingų sielų gausės iš-
ganymo. Žinia, ir be tų ekstatinių įvykių Bažnyčia turi prie-
monių pašventinti žmogaus sielai. Juk ir Dievas gali išgelbėti
kiekvieną sielą betarpiškai, be visos bažnytinės organizacijos.
Tačiau Jis duoda pasireikšti žmogui kaip savo, taip ir kitų sielų
išganyme. Žmogus žmogų turi gelbėti, malonė viename turi
gimdyti maldos ir pasiaukojimo keliu malonę kitame. Taip mes
ir einame pas Dievą ne po vieną, bet visi drauge. O kodėl vieni
gavo daugiau malonių už kitus, vieni gavo ypatingas dovanas,
o kiti tik paprastas, tai jau čia vieno Dievo reikalas.

AKLIEJI REGI

Florencijoje gyveno, tiesa, turtinga, bet nelaiminga kilmingųjų šeima Marzotta. Grafas ir grafiene kasdien žiūrėjo į savo sūnų Marijų, kaip į savo širdies skausmą, kuris vis augo ir augo. Marijus sirgo akių liga – turėjo myopiją, ir nebuvo matyti vilties, kad, vaikui augant, liga silpnėtų. Kaip tik priešingai, juo toliau, juo blogiau: akies kamuoliai vis didėjo. Nors Marijus nešiojo akinius, bet vaikščiojo beveik kaip visiškai aklas. Nebuvo vilties, kad vaikas kada nors atgaus regėjimą. Akys buvo pasikeitusios organiškai: jos atrodė tokios išsipūtusios, lyg du didoki kaktoje kiaušinėliai. Žinia, įsisenėjusi myopija veda prie visiško apakimo. Ir kai visos gamtinės medicinos priemonės nieko gero nežadėjo, liko tik viena viltis – pasikliauti antgamtinėmis. Nelaimingų tėvų viltis, kad Marijus kažkoku nepaprastu būdu gali atgauti regėjimą, pradėjo augti, juo labiau, kad Marzottų draugai nuostabių dalykų pasakojo apie Tėvą Pijų.

Pulkininkui Paranelli pritariant ir tarpininkaujant, visa šeima nutarė važiuoti pas garsųjį stigmatiką. Marijus tada buvo aštuonerių metų. Ligonį ir tėvus pristatė ir supažindino su tėvu Pijum Cav. Avv. Bramante. Stigmatiko akivaizdoje vaikas daugiau nieko nekalbėjo, kaip tik apie akių šviesą. Jis žinojo, dėl ko jis čia atvažiavo. Atvažiavo jis, kad regėjimą atgautų. O ir tėvai tik vieno teprašė, kad vaikas pasveiktų. Tėvas Pijus labai ramiai šiems kalbėjo, sakydamas:

— Melskitės, labai daug melskitės; aš melsiuosi su jumis taip pat.

Tai buvo tėvo Pijaus patarimas ir vaistai. Marzottų šeima šį patarimą priėmė labai nuoširdžiai. Jie priėmė šv. Komuniją ir kelias dienas pasiliko San Giovanni Rotondo. Išvažiuojant namo, vaikas jau šiek tiek geriau matė, o pasiekus Florenciją, akys buvo tiek pasikeitusios, kad tėvas matė, jog jos gyja nepaprastu būdu, ir nutarė už tai tėvui Pijui kuo greičiausiai padėkoti. Po metų Marijus buvo visiškai sveikas taip, kad nereikėjo nė akinių nešioti. Galima suprasti, koks buvo džiaugsmas tėvų ir vaiko, kuris iš tamsos vėl sugrįžo į saulės šviesą. Po metų tėvas su sūnum vėl sugrįžo į San Giovanni, bet jau su visai kitais širdies jausmais: jie sugrįžo su tėvu Pijum pasidžiaugti ir jam padėkoti už akių šviesą.

* * *

1924 m. kovo 23 d. Bolonijos laikraštis *Resto Del Carlino* įsidėjo labai gražų straipsnį apie vieną gimusią aklą mergaitę, kuri operacijos keliu atgavo regėjimą. Straipsnio autorius įvykį vadina nepaprastu stebuklu, kuris atsitikęs tėvo Pijaus tarpininkavimu. Iš įvykio aprašymo nematyti ypatingo antgamtinių jėgų veikimo, tačiau atsitikime, kurį čia paminėsime, pasirodo tėvo Pijaus būdingas elgimasis su ligoniais, kuriems reikia medicinos patarnavimo.

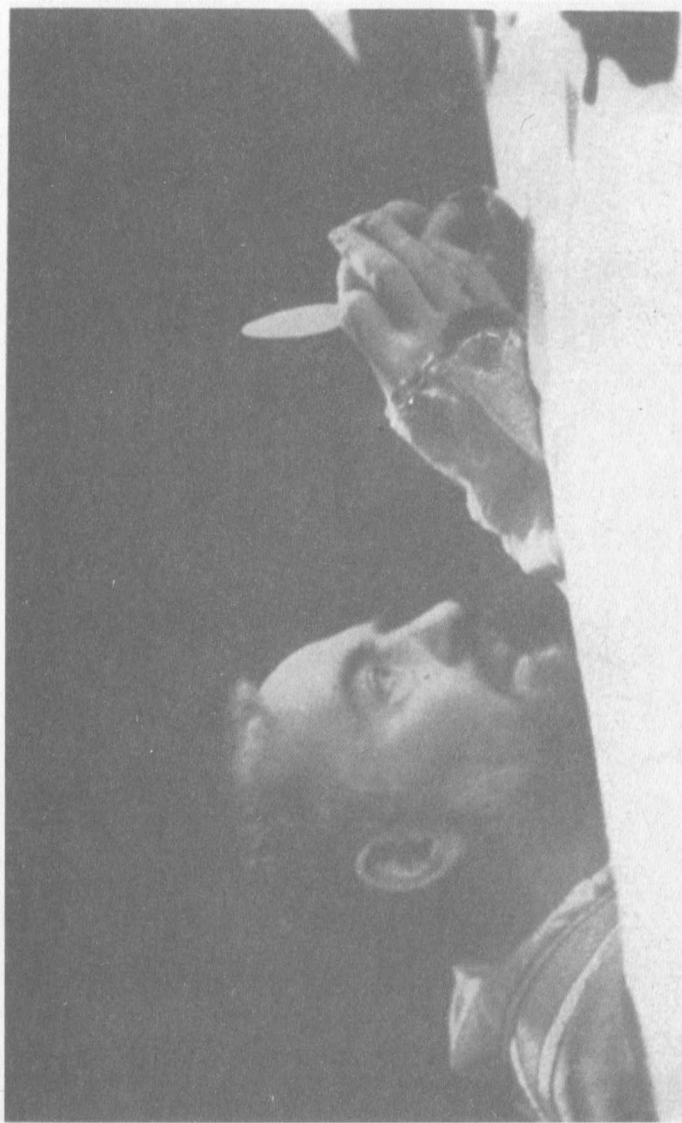
Bolonijoje buvo gimusi akla mergaitė. Per dvidešimt devynerius metus jokie vaistai ir jokie gydytojai nieko negalėjo pagelbėti. Juo gydytojai daugiau tvirtino, kad nėra vilties atgauti regėjimo, juo ji labiau troško išvysti tik žodžiuose girdimą saulės šviesą. Gracija Siena (taip akloji mergaitė vadinosi) iš kalbų girdėjo, kad Tėvas Pijus daugiui iš dangaus sveikatos ir kitų malonių yra išmeldęs. Todėl kartą ji klūpojo prie tėvo Pijaus kojų ir maldaute maldavo, kad ją Dievui užtartų ir iš-

Prie Dievo altoriaus

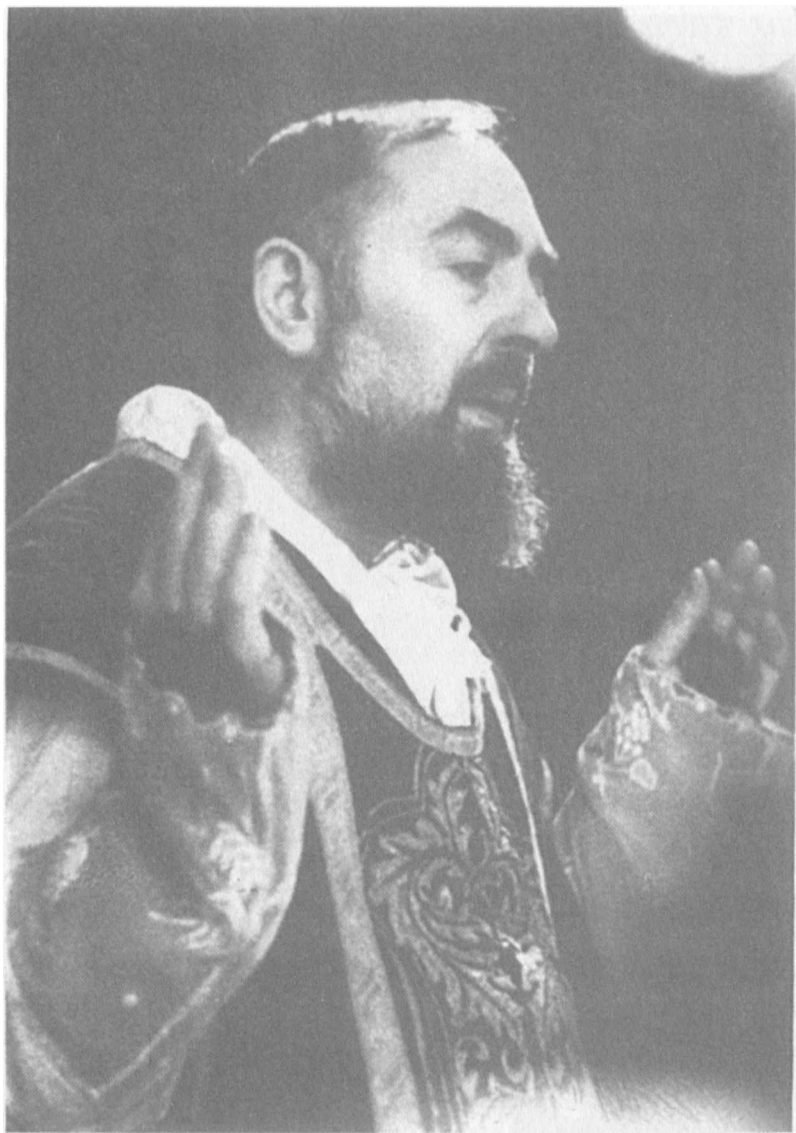
S. v. Mišų aukoje

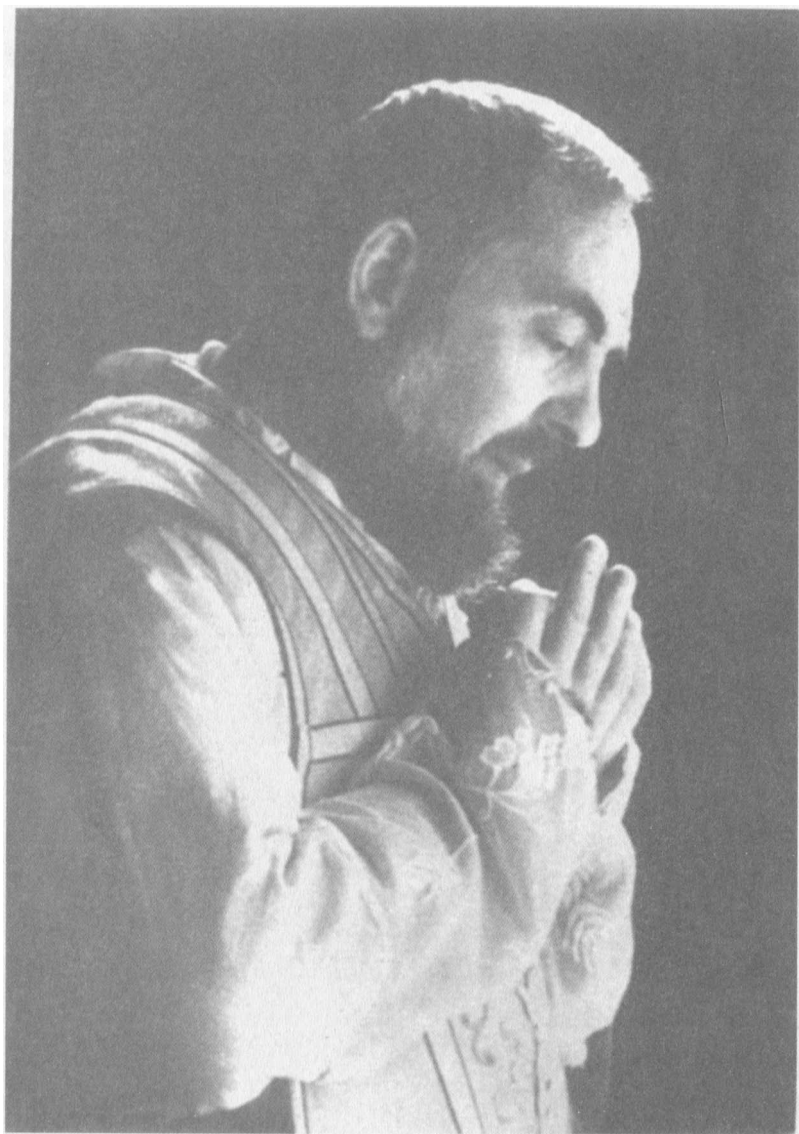
Viešpaties pagarbīnīmas po konsekrācijas

Kai vlynas tampa Kristaus Krauju

Kristaus Kūno ir Kraujo akivaizdoje

Mirusius prisimenant

prašytų jai akių pagijimo. Stigmatikas, uždėjęs jai ranką ant galvos, meldėsi į Viešpatį, prašydamas vargšei mergaitei stiprybės ir tos malonės, kuri sielai neša visišką Dievo valiai atsidavimą. Tačiau vieną kartą tėvas Pijus prabilo į akląją mergaitę su netikėtu realizmu. Jis kalbėjo, kad reikia išbandyti medicinos mokslo galimybes. Jis pasakė:

— Reikia operacijos.

Šie stigmatiko žodžiai Gracijos sąmonėje skambėjo ir skambėjo. Jai atrodė, kad šie žodžiai neša jai naują viltį ir naują gyvenimą. Dar daugiau pagijimo viltis sustiprėjo, kai buvo nurodyta, kokią pasirinkti gydytoją. Jai neišėjo iš galvos ir gydytojo vardas: Durante, kuris Bari mieste (Via Sparano 32) vadovavo garsiai akių klinikai. Mergaitės tėvas Giovanni Siena buvo jau nusivylęs visais bandymais ir, iš savo darbo vos tik pragyvenimą šiaip taip pelnydamas, atsisakė dukterį leisti į Bario kliniką. Klausimas kilo dėl išlaidų. Tačiau motina surado gailestingą geradarę Rosiną Pagliarą, kuri apsiėmė operacijos išlaidas apmokėti. Pati Rosina mergaitę palydėjo iki Bario miesto ir nuvedė ją pas daktarą Durante. Gydytojas nelabai greitai leidosi įkalbamas daryti operaciją, nes neatrodė, kad operacija bus sėkminga. Tačiau, matydamas Gracijos didelį pasitikėjimą, negalėjo aklos mergaitės prašymams daugiau priešintis. Jis sutiko operuoti, sakydamas:

— Pabandysiu, bet tik stebuklas gali jums grąžinti regėjimą.

Operaciniu būdu daktaras Durante nuvalė akių rainąją plėvelę ir lėliukes. Kai reikėjo ligonei nuo akių nuimti tvarsčius, tarp gydytojų ir seserų visoje ligoninėje kilo nemažas susijaudinimas. Visiems rūpėjo kuo greičiau sužinoti, ar toji stebuklingoji operacija bus pasisekusi. Tvarsčiams nukritus, Gracija staiga pradėjo šaukti iš džiaugsmo, iš nustebimo ir netikėtų įspūdžių. Ji pamatė šviesą, pamatė prie savęs žmones visai kitokius, negu pirma buvo įsivaizdavusi.

Grįždama namo, Gracija niekaip negalėjo atsistebėti nauju pasauliu, kuris jai tik po 29 metų atsivėrė. Čia ji traukinyje, o ten pro langą lankos skrieja ir pasilieka, medžiai pasirodo ir dingsta, toliau kur nors gyvulių bandos dėmesį patraukia. Pamačiusi ką nors naujo, ji iš džiaugsmo sušunka, o žmonės renkasi aplink ją ir klausinėja, kas daręs operaciją, kas liepęs pas tą gydytoją važiuoti ir t.t. O ji visiems gera, visiems atsako į klausimus ir pasakoja savo išpūdžius. Ji visa laiminga ir visiems dėkinga – vieniems, kad klausinėja, o kitiems, kad pripažįsta, jog jai akių šviesą grąžinęs daugiau tėvas Pijus nei kaip daktaras Durante.

* * *

Labai nuostabus akių išgijimas įvyko 1947 m. Tai buvo, pasakytum, jau ne išgijimas, bet kažkokio naujo, ne šio pasaulio įstatymo pritaikymas, kurį dar ir šiandieną galima lengvai patikrinti. 1940 m. gruodžio 25 d. Riberos mieste (Via Pelagrin) gimė mergaitė be akių lėliukių. Gydytojai Bonifacio, Cucco, Contino ir kiti akių specialistai, į kuriuos Di Giorgi šeima kreipėsi, vis tą patį atsakymą duodavo: vaikui praregėti nėra jokios vilties. Visiems juk buvo aišku, kad be lėliukių negalima matyti. Nusivylę medicinos mokslais ir jų pagalba, tėvai kreipėsi į dangų. Nelaimingą mergytę paaukojo šv. Gemmai Galgani ir, nors buvo ją Ona pakrikštiję, nuo pasiaukojimo dienos ėmė ją vadinti Gemma. Lyg vilties ženklas vienu metu mergytės akyse buvo pastebėtas mažytis atsidarymas, pro kurį, atrodo, lyg vaikas šį tą matytų, bet akys vis tiek buvo be lėlyčių. Gemma atrodo visiems labai nelaiminga. Ji pradėjo vaikščioti tamsoje ir augo tamsoje. Ant mažo veiduko tik miegant jai juoko šešėlis prabėgdavo. Akloji mergytė savo tamsiuoju gyvenimu dalijosi daugiausia su savo senele, kuri savo anūkę mylėjo labiau už viską. Juodvi per dienų dienas kalbėjosi ir viską aiški-

nosi. Graudu būdavo senelei išgirsti iš mažosios draugės dažnai statomą klausimą, kas būsią iš jos mažos, kai ji užaugsianti. Tada senelė vėl pradėdavo melstis ir balsu prašyti, kad Dievas šiam mažam, bet mielam vaikelui šviesą grąžintų. Juodvi kalbėjosi ir sutarė abidvi eiti pas tėvą Pijų, eiti ten, kur nusidėjėliai tikėjimo šviesą atgauna, kur Dievo malonių netrūksta dideliems ir mažiems. Ir išėjo juodvi į San Giovanni Rotondo. Yra tai iš Riberos miesto didelė kelionė. Senutė mergaitę ir vedėsi, ir nešė, ir vėl ilsėjosi. Pagaliau senelė pranešė anūkei, kad matanti tą vietą, kur gyvena stigmatikas kapucinas. Viena matydama, kita nematydama jaudinosi dėl San Giovanni Rotondo artumo, kur mažajai piligrimei turėjo išsispręsti jos tamsi ar šviesi gyvenimo ateitis. Jos buvo pasiekusios vienuolyną ir jau dalyvavo tėvo Pijaus anksti ir ilgai laikomose šv. Mišiose. Bažnyčioje buvo spūstis žmonių, kurie pamaldžiai sekė kiekvieną tėvo Pijaus liturginį judesį, tarsi paties Kristaus kančios judesį ant Kalvarijos kalno. Po Mišių staiga stigmatikas atsiskuko į žmonių pusę ir garsiai prabilo:

— Gemma, ateik čia!

Išsigando ir senutė ir mergaitė. Iš kur jis žino, kad jos čia yra? Kodėl taip staiga nori ją matyti? Net vardu pavadino! Senutė, prilaikydama mergaitę už rankos, prasistūmė pro žmones prie stigmatiko. Sis labai švelniai pradėjo kalbinti nedrąsią, kiek išsigandusią, mergaitę:

— Tu turį eiti pirmos šv. Komunijos, ar ne?

— Taip, tėve, — ji atsakė.

Paskui tėvas Pijus išklausė jos išpažinties ir leido priimti jai pirmąją šv. Komuniją. Gemma pasijuto labai laiminga. Tėvas Pijus atrodė jai labai geras. Ašarodama ji pasitraukė nuo altoriaus ir pasijuto vėl esanti senutės globoje. Ši tyliai paklausė mergaitę, ar ji priminusi gerajam tėveliui, dėl ko jos iš taip toli čia atėjusios, ir ar prašiusi ypatingos Dievulio malonės.

— Senele, viską pamiršau, nieko neprašiau, — atsakė atsidusdama ir kvapą gaudydama mergaitė. Ji iš džiaugsmo ir naujų pergyvenimų viską buvo pamiršusi.

— Bet, tėve, — kreipėsi dabar senelė, — mes esame iš toli atėjusios.

— Jūsų anūkė matys. Aš esu visai tikras, kad ji matys, — rimtai atsakė tėvas Pijus. Ir, kreipdamasis į akląją mergytę, jis labai švelniai, ją glostydamas, kalbėjo:

— Telaimina tave Švenčiausioji Marija. Gemma, būk gera mergaitė.

Po tų žodžių Gemma pasijuto lyg bundanti iš miego. Jos tripiame kūnelyje ėmė reikštis tarsi kokia nauja gyvybė. Jos rūškanas, mažas ir visad apsiniaukęs veidukas dabar pradėjo su virpančia šypsena reikšti nustebimą, ir ji staiga sušuko ir ėmė garsiai verkti. Ji pamatė prieš save gerąjį tėvelį kapuciną. Čia ją laikė už rankos senutė, ten ant altoriaus tarp gėlių ir gausybės šviesų skendėjo Mergelės Marijos paveikslas. Viskas jai buvo taip netikėta ir taip nepaprastai nauja. Dėl šito tai džiaugsmo ji buvo su senute į tokią didelę kelionę išėjusi!

Žinoma, Gemma atgavo akių šviesybę, bet jos akys vis tiek pasiliko be lėliukių. Čia ir klausimas, kaip žmogus gali matyti be akies lėliukių. Po keturių mėnesių daktaras Caramaza, smulkiai ištyręs Gemmos akis, pripažino, kad mergaitė, neturėdama akies lėliukių, visiškai gerai mato. Akių specialistui buvo visiškai aišku, kad mergaitė mato ne gamtinėmis priemonėmis. Juk neturėti akies lėliukių medicinos mokslo žvilgsniu reiškia tą patį, ką ir visai neturėti akių. O vis dėlto mergaitė mato šviesą. Todėl gydytojas Caramaza priėjo išvados, kad Gemmos akis veikia kažkokios kitos, ne šio pasaulio, nuolatinės jėgos, kurias mes vadiname negamtinėmis jėgomis.

Šitas retas atsitikimas nėra pirmutinis istorijoje. Lurdo stebuklų dokumentuotuose aprašymuose randame, kad ponias Bire

1908 m. rugpjūčio 8 d. stebuklingai praregėjo. Ji taip pat matė, neturėdama akies lėliukių.

* * *

Žinia, akieji labai įvertina šviesą, kurios jie nemato. Bet tėvas Pijus kur kas daugiau vertina tikėjimo šviesą, kuri veda į amžinąją laimę. San Giovanni Rotondo vienuolyne gyvena nuo seno vienas aklas, jau dabar 39 metų vyras. Jį visi vadina Pietruccio (Petrukas). Esant 14 metų, pradėjo jam akių šviesa blėsti ir pagaliau visai užgeso. Matyti, buvo tai ta pati akių liga, kurią jo tėvas turėjo ir kurią vaikas paveldėjimo keliu atsinešė į šį pasaulį. Pietruccio vienuolyne yra visų mylimas. Jis yra labai paslaugus. Jis, būdamas aklas, vis dėlto kasdien iš pašto parneša vienuolynui siuntinius ir laiškus. Vien tik laiškų kasdien gaunama iš visų pasaulio šalių apie 400. Pietruccio mėgsta humorą. Atrodo, jis yra laimingas. Tėvas Pijus ir Pietruccio yra geri draugai. Juodu dažnai kartu vaikščioja, kalbasi. Tėvas Pijus ne kartą buvo išreiškęs džiaugsmą ir nusistebėjimą dėl savo aklojo draugo gyvo tikėjimo ir Dievo valiai vaikiško atsidavimo. Vis dėlto Pietruccio, su tėvu Pijum kalbėdamas, priminė, kad akių šviesa yra labai didelė Dievo dovana ir labai reikalinga šiame gyvenime, tuo duodamas suprasti, kad ir jam akių šviesa yra labai brangus turtas. Tėvas Pijus atsakė:

– Pietruccio, daugis žmonių pasaulyje nusideda savo akimis ir taip visiems amžiams pražūna.

– Aš noriu akių šviesos, jeigu tai būtų gera mano sielai, – sutiko akklasis.

Taigi, ne visada akių šviesa neša sielai tikrąją laimę. Akių šviesa yra tokia Dievo dovana, iš kurios gali kilti laimė ir nelaimė. Geriau yra visai neturėti šios žemės šviesos ir nepažinti šio pasaulio vylingo grožio, negu dėl akių ir širdies džiaugsmo netekti amžinosios šviesos, kurioje matysime amžinąją Dievo

garbę. Kristus labai reikšmingai sako: „Jeigu tavo akis gundo tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Tau geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, negu su abiem akim būti įmestam į pragaro ugnį (Mt 18, 9).

ANGELŲ KALNAS

Gargano kalnai Apulijos pusiasalyje sudaro gražiausią apylinkę. Ir iš tolo, ir iš arti yra ko pasižiūrėti. Dvi didžiosios kalnų viršūnės iš toliau atrodo lyg dangaus mėlynąjį skliautą remtų. Jos aukštos ir didingos. Viena, Monte Calvo, yra 3,158 pėdų aukštumo, kita, Monte Nero, 3,033. Kalnų papėdėje alyvmedžių laukai linguoja, kiek aukščiau, kur kalnagūbriai sustoja augti ir tarsi pasilsėdami sueina į plačias lygumas, vešlios lankos žaliuoja, paskui, kaip akis užmato, lapuočiai medžiai atkalnėse įsirėmę, o dar aukščiau dideli pušynai nesulaikomus vėjus gauda.

San Giovanni Rotondo miestas, kuris dabar turi apie 15,000 gyventojų, yra išsidėstęs prieškalnyje pietų pusėje, beveik pusiaukelėje tarp Monte Calvo ir Monte Nero viršūnių.

Jau nuo senų laikų Gargano kalnas yra laikomas šventa vieta. Popiežiaus Gelazijaus laikais (492-496) šv. arkangelas Mykolas vienoje jo oloje apsireiškė ir vietos vyskupui pranešė, kad kalnas yra jo globoje Dievo ir angelų garbei. Ilgainiui apsireiškimo ola pasidarė maldininkų kasdien lankoma vieta. Ji yra tik kelios mylios atstu nuo San Giovanni Rotondo, einant į Foggia miestą. Toji vieta yra pavadinta Sant'Angelo (Šventasis Angelas). Įvykiui paminėti šv. Mykolo garbei Bažnyčia buvo įvedusi gegužės 8 d. šventę, pavadintą šv. arkangelo Mykolo apsireiškimu.

Tryliktajame šimtmetyje prie Gargano olos pasimelsti atkeliaavo ir neturtingasis piligrimas, šiandieną didysis Bažnyčios šventasis, Pranciškus Asyžietis. Jis čia meldėsi ir pasninkavo. Tai buvo 1224 metais. Nuo Švč. Mergelės Marijos dangun ėmimo šventės (rugpj. 15 d.) iki rugsėjo 29 d. šventasis nuolat meldėsi ir laikėsi griežto pasninko. Mat jis norėjo pasiruošti sutikti gilaus pamaldumo ir atgailos dvasioje rugsėjo 29 d. arkangelo Mykolo šventę. Rugsėjo 17 d. gavo jis stebuklingu būdu kenčiančio Kristaus žaizdas, arba stigmas.

Po septynių šimtmečių Gargano prieškalnyje gyvena kitas stigmatikas, kuris taip pat turi nepaprastą pamaldumą šv. Mykolui arkangelui. Tėvo Pijaus pamaldumas į šv. Mykolą reiškiasi ne tik pasninkais, lūpų bei minties maldomis, bet ir atvira kova su piktąja dvasia, prieš kurią didysis arkangelas danguje išėjo kovoti su šūkiu: „Kas kaip Dievas?!“

Kartą buvo kalbama apie piktosios dvasios daromus sieloms visokius sunkumus ir pinkles. Tėvas Pijus, šių kalbų besiklausydamas, į jas įsiterpė šiais žodžiais :

— Mano ranka sutriuškins piktąją dvasią!

Tai nebuvo tušti žodžiai. Kasdien eina šimtai žmonių prie tėvo Pijaus klausyklos. Kaip tik čia ir triuškina stigmatikas visą šėtono galybę. Maldingu žodžiu ir taikliu patarimu dideliems nusidėjėliams, jau ant pražūties briaunos bestovintiems, įkvepia jis drąsos, nušviečia tolimesnį krikščioniškojo gyvenimo kelią, o iškėlęs ranką, teikdamas išrišimą, visiškai sutrauko šėtoniškus nuodėmės ryšius, kurie buvo užstoję nusidėjėliui tikėjimo šviesą arba jau net visiškai atėmę atsivertimo viltį. Ir reikia pasakyti, kad arkangelo šv. Mykolo globoje tėvas Pijus labai sėkmingai kovoja su piktųjų dvasių veikimu.

1947 m. rugsėjo mėnesį viena italė moteris jėga buvo priversta važiuoti į San Giovanni Rotondo, kad pamatytų tėvą Pijų. Ji per metų metus išdarinėjo visokių keistenybių. Ji šaukdavo

ir buvo tarsi drugio krečiama, kai pamatydavo bažnyčią, kryžių ar kokį nors šventą paveiksluką. Jos sūnus savo nelaimingą motiną jėga įtempė į bažnyčią tuo metu, kai tėvas Pijus laikė šv. Mišias. Moteris pradėjo jau iš tolo šaukti ir rėkti, paskui keiktis, o kai jau bažnyčioje atsirado, pasijuto kaip ant adatų pasodinta; ji daužėsi ir rėkė. Žmonių visas dėmesys nukrypo į tą neramiąją moterį. Kai tėvas Pijus atsisuko su Švč. Sakramentu į žmones ir davė palaiminimą prieš šv. Komuniją, moteris pradėjo negirdėtais keiksmiais keiktis ir prieš Dievą burnoti.

— Išveskit tą moterį laukan, — garsiai pasakė tėvas Pijus prie altoriaus.

Žmonės pradėjo ją vilkti pro duris lauk, bet ši dabar jau nėjo iš bažnyčios. Ji spyrėsi nežmoniška jėga ir buvo veik nepajudinama. Ji šaukė:

— Aš geriau mirsiu, bet iš čia neisiu.

Kaip tik tuo metu tėvas Pijus atsisuko su Švč. Sakramentu ir, iškilingai laikydamas Ostiją virš taurės tarė:

— Dabar jau yra laikas padaryti tam visam galą.

Su šiais žodžiais moteris parkrito ant grindų, tarsi mirdama, ir vėl atsikėlė, bet jau visai kitas žmogus. Ji ramiai nuėjo į bažnyčios kamputį, kur buvo laisva kėdė, ir atsisėdo. Nuo tos dienos moteris pasidarė labai pamaldi ir dažna San Giovanni Rotondo lankytoja. Tėvui Pijui jaučia ji nepaprastą dėkingumą už išlaisvinimą iš anų slaptųjų jėgų, kurios ją ilgus metus buvo kankinusios.

Kunigas Aleksandras Lingua aprašo kitą panašų atsitikimą. 1950 m. rugsėjo mėn., važiuodamas į San Giovanni Rotondo, sutiko jis iš Prato miesto moterį, kuri, jo manymu, buvusi piktosios dvasios apsesta ir važiavo taip pat pas tėvą Pijų. Į maldininkų būrį ši moteris buvo paimta su viltimi, kad gal tame

palaimintame San Giovanni mieste ji išsilaisvins iš piktosios dvasios ją kankinančios jėgos.

Kai maldininkų būrys pasiekė Loreto miestą, buvo sutarta aplankyti garsiąją Švč. Mergelės Marijos šventovę. Bazilikoje ir Loreto namelyje apsėstoji moteris sukėlė baisų triukšmą. Ji keikė ir burnojo prieš Dievą. Ir niekas jos negalėjo apraminti. Veltui mėgino ją geruoju ir paskui jėga suvaldyti. Ji dar labiau šaukė ir keikė. Kitą rytą nelaimingoji moteris buvo nuvesta pas tėvą Pijų. Šis ją palaimino, ir viskas staiga dingo. Dingo toji nepaprasta jėga, kurios niekas negalėjo suvaldyti, ir sugrįžo skaidri dvasios ramybė. Dar tą pačią dieną ji visiškai rami su kun. A. Lingua valgė drauge pietus ir maloniai kalbėjosi. Ji, visa laiminga, pasakojo savo džiaugsmą, kad pagaliau taip staiga buvo išvaduota iš piktosios dvasios valdžios ir įtakos. Ji kunigui prisipažino, kad piktoji dvasia per 18 metų neleidusi jai įeiti į bažnyčią ir jėga varžiusi, kad ji nesiartintų prie pašventintų daiktų. Dabar su tėvo Pijaus palaiminimu viskas dingo.

* * *

Kai jaunas, suvargęs kapucinas vienuolis atvažiavo į San Giovanni Rotondo arba ramiai numirti, arba pasitaisyti, niekam nė į galvą nebuvo atėję, kad tas sunykęs vienuolis savo gyvenimu ir malonėmis pas Dievą išgarsins Gargano kalnų miestą po visą pasaulį. Tada silpname vienuolio kūne nesimatė nė tos jėgos, su kuria dabar jis taip uoliai ir energingai kovoja prieš visus piktųjų dvasių antpuolius.

Kapucinų vienuolynas, kuriame dabar gyvena tėvas Pijus, buvo įsteigtas šešioliktojo šimtmečio pradžioje. Nuo to laiko per keletą šimtmečių šis vienuolynas davė daug šventų sielų, kurias visas suminėti būtų beveik neįmanoma. Jos daug gero yra padariusios. Jos vienuolyne, lyg kokios kvapios gėlės Die-

vo darželyje, buvo sužydėjusios ir atkreipusios žmogaus praeivio akį ir širdį. Tačiau tik nuo 1917 metų vienuolynas visu smarkumu pradėjo klestėti. Su tėvo Pijaus atvykimu nauja era prasidėjo ne tik kapucinų senam vienuolynui, bet taip pat ir visam San Giovanni miestui. Gargano kalnas ir vėl pasidarė pamaldžių lankytojų šventoji vieta. Į čia keliauja kardinolai, vyskupai, kunigai, vyrai ir moterys, dideli ir maži, ateina pas tėvą Pijų tikintieji ir netikintieji.

Stigmatiką aplankė didieji Italijos aktoriai Carlo Campanini ir Erminio Macario. 1951 m. birželio 20 d. kapucinų vienuolyne apsilankė ir pasaulinio garso dainininkas, verksmingasis tenoras Beniamino Gigli. Vienuolyno sode Tėvui Pijui ir kitiems palydovams tarp dvasinių pokalbių papasakojo jis kai ką ir iš savo gyvenimo įdomių įvykių. Paskui ramioje atmosferoje tarp aukštų kiparisų ir gražią nuotaiką žadinančių rožių ir lelijų sudainavo jis Tėvui Pijui keletą dainų. Pirmoji buvo „Ninna nanna“ – lopšinė, kurią sekė keletas Neapolio liaudies dainelių. Šios tėvui Pijui nepaprastai patinka, nes jo ir visa kalba yra persunkta Neapolio tarme. Su graudinančiu jautrumu Gigli dainavo „Mamma“. Tėvas Pijus, nuleidęs akis, ramiai stovėjo, bet širdis pilna buvo to graudaus jausmo, kuris liejosi angeliškame Gigli balse. Nutilus dainai, jaunystės balsas „mama“ vis dar skambėjo iš praeities kažkur giliai sieloje. Paskui sunku pasidarė tėvui Pijui pakelti akis ir pažiūrėti į aplink stovinčius draugus ir brangųjį svetį, nes jos pilnos buvo ašarų. Mat jau 1929 m. tėvo Pijaus mama buvo palaidota čia pat San Giovanni Rotondo kapuose.

Gargano kalnas, tasai angelų kalnas, pirma buvo lankomas dėl to, kad ten buvo apsireiškęs šv. arkangelas Mykolas, o šiandien jis pasaulio dėmesį atkreipė dėl to, kad tėvo Pijaus gyvenime reiškiasi dideli Dievo darbai.

DVASINĖS MINTYS IR PATARIMAI

Susitikdamas kasdien su daugybe visokių profesijų žmonių, tėvas Pijus, kalbėdamas apie dvasinius dalykus, duoda jiems įvairių patarimų. Iš tų patarimų čia paduodame kai kurias įdomesnes mintis.

Siekdami mokslų, mes Dievo ieškome, o apmąstydami Dievą surandame.

Krikščioniškasis gyvenimas yra nuolatinė kova prieš save patį, ir jo grožis išryškėja tik kentėjimų kaina.

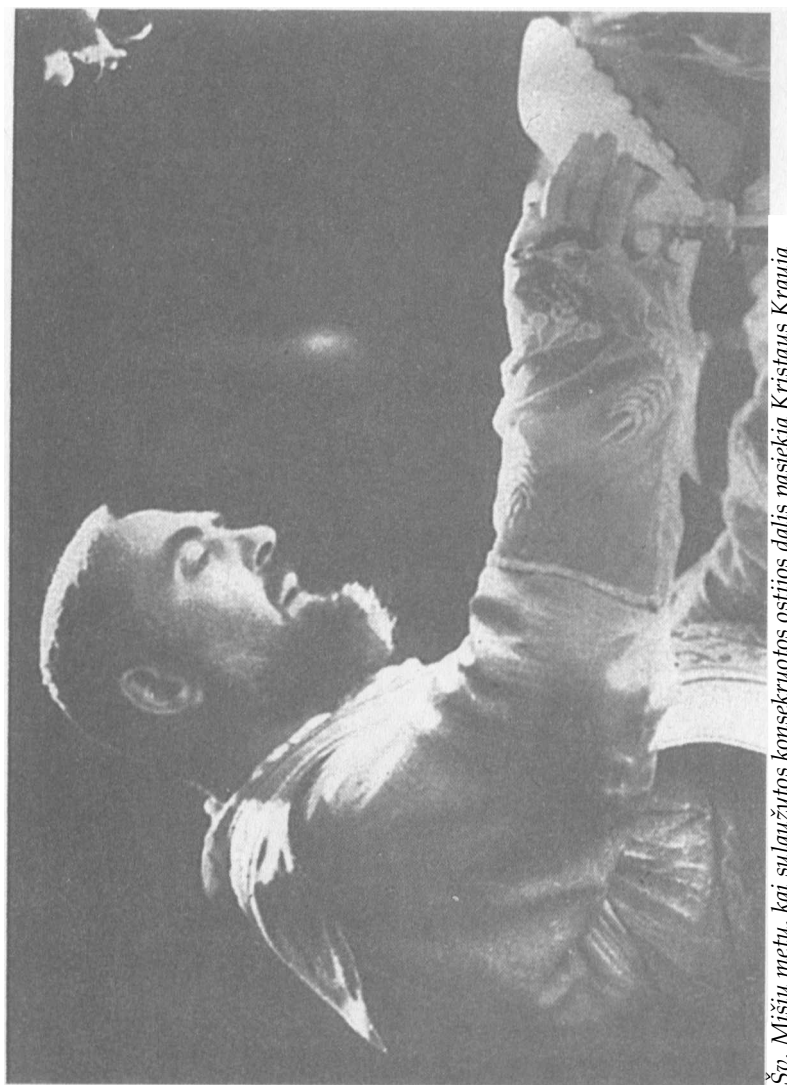
Kol bijotės padaryti nuodėmę, tol jos ir nepadarysite.

Per didelę baimę mažina mumyse meilę, per didelis pasitikėjimas kliudo mums, kad nepamatytume baimę keliančių pavojų, kuriuos mes tikrai turime sutikti. Meilė siekia mylimo daikto ir yra akla savo žingsniuose, ji nemato. Šventoji baimė meilę apšviečia.

Būdami ramūs ir kantrūs, mes atrasime save pačius, savo sielą ir su ja Dievą.

Velnias turi į mūsų sielą tik vienas įėjimo duris – mūsų valią. Nėra jam slaptųjų durų. Nėra nuodėmės, kol nėra laisvos valios sutikimo. Jeigu valia kokiam nors įvykyje neturėjo įdėjusi savo dalies, tai ten ir nebuvo nuodėmės, bet tik žmogiška silpnybė.

Jeigu pastebėjote, pjūties metu kviečių varpos vienos yra išdidžiai tiesios, o kitos šalia jų palinkusios ir nusvirusios.

Šv. Mišų metu, kai sulaužytos konsekrutos ostijos dalis pasiekia Kristaus Kraują

Šv. Mišių maldoje: „Viešpatie nesu vertas“

Prieš šv. Komunijos dalinimų maldoje: „Štai Dievo Avinėlis“

Po šv. Mišių palaiminimas kryžiaus ženklų

Paėmę į rankas šias nusvirusias, pamatysite, kad jos pilnos grūdų, o anos išsikėlusios yra tuščios. Iš čia galima pasimokyti, kad puikybė reiškia sielos tuštumą.

Nusižeminimas yra tiesa, ir tiesa yra nusižeminimas.

Visos maldos yra geros, jeigu jos yra atliktos gera valia ir intencija. Malda turi būti ištverminga, nes ištvermingumas parodo mūsų tikėjimą.

Dievas sielą pripildo savimi, kai siela save ištuština nuo visų kitų daiktų.

Kiekviena melagystė yra velnio duktė.

Malda yra mūsų geriausias ginklas, kokį mes tik galime turėti; ji yra raktas, kuriuo atidarome Dievo širdį.

Prasižengti prieš artimo meilę reiškia pažeisti Dievą. Jo akies lėlytėje.

Kur nėra paklusnumo, ten nėra dorybės; kur nėra dorybės, ten nėra gėrio; kur nėra gėrio, ten nėra meilės; kur nėra meilės, ten nėra Dievo; ir kur nėra Dievo, ten nėra nė dangaus.

Nuolankumas ir gyvenimo tyrumas yra tarsi sparnai, kurie mus pakelia iki Dievo aukštybių ir beveik mus sudievina. Atsiminkime, kad piktadarys, kuris gėdisi pikta daryti, yra arčiau Dievo, kaip kilnysis žmogus, kuris gėdisi gera daryti.

Mūsų kūnas yra kaip asilas, kurį mes turime mušti, bet ne per daug, nes kitaip jis parkris ir daugiau mūsų neneš.

Kažkas tėvui Pijui pasiskundė, kad yra labai nusiminęs dėl nuodėmių, kurias savo gyvenime yra padaręs, stigmatikas atsakė:

— Tai, ką jūs jaučiate, yra puikybė. Šitai nėra tikroji atgaila. Tą jausmą įtaigoja piktoji dvasia.

— Bet, tėve, kaip galima atskirti, kas eina iš širdies ir iš Dievo, o kas iš piktosios dvasios, — šis paklausė.

— Jūs tai atskirsite, — atsakė tėvas Pijus, — visad iš to, kad Dievo dvasia yra taikos ir ramybės dvasia net ir sunkios

nuodėmės būklėje. Ji padaro, kad mes jaučiame ramų gailestį, kad esame nusizeminę ir pasitikį. Ir tai priklauso ypatingai Dievo gailestingumui. Piktotoji dvasia kaip tik priešingai mus jaudina ir erzina, stumia į nusivylimą ir siekia, kad gailėdamiesi mes pajustumė piktumą prieš save pačius, kai tuo tarpu artimo meilė yra pirmiausia sau pačiam. Jeigu kai kurios mintys audringai jaudina, tai jos neina iš Dievo. Jis, būdamas taikos ir ramybės dvasia, siunčia sielai ramybę.

Kartą vienas vaikas Tėvui Pijui pasakė, kad jis bijąsis, jog jį mylīs labiau kaip Dievą. Tėvas Pijus jam atsakė:

— Tu turi per mane Dievą mylėti begaline meile. Tu mane myli dėl to, kad aš tave vedu prie gėrio ir prie Dievo — aukščiausio gėrio. Aš esu tik priemonė, kuri tau padeda eiti pas Dievą. Jeigu aš tavęs nevesčiau prie Dievo, bet prie blogio, tai tu manęs nebemylėtum.

Panelė Marija Pannisi pasiskundė, kad ji negalinti nuo tėvo Pijaus atsitraukti, nes jo artumas darąs ją laimingą. Stigmatikas į tai atsakė:

— Dievo vaikams nėra distancijos.

Marija Pennisi tokiu atsakymu vis tiek buvo nepatenkinta. Tada Tėvas Pijus išsiėmė laikrodį ir paklausė, rodydamas pirštu į apskritimo centrą:

— Pasakyk, kas čia yra pačiame viduryje?

— Ašėlė, tėve, — ši atsakė.

— Labai gerai, sukimosi ašis yra tarsi Dievas, kuris yra nejudamas, o rodyklės eina aplink. Jos yra įsirėmusios į centrą ir rodo laiką. Iš tikrųjų tarp centro ir skaičių, rodančių valandas, nėra distancijos, nes centrą su valandomis rodyklės sujungia. Dievas yra centras, valandos yra sielos, o aš esu rodyklė, kuri sudaro tiltą nuo centro iki valandų.

Panelė M. B., išvažiuodama iš San Giovanni Rotondo namo, išreiškė savo rūpesčius, sakydama:

— Man rodos, kad Dievas negali išklaudyti mano prašymų, nes pasidariau atšalusi tikėjime, nors Dievo meilė manyje nesumažėjo.

Tėvas Pijus atsakė:

— Atsimink, kad visad reikia turėti išminties ir meilės. Šios dvi dorybės turi eiti drauge. Išmintis turi akis, o meilė — kojas. Meilė, kuri turi kojas, norėtų bėgti pas Dievą, bet stumianti jėga yra akla. Todėl viena gali pakeliui parklupti, jeigu nebus vėdama išminties, kuri turi akis. Kai išmintis mato, jog meilė turi būti suvaldyta, tai ji jai paskolina savo akis. Tuo būdu meilė, palaikoma ir valdoma išminties, veikia ne taip, kaip ji norėtų, bet taip, kaip reikia ir kas reikia.

Viena įtakinga jauna ponija, mirus jos vyrui, kuris buvo parlamento narys, buvo nutarusi įsteigti naują seserų vienuolyną, nes savo nusiminime nieko geresnio šiame pasaulyje nematė. Ji buvo tuo reikalu ir su Šv. Tėvu kalbėjusi. Bet sumanymui įvykdyti trūko priemonių ir atsirado sunkumų. Ji atvažiavo pas tėvą Pijų jo nuomonės atsiklausti. Šis, jos išklausęs, tarė:

— Ponija, pradėdama kitų pašventinimo darbą, pirma pagalvokite apie savo pačios pašventimą.

Dabar toji moteris yra karmelitų vienuolyne.

1923 m. viena moteris paklausė, ką ji turėtų daryti, kad galėtų daugiau save patobulinti ir sielą pašventinti. Tėvas Pijus atsakė:

— Atsiskirk nuo pasaulio.

Tai girdėdama, jos draugė labai nustebo. Jai atrodė, kad anoji ponija gyveno labai uždarą gyvenimą. Tada tėvas Pijus jau beveik aštriu tonu paaiškino:

— Klausykis, vienas gali prigerti atviroje jūroje, o kitas gali užsikostėti iki mirties iš stiklo vandens. Ir koks skirtumas tarp juodviejų, ar ne abudu yra lygiai mirę?

Vienas mokytojas iš Sicilijos, gyvendamas netoli Bolonijos, girdėjo daug kalbų apie tėvą Pijų. Bet jis toms kalboms neskyrė

didelės reikšmės. Būdamas iš prigimties realistas, iš viso jis netikėjo mistinėms apraiškoms. Jam atrodė, kad tas kalbas nešioja kiek nesveiko proto žmonės, kurie, pagal jo supratimą, buvo užsikrėtę mistinėmis idėjomis. Tačiau jis dėl savo kilnaus būdo nieko ir prieš neveikė. Savo mokytojams draugams jis dažniausiai tokiuose pokalbiuose atsakydavo :

— Gali būti ir taip, kaip jūs sakote, bet, pagal savo asmeninę nuomonę, aš netikiu, kad tuose atsitikimuose yra kokios antgamtinės jėgos ir malonės.

Tasai mokytojas buvo gavęs apie tėvą Pijų Alberto del Fante knygą *Dal Dubbio alla Fede* („Nuo abejonės iki tikėjimo“). 1940 m. rugpjūčio 27 d. vakare užbaigęs skaityti tą knygą, nuėjo jis gulti. Apie trečią valandą ryto mokytojas pajuto, kad kas yra jo kambaryje. Jis prieš save pamatė vienuolį kapuciną, panašų į tėvą Pijų, kaip jį buvo matęs paveiksluose. Trindamas akis, jis vis dar manė, kad yra užsisapnavęs. Bet čia stovėjo tikrai kaip tėvas Pijus. Išsigandęs staiga paklausė, kas jis esąs.

— Esu tėvas Pijus, — atsakė vienuolis. — Nenustebk dėl mano šio apsilankymo. Mano misija yra patarti prisilėgtiesiems ir juos suraminti, ypač tuos, kurie yra prisilėgti dvasioje. Aš žinau, kad jūs keistai ir nesveikai ieškote laimės ir tiesos, kuri yra pats Dievas. Nei jums, nei kam kitam laimė nėra galima šiame pasaulyje. Šis pasaulis yra ašarų klonis, kur kiekvienas turi nešti savo kryžių. Laimė, iš tikrųjų, nėra iš šio pasaulio. Dievą, kaip tiesą, jūs galite surasti, jeigu to norite, bet jūs esate ant blogo kelio. Juk mokslas yra be vertės, jeigu jis neatskleidžia *To, Kuris Yra*. Mokslas, mano sūnau, koks didis jis būtų, yra menkas daiktas, net mažiau už nieką, jeigu sulysinsi jį su Dievybės baisiąja paslaptimi. Jūs turite pasirinkti kitą kelią. Nuvalykite savo širdį nuo visų žmogiškų aistrų, nusižeminkite ir melskitės. Tuo būdu tikrai surasite Dievą, kuris duos jums šiame pasaulyje ramybę ir taiką, o po mirties amžiną laimę. Aš

pasakiau. Aš jau turiu eiti, nes ir kiti nelaimingi žmonės manęs laukia. Jus turiu taip pat suraminti. Prieš išeidamas, aš laiminu šį namą, kuriame žydi gerumas ir dorybė, kurios kvapsnis pakyla iki amžinybės ir džiugina visus tuos, kurie arti gyvena. Garbė Jėzui Kristui!

Regėjimui išnykus, mokytojas tuojau pakilo iš lovos ir užrašė visus žodžius, kuriuos tėvas Pijus buvo jam pasakęs. Ryte pasižiūrėjęs į Šv. Rašto Senojo Testamento knygas, rado, kad „Tasai, Kuris Yra“ reiškia Dievą. Tokio išsireiškimo mokytojas buvo dar negirdėjęs. Paskui rodydamas savo raštą Albertui dėl Fante, jis patyrė, kad tėvas Pijus dažnai vartoja „aš pasakiau“ (itališkai: *ho detto*). Mokytojas leido Albertui dėl Fante paskelbti šį atsitikimą, bet prašė neminėti jo vardo.

Kartą, aiškindamas dvasinio gyveninio privalumus, tėvas Pijus taip kalbėjo:

— Dvasiniame gyvenime juo daugiau skubi ir bėgi, juo mažiau nuvargsti. Ir pagal tai, kiek mes stengiamės ir leidžiame Kristui gyventi mumyse ir kiek apsimariname, esame šiame pasaulyje laimingi ir turime ramybę, kuri yra amžinosios laimės įžanga.

Laikas, panaudotas Dievo garbei ir sielų išganymui, niekad nėra praleistas blogai.

LAIŠKAI

1914 m. gruodžio 10 d.

J. M. J.

Ramybė, gailestingumas ir malonė tebūnie su Jumis ir su visais, kurie myli Viešpatį Jėzų Kristų visu nuoširdumu! Amen.

Seniai jau rašiau Jums laišką, o dar iki šios dienos negavau atsakymo. Kas atsitiko? Žinodamas Jūsų uolumą ir mandagumą, aš negaliu nesirūpinti, kai Jūs tylite.

Tikiu, kad Dievo begalinis gailestingumas leis man išgirsti, jog Jūs turėjot daug darbų ir pareigų, todėl ir neradote laiko parašyti apie save. Ir taip pamiršote tą, kuris už Jus nuolat siunčia dangaus Tėvui maldas ir padėką. Aš laikiu žinios apie Jūsų visą šeimą, o ypačingai apie brangiąją Gioviną. Jos ir Jūsų su Rosina maldoms pavedu savo sielos reikalus.

*Buvo man pasakyta, kad Jūsų sveikata gerėja. Dėl to aš labai apsidžiaugiau. Tačiau, kai taip ilgai iš Jūsų žinios negaunu, kyla man neramios mintys ir rūpesčiai, kad gal šį kartą būsiu apsigavęs. Be to, prieš keletą dienų Viešpats leido man aplankyti Gioviną ir ta proga per mane suteikė Jis jai daug malonių. Tada man atrodė, kad jos sveikata yra pagerėjusi. Apie tai parašykite laiške, bet prašau nesakyti jai, kad aš buvau apsilankęs. (Gera yra užlaikyti Karaliaus paslaptį.)**

* Kalbama apie paslaptį, kuri laiške neminima. Atrodo, kad tėvas Pijus sergančią Gioviną aplanke, ekstatiskai persikeldamas. Priminimas Karaliaus paslapties, kuri aprašoma Tob 12, 7, kaip tik tai patvirtina.

Bijau, kad Jūsų ilgas tylėjimas nebūtų iš priešų gudraus suktumo. Saugokitės jo klastingumo ir niekad jo neklausykite. Nemanykite, kad mano rūpestis Jūsų išganymu yra be reikalo. Jūs turite atsiminti, kad Jus Jėzui pristaciau kaip Jo sužieduotinę. Todėl man rūpi, kad kiti Jūsų neįtrauktų į pinkles. Prisiminkite, kad aš įsipareigojau Jus prižiūrėti. Ta pareiga vis stumia mane Jus saugoti nuo užkrečiančio, kaip maras, kvapo, kad galėčiau Jus Dieviškam Sužieduotiniui pristatyti kaip skaisčią mergelę tada, kai Jis Jus pašauks. Vargas man, jeigu aš čia apsileisčiau. Aš Jus prašyte prašau vardan Jėzaus Kristaus ir dėl dangiškojo Tėvo gailestingumo, neapsileiskite geruose darbuose ir neatsitraukite nuo mano patarimų. Dėl Dievo meilės, nepadarykite, kad Jumyse Viešpaties malonės taptų nevaisingos. Jų tiek daug gavote per šv. sakramentus. Budėkite ir saugokitės nuslysti į klaidas. Rūpinkitės vis daugiau ir daugiau atlikti artimo meilės darbų. Pasitikėkite Dievo įkvėpimais, kuriuos taip gausiai Šv. Dvasia siunčia į Jūsų širdį. Dabar yra sėjos laikas. Jei mes norime turėti didelę pjūtį, tai ne tiek svarbu, kad pasėtume daug, bet kad pasėtume sėklą geroje dirvoje. Mes jau daug sėjome, bet vis dar maža yra, kai norime, kad turėtume daug džiaugsmo pjūties metu. Vėl ir vėl sekime, ir neliūdėsime, kai sėkla išaugs į didį medį. Tik reikia labai rūpintis, kad piktžolės neužgožtų jaunų daigų.

* * *

J. M. J.

1914 m. gruodžio 12 d.

Tepraturtina Jus savo dieviškomis malonėmis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas ir tepadaro Jus daugiau vertą savo dieviško Sūnaus. Amen.

Mūsų laiškai prasilenkė. Labai esu nustebęs, kad labai laukiamas Jūsų laiškas pakeliui taip ilgai užtruko. Čia buvo priėjęs šėtonas, kuris norėjo Jūsų laišką nudėti, bet, ačiū Nekaltai Mergelei Marijai, tai buvo jam neleista. Tai vėl kitas pralaimėjimas piktajai dvasiai. Nega-

liu apsaakyti, kaip aš džiaugiuosi savo varguose, išgirdęs, kad Jūs ir Giovina esate sveikos. Tegul Viešpats ir toliau mums rodo savo gailestingumą ir stiprina mus visuose šio gyvenimo sunkumuose. Aš tiesiog negaliu išsakyti, kaip aš dėkingas esu taip geram Tėvui, kuris mums tiek daug malonių siunčia, neatsižvelgdamas į mūsų nevertumą. Ypatingai mano nevertumas pasiekė dabar paskutinę ribą. Jam priklauso amžina garbė iš visų Jo kūrinių. Suvokdamas savo nepajėgumą, beveik nerandu žodžių Jums padėkoti už maldas ir novenas, kurias atlikote už mane į Pompėjos Švč. Mergelę. Teatlygina Jums Jėzus už viską.

Stebiuosi Jūsų nuoširdumu, kai sakote, jog negalite prašyti mūsų sielų dieviškojo Sužieduotinio sutraukti ryšius, kurie laiko mane sujungę su šituo kūnu. O man šita žinia yra tarsi kardas, perversus širdį ir padidinęs mano kentėjimą. Bet kodėl atsisakote nuo tos man malonės? Aš nekaltinu Jūsų žiaurumu, nes Jūs buvot su manimi nuoširdi, bet dėl Iškūnijusio Dievo gailestingumo padarykite tai ateityje, kitaip Jūs būsite tarsi žmogžudė. Aš melsiuosi vieniui vienas ta intencija. Turėdamas nuodėmę suteptą širdį ir liežuvi, kuris Dievą yra užgavęs, aš niekad nebūsiu išklausytas.

* * *

J. M. J.

Netvirta ranka mėginu rašyti šias kelias eilutes. Tik vakar sugrižau iš Morcone, kur mano būklė tik per kelias dienas pasidarė nepaprastai menka. Dabar jaučiu didelį pasitenkinimą, jog iš čia ateis naujas bandymas, kurį Jėzus man pasiuntė. Esu labai suliesėjęs ir nepaprastai nusilpęs. Aš vos galiu pastovėti ir bijau, kad Viešpats man gali atlyginti dar šiame gyvenime. Melskitės į Jėzų, kuriam patiko mane išbandyti ugnimi!... Jūs, Miela Sese, taip pat dėkokite Viešpaties gailestingumui jog, nepaisant mano nevertumo, tame didžiame bandyme mūsų neprieteliui nebuvo leista paliesti mano sielos. Kaip miela yra gyventi Viešpaties paunksnėje — šventame vienuolyne! Gal būt nesu ver-

tas gyventi šioje šventoje aplinkoje, kad Viešpats bando beveik jėga išvaryti.

Teįvyksta Jo valia, Kuris nori savo tarno ištikimybę pastatyti iki kraštutinio bandymo. Vis dėlto man atrodo, jog Viešpats girdi maldas tų pamaldžių žmonių, kurie nori, kad aš pasilikčiau tarp jų. Tai yra ne vien tik mano įspūdis. Ne, jie man tai keliomis progomis parodė, ypač kai aš paskutinį kartą grįžau namo. Kai įžengiau į miestą, jie išėjo iš namų, dėkodami Viešpačiui ir šaukdami „Evviva!“ (Tegyvuoja). Jie džiaugėsi mano sugrįžimu. Aš susijaudinau iki ašarų. Aš drebu vien tik dėl minties, kad Viešpats gali atlyginti man šiame gyvenime. Melskitės į Jėzų, prašykite Jo, kad visą atlyginimą paliktų amžinajam gyvenimui.

Jūs sakote, kad bijotės savojo silpnumo ir norite žinoti, kaip iš to išsilaikvinti. Nusizeminkite prieš Viešpatį ir daugiau nieko nebijokite. Jūsų silpnumas nėra toks, kuris Dievui nepatinka. Melskitės į miliausią Jėzų, prašydama, kad Jis prašalintų Jumyse nereikalingas baimes. Nuolat turėkite mintyje gerumą dangiškojo Sužieduotinio, kuris visus mūsų darbus mato, žino ir sveria. Jūs neturėtumėt bijotis, nes Jūsų visi darbai yra nukreipti į gerą tikslą. Man neatrodo, kad Jūs įžeistumėt Dievą. Kaip tik priešingai, aš aiškiai matau, jog Jūs vaikščiojote, kaip pritinka, Dievo akivaizdoje. Audros, kurios dabar apie Jus siaučia, pagaliau pavirs į Dievo garbę, atneš Jums nuopelnų, ir bus iš to nauda daugeliui sielų. Nors visai nevertas, aš visad meldžiuosi į mūsų Viešpatį visomis Jūsų intencijomis. Nenusiminkite, nes dangiškasis Tėvas niekad neleis, kad šiuose bandymuose priešas paliestų Jūsų ar Jūsų seselės sielą. Aš kartoju: drąsos, mano Sese! Būkite užtikrinta, kad Dievas yra su Jumis! Tai kodėl turėtumėt bijotis?

* * *

*San Giovanni Rotondo
1918 m. rugpjūčio 23 d.*

J. M. J.

Teviešpatauja Jėzus Jūsų širdyje ir tepripildo ją savo šventa meile. Gaila, kad negaliu duoti išsamaus atsakymo į visus Jūsų laiške

užduotus klausimus. Paskutines tris dienas sirgau ir tik valandėlei atsikėliau, kad atsakyčiau į Jūsų laišką. Atleiskite, jei nerašysiu plačiau.

Bendrai, galiu Jus užtikrinti, kad nesirūpintumėt savo sielos būkle, nes ji Dievui patinka. Bet negaliu aš Jūsų atleisti nuo mąstymo tik dėl to, jog Jums atrodo, kad iš to neturite naudos. Maldingumo šventoji dovana yra Išganytojo rankose. Jis ją Jums pradės duoti pagal tai, kiek Jūs būsite laisva nuo savimeilės, atseit, kiek laisva būsite nuo meilės savo kūnui, savo valiai, ir pagal tai, kiek Jūs tvirtai būsite nusižėminusi. Būkite kantri ir ištverminga šioje mąstymo praktikoje. Pasitenkinkite pradžioje mažyčiais žingsniais, iki paskui gausite stiprias kojas bėgti ir — dar geriau — sparnus skristi. Pasitenkinkite pasidavimu klusnumui, kuris niekad nėra mažas daiktas tai sielai, kuri Dievą pasirinko savo dalimi. Tuo tarpu pakanka būti kaip tai mažai bitei, kuri gyvena dar koryje. Tuoj Jūs pasidarysite kaip didelė bitė, kuri pajėgia pati pagaminti medaus. Visad žeminkitės prieš Dievą ir žmones, nes Dievas kalba į tą, kurio širdis yra nuolanki Jo akivaizdoje, ir Jis ją pripildo savo malonėmis. Aš manau, kad nesuklysiu, sakydamas, jog priežastis, dėl kurios Jūs negalite gerai mąstyti, bus ši:

Jūs pradėdate mąstyti su tam tikru neramumu ir baime, laukdama rasti ką nors, kas paliktų Jūsų sielą patenkintą ir suramintą. Ir to pakanka, kad nerastumėt to, ko ieškote. Tai kaip tik atitraukia Jūsų protą nuo mąstomojo dalyko, o visa tai ir paskandina iš mąstymo plaukiantį pasitenkinimą. Atsiminkite, jog, kartais baimingai ieškodami kokio prarasto daikto, galime mes jį rankomis paliesti ar akimis šimtus kartų pamatyti ir vis dėlto jo nepastebėsime. Tos tuščios ir nereikalingos baimės pasekmė yra dvasios nuovargis ir minties nepajėgumas susitelkti. Iš čia, kaip iš savo prigimtinės priežasties, plaukia tam tikras dvasios šaltumas ir atbukimas, ypač ten, kur reikia jautrumo. Prieš tai yra tik viena priemonė: pašalinkite visokią baimingumą, nes jis yra klastingas išdavikas tenai, kur veikia dorybė ir tikrasis pamaldumas. Išrodo, kad kartais jis įkvepia mums norą geriems darbams, bet iš tikrųjų taip nėra, nes kaip tik dėl to paties baimingu-

mo mes tuoju netenkame drąsos ir nusiviliame. Jis leidžia mums truputį bėgti, bet tik tam, kad parkluptume. Todėl visur turime saugotis to baimingumo, ypatingai maldos metu, kaip aš jau daug kartų Jums esu kalbėjęs. Kad čia sėkmingiau veiktume, reikia prisiminti, jog visos malonės ir visi maldoje suraminimai yra tarsi gyvieji vandenys, kurie plaukia ne iš šios žemės, bet iš dangaus. Ir mūsų pastangos negali savaime padaryti, kad jie plauktų, net ir tada, kai mes visu uolumu tam esame pasiruošę ir mintyse ramūs ir nusižeminę. Mes turime savo širdį laikyti atvirą dangui ir laukti iš ten dangiškos rąsos. Nepamirškite eiti melstis su ta mintimi, nes taip prieisite arti Dievo ir stosite arti Dievo, stosite Jo akivaizdoje dėl dviejų priežasčių: pirma, atiduoti Jam visą garbę, kurią mes Jam privalome. Tai galima pasiekti be jokių žodžių nei iš Dievo pusės, nei iš mūsų, nes toji pareiga gali būti atlikta tuo pačiu veiksmu, kai mes pripažįstame, jog Jis yra mūsų Dievas, o mes Jo menki kūriniai, dvasioje nusilenkę prieš Jį ir laukiant Jo įsakymo. Karališkojo dvaro kilmingieji karaliaus akivaizdoje daugelį kartų pasirodo visu būriu, bet ne dėl to, kad karalius jiems ką kalbėtų arba kad jie jam ką sakyti norėtų, o tik dėl to, kad jie pasirodytų karaliui ištikimi esą. Šitas Dievo akivaizdoje pasilikimo būdas, kad parodytume Dievui savo ištikimybę, yra šventa ir labai aukšta dvasinė pratyba, kuri turi savyje didelį tobulumą. Jūs galite iš to juoktis, bet aš taip manau.

Antra priežastis, kodėl mes stojame Dievo akivaizdon melddamiesi, yra ta, kad mes ruošiamės Jam kalbėti ir klausytis Jo balso, kuris ateis Jo įkvėpimu ir apšvietimu. Paprastai tai įvyksta su dideliu džiaugsmu. Tasai džiaugsmas yra mums akivaizdi malonė, kad mes kalbame tokiam didžiam Viešpačiui, kuris, atsiliepdamas į mūsų balsą, išpila ant mūsų tarsi tūkstančius balzamų ir brangių kvėpalų, o mūsų sieloms suteikia begalinę ramybę. Dabar gi, geroji mano Dukter, vienos ar kitos iš tų palaimų Jūsų maldose netrūksta. Jei galite kalbėti į Viešpatį, tai kalbėkite Jam, garbinkite Jį, klausykitės Jo. Jei, būdama dvasinio gyvenimo keliuose nepatyrusi, nemokate kalbėti, tai Jo akivaizdoje pasilikite kaip palydovė

ir tuo būdu Jį garbinkite. Jis Jus pastebės, įvertins Jūsų kantrybę, priims Jūsų tylėjimą, o kitą kartą Jis Jus patenkins, nes paims Jus už rankos ir kalbindamas daugel kartų praves pro savo maldos daržą. O jei taip neįvyktų (kas beveik neįmanoma, nes šis mylintis Tėvas negali nepakelti žvilgsnio į savo kūrinių, kuris yra nuolatiniam varge), tai ir vėl būkite patenkinta. Juk yra tai mūsų pareiga Juo sekti, atsimenant, kad mums yra didelė garbė ir malonė iš to, jog mes esame pakenčiami Jo akivaizdoje. Tokiu būdu Jūs perdaug nesistengsite Jam kalbėti, nes vien tik galimybė būti arti Jo nėra mažiau, o gal net daugiau, naudinga už kalbėjimą, nors tai mus mažiau asmeniškai paliečia...

Maldų, kurių Jūs prašote, aš niekad nepagailėsiu, nes aš negaliu pamiršti, kam aš turiu daryti tiek daug aukų. Jus aš pagimdžiau Dievui savo širdies didžiausiame skausme. Tikiuosi, kad artimo meilėje nepamiršite savo maldose to, kuris neša kryžių už visus...

*P. Pio, Cappuccino**

** * **

*San Giovanni Rotondo
1919 m. gegužės 7 d.*

Tėvui Angelo da Camerino

Repubblica San Marino

Labai Gerbiamas Tėve,

Teviešpatauja Jėzus mūsų širdyse kaip aukščiausias Karalius! Testiprina Jis Jus visuose bandymuose, kuriuose Jam patiko Jus pastatyti ir tepadaro Jus vertą dangaus palaimintųjų garbės.

Nepaprastai esu laimingas, kad Dievo malonė suteikė malonumą išvysti Jūsų taip laukiamą ir taip brangų raštą, bet būčiau dar laimingesnis, jei galėčiau Jus asmeniškai susitikti.

Neapsileisiu melstis visomis Jūsų intencijomis. Tepriima maloningai Dievas maldas, kurias Jam siunčiu. Nepamirškite prisiminti

** šis laiškas buvo rašytas beveik vienas mėnuo prieš stigmų gavimą, o tolesnysis jau po septynių mėnesių. Todėl pastarasis dėl negalėjimo rašyti yra trumpas.*

manęs savo paties taip vertingose maldose. Kaip aš galėsiu išreikšti Jums savo įvertinimą ir dėkingumą už tai, kad mane įtraukėt į Jūsų išgarsėjusios šventovės gerbėjų skaičių? Bandysiu parodyti Jums savo dėkingumą prieš Jėzų nusižeminimo būdu.

Teveda ir tepadedą Jums dieviškoji malonė visame kame...

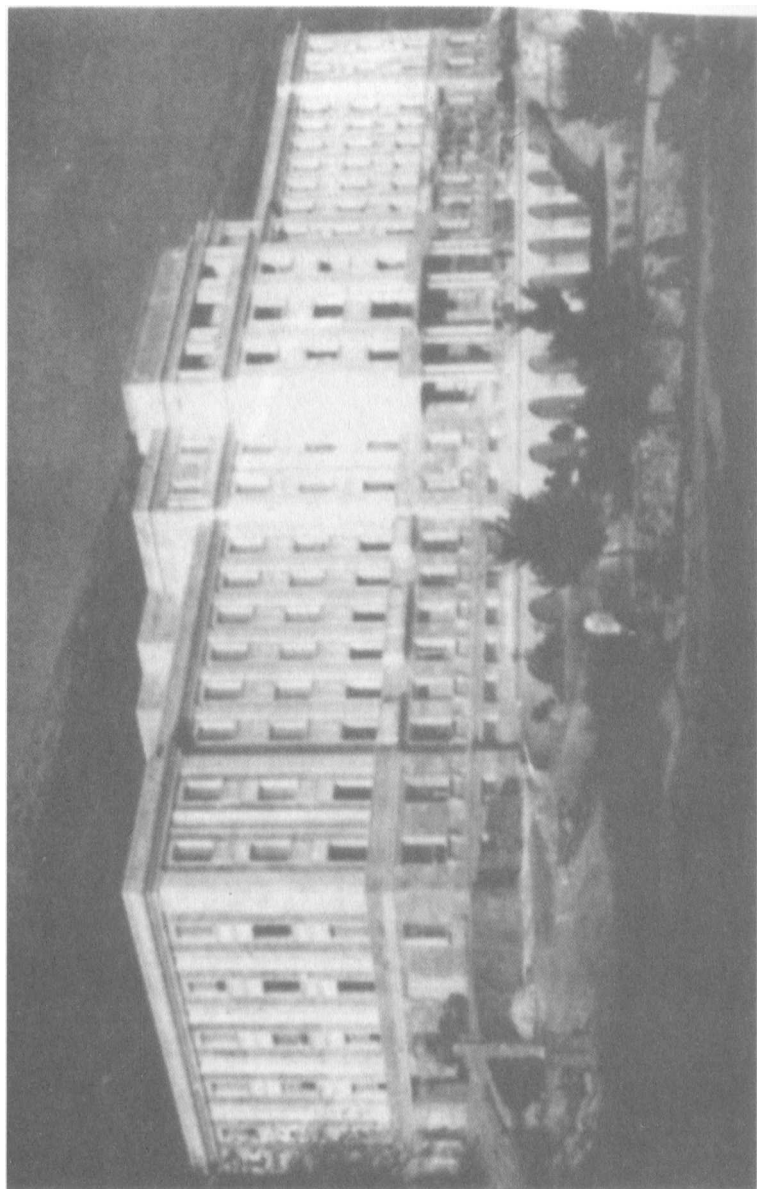
*Visad atsidavęs Viešpatyje
Padre Pio da Pietrelcina, Cappuccino*

ARTIMO MEILĖS PAMINKLAS

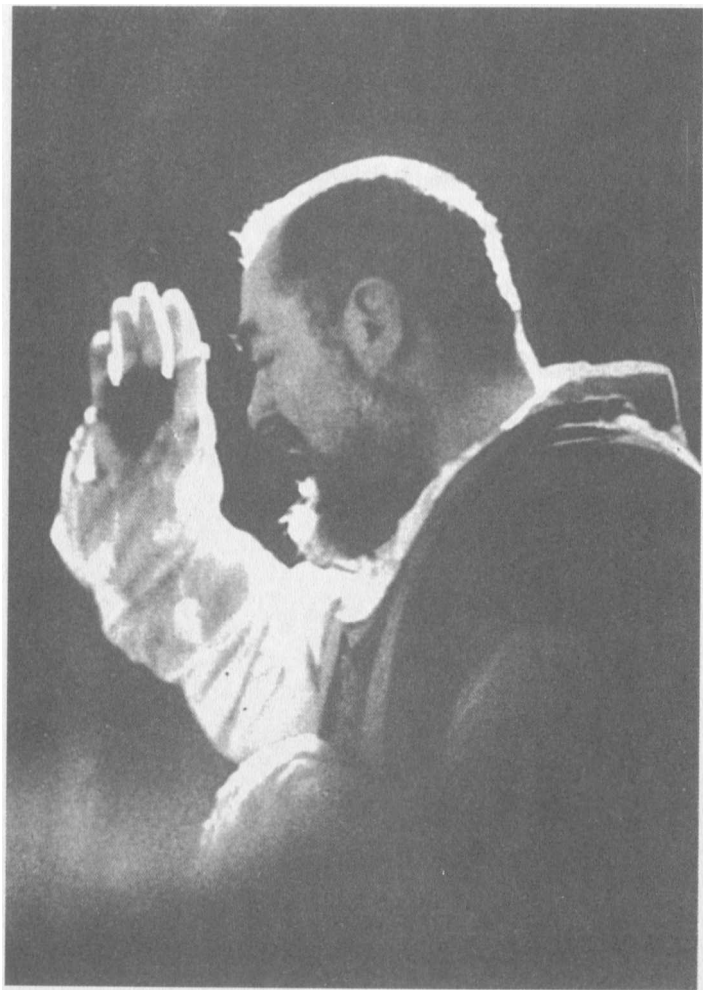
Tėvas Pijus, patsai labai daug kentėdamas, giliai atjaučia ir kitų kentėjimus. Įsigyvenęs į Kristaus mokslo tiesas, jis mato kenčiančiame žmogaus kūne patį Kristų, kuris sužadina kitame gailestingumo jausmus ir paragina atlikti artimo meilės darbus, už kuriuos žada atlyginti amžinuoju palaimintųjų gyvenimu. 1940 m. sausio 9 d. savo trims draugams ir dvasiniams vaikams, kurie pirma klaidžiojo netikėjimo ir nuodėmės keliuose, taip jis kalbėjo:

— Vienas vienintelis meilės veiksmas, tik vienas artimo meilės darbas Dievo akivaizdoje yra toks didelis, kad Jis negalėtų už jį atlyginti nė visos savo kūrinijos begaline dovana! Meilė yra Dievo kibirkštis žmogaus sieloje, ji yra pati Dievo suasmeninta Šventojo Dvasioj prigimtis. Dievui turime atiduoti visą savo meilę, o kad Dievybę visiškai atitiktų, ji turėtų būti begalinė. Bet taip negali būti, nes tik vienas Dievas yra begalinis. Tai bent savo visą būtį turime atiduoti meilei, artimo meilės darbams. Mūsų darbai turi būti tokie, kad Viešpats galėtų pasakyti mums: „Buvau alkanas, ir jūs davėt man valgyti; buvau kentėjimuose, ir jūs manimi pasirūpinot ir paguodėt“.

— Kad įvykdytume šį mūsų Viešpaties idealą, turime pamiršti save. Pakildami aukščiau savojo egoizmo, turime nusielenkti prie savo artimo kentėjimų ir žaizdų. Mokydamiesi, kaip reikia dėl Dievo meilės kentėti drauge su savo artimu, mes

Gailestīguma darbas – didieji ligoņinēs rūmai

Dievas teikia palaimą giliame susitelkime

turime jo skausmus padaryti savus. Įnešę šviesos spindulį į artimo sielą, turime išmokti įdiegti jo širdyje viltį ir iššaukti jo lūpose nusišypsojimą. Tada mes aukosime Dievui tai, kas yra gražiausia, aukosime savo kilniausią maldą, nes tuo būdu kils malda iš mūsų aukos. Tai bus pati meilės esmė, mūsų sielos ir kūno pilnoji atsižadėjimo dovana. Kiekviename sergančiame žmoguje pats Jėzus kenčia. Kiekvieno neturtingo vargšo asmenyje negaluoja patsai Jėzus. Kiekviename sergančiame ir drauge neturtingame žmoguje Viešpats Jėzus yra dvigubai matomas.

Jau seniai tėvas Pijus svajėjo apie didelę ligoninę vargšams. Jis vaizdavosi prisišliejusį prie kalno didžiulį pastatą, kuriame vargšai ligonys ras pagalbą savo kentėjimuose. Kai jis tas mintis kitiems pradėjo skleisti, tai ne vienas palaikė tai keista ir visai neverta dėmesio svajone. Iš tikrųjų, žmogiškai kalbant, atrodo tai labai nepraktiška. Tasai didžiulis pastatas turėjo būti pastatytas 2,400 pėdų aukštumoje. Artimiausias Foggios miestas yra už 25 mylių. Taigi, traukinio stotis toli, privežimas statybos medžiagų sunkus ir beveik neįmanomas. Techninės sunkenybės atrodo labai didelės; jas vis šiaip taip galima būtų nugalėti, jeigu turėtum milžiniškas sumas pinigų.

Baigdamas minėtąją pasikalbėjimą su savo trimis draugais, tėvas Pijus išėmė mažą auksinį pinigėlį iš kišenės ir, atiduo- damas jiems tą iš kažkur gautą gailestingiems darbams pinigą, tarė:

— Noriu pirmasis padaryti auką ligoninei.

Tai ir visas pradžioje buvo kapitalas jo projektui įvykdyti. Dievo Apvaizda ir krikščioniškas gailestingumas turėjo užbaigti visa kita. Kai žmonės, išgirdę apie tėvo Pijaus projektą, galvas kraipė ir graudžiai šypsojosi, jis dar didesnes viltis sudėjo į dieviškąją Apvaizdą.

Pamažu pradėjo eiti mažos aukos. Sužinojęs apie tėvo Pi-

jais projektuojamą didelę statybą, vienas jo draugų iš užsienio atsiuntė tam tikslui milijoną tris šimtus tūkstančių lirų. Tai jau pagal prieškarinę liros vertę buvo didoka suma. Tačiau 1940 m. Italijai grasino karo šmėkla. Ir birželio 10 d. Mussolinis savo ir viso krašto nelaimei paskelbė Prancūzijai karą. Tasai įvykis Italijoje sustabdė ne tik statybos projektus, bet ir kitus žmonių kūrybinius planus. Atrodė, kad ir tėvo Pijaus pasisekimo viltys sudužę į kietą ir nepergalimą žiaurios tikrovės uolą. Nežinia, ką su tais surinktais pinigais reikėjo daryti. Tėvas Pijus savo nusiminusiems trims draugams patarė visas statybos fondo aukas investuoti į nekilnojamąjį turtą. Ir pasirodė, kad tai buvo labai geras ir labai išmintingas patarimas, nes greitai visą kraštą užliejo infliacijos banga.

1943 m. Amerikos kariai, būdami Foggios oro bazėse, sužinojo apie tėvą Pijų. Jie vis daugiau ir daugiau pradėjo lankyti kapucinų vienuolyną, kuriame gyveno stigmatikas. Greitai atgijo naujosios statybos mintis, ir 1946 m. spalio mėnesį būsimą ligoninę pavadino Casa Sollievo Della Sofferenza (Namai skausmo palengvinimui). Buvo paskelbta ir ligoninės nusistatymas: priimti kiekvieną žmogų, kuris šaukiasi globos ir artimo meilės vardan Kristaus.

Tuo metu fondo kasoje buvo tik 4 milijonai lirų. Prisiminus, kad liros vertė buvo aštuonis kartus mažesnė už prieškarinę, minėtoji suma statybai tęsti buvo labai maža. Tačiau statybos vadovybė, pasitikėdama daugiau Dievu nei kaip žmonėmis, darbus iš naujo pradėjo 1947 m. balandžio 16 d. Ligoninės steigėjai padarė nutarimą, kuris daug kam gali atrodyti labai keistas: iš nieko pašalpos neprašyti, o tik prašyti pagalbos iš Dievo.

1947 m. rudenį San Giovanni Rotondo apsilankė Barbora Ward. Ji pirmiausia čia atvažiavo dvasinių motyvų vedama. Bet jai, kaip rašytojai ir *The Economist*, Londone leidžiamo laik-

raščio, atstovei, buvo labai naudinga susipažinti su šia vieta. Nors apie aukas ligoninei nieko nebuvo užsiminta, tačiau jos apsilankymas statybai atnešė didelę naudą. Jos tarpininkavimu iš U. N. R. R. A. fondų buvo paskirta net 250 milijonų lirų ir tik su viena labai lengvai įvykdoma sąlyga: ligoninė turėtų vadin-tis Fiorello La Guardios vardu. Tai yra tada neseniai mirusio New Yorko miesto majoro vardas.

Gavus netikėtai tokias dideles pinigų sumas, pastatas spar-čiai pradėjo kilti į viršų. 1950 m. buvo pabaigtos ne tik pagrin-dinio namo sienos, bet taip pat įruošta daug įrengimų pačiame ligoninės viduje. Tais metais buvo įrengti operacijų kambariai, radiologiniai, fizioterapijos kabinetai, koplyčia; beveik apie pusė visų įrengimų buvo užbaigta. Didysis namas jau turėjo galimybę lengvai sutalpinti 350 lovų, įdarbinti 60 gailestingųjų seserų. Labai daug nusipelnė tėvo Pijaus projektą vykdant An-gelo Lupi iš Pescaros, labai pagarsėjęs savo dailiaja tapyba. Būdamas taip pat ir puikus architektas, jis labai gražiai pasi-tarnavo šiame artimo meilės darbe. Ligoninės direktorius yra Dr. Sanguinetti. Dr. Kiswarday ir dr. Sanvico jau prieš kelerius metus patys pasisiūlė darbu įsijungti į tėvo Pijaus gailestingu-mo planus.

1950 m. spalio 21 d. tėvas Pijus aplankė ligoninę, apžiūrėjo iš lauko ir iš vidaus visą pastatą ir su džiaugsmu pagyrė visus, kurie vienokiu ar kitokiu būdu prisidėjo prie jo išaugimo ir išdailini-mo. Lankytojų knygoje jis užrašė štai tokius padėkos žodžius Dievui ir geradariams: „Aplankęs visą pastatą, nežinau, kuo daugiau reikia stebėtis: ar statybos tobulu darnumu, ar ponų Lupi ir dr. Sanguinetti malonumu... Tebūnie garbė Dievui ir nuoširdi padėka mūsų geradariams ir visiems, kurie prisidėjo prie šio krikščioniškosios artimo meilės darbo įvykdymo...

P. Pio da Pietrelcina.

1950. X. 21. A. S. (Anno Santo: šventaisiais Metais)".

Ir stovi šiandieną įsiremęs kalno pašlaitėje didingas namas, kuriame vyksta iš artimo meilės didelis judėjimas. Jis stovi kaip artimo meilės paminklas, išėjęs iš tėvo Pijaus kenčiančios ir mylinčios sielos. Šis paminklas kartų kartoms liudys, kad San Giovanni Rotondo mieste pirmajam istorijoje stigmatizuotam kunigui labai rūpėjo įvykdyti paties Kristaus duotą įsakymą: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus" (Jn 13, 34-35).

KASDIENIS GYVENIMAS

Tėvas Pijus yra dabar 67 metų (1954-aisiais). Per tiek metų jis įsigijo daug gražių dorybių. Jei prisiminsime, kiek reikėjo jam patirti visokių įtarimų dėl stigmų atsiradimo, kiek reikėjo atsižadėti savosios valios, tai suprasime, kad visos didžiosios dorybės buvo kalamos sunkiomis aplinkybėmis. Be tų sunkenybių ir kentėjimų jis gal nebūtų pasiekęs nė tų aukštybių, neturėtų nė tų ypatingų Dievo malonių, kurios šiandieną jo asmenyje taip gausiai reiškiasi. Tačiau nereikia manyti, kad tėvas Pijus vien tik stebuklus daro ir jau nevaikščioja kojomis ant šios žemės. Jis, kaip ir kiekvienas žmogus, gyvena šios žemės keleivio gyvenimą trapiame kūne, kuris iš prigimties linkęs yra saugotis kentėjimų ir mirties.

Tėvas Pijus yra 5 pėdų ir 9 colių ūgio, rudų akių, stambiu sprandu lengvo sudėjimo vyras. Iš prigimties turi staigų temperamentą, kurį visą gyvenimą reikėjo tvardyti, kad kur per daug neprasiveržtų. Kartais parodo šiurkštumo santykiuose su tais žmonėmis, kurie perdėtai nori jį gerbti ir iš kitų ypatingu būdu išskirti. Daugiausia iš jo prasiveržia visiems pastebimas nepasitenkinimas, kai moterys nori parodyti jam ypatingą savo prisirišimą. Jis žino, kad čia nieko nepadės gražūs žodžiai. Tada jis su jomis dažnai būna šiurkštus.

Tėvas Pijus turi gražų, nuotaikingą sąmojų. Kai sekmadieniais valgymo metu neskaitoma, jis Tėvams ir Broliams pasa-

koja juokingus nuotykius, su jais kalbasi ir diskutuoja visokiais klausimais. Visi name gyvenantieji vienuoliai labai jį gerbia, bet tai nesulaiko jų nuo širdingų pasikalbėjimų ar lengvų ginčų įvairiais klausimais, ar net kasdienišku juokų. Visa tai rodo, kad tėvas Pijus yra visiškai normalus žmogus ir labai paprasta asmenybė, kurią gyvenime lydi nepaprastos Dievo malonės ir dovanos.

Tėvas Pijus valgo tik vieną kartą per dieną. Jo valgis daugiausia susideda iš vaisių. Pasninkauja paprastai iki pietų. Kartais valgo mėsos, sudžiūvusio kumpio, keptos dešros ir keptų kepenėlių. Ne kiekvieną valgį gali jis valgyti. Nuo pat mažens turi labai jautrų skrandį. Jo mėgstami valgiai yra bulvės, žuvis, sūris ir daržovės. Jo visas dienos maistas, valgant tik pietus, nesudaro daugiau kaip 400 kalorijų. Jis miega naktį tik tris ar keturias valandas. Ir reikia stebėtis, kad su tokiu menku valgiu ir su tiek maža poilsio jis gali diena iš dienos ir metai po metų nuolat klausyti išpažinčių, kalbėtis kasdien su šimtais žmonių. Iš kur jam tų jėgų nepritrūksta?

Anksti rytą atsikėlęs, atlieka mąstymą ir pasirengimą šv. Mišioms, kurios prasideda paprastai 5 val. ir trunka apie dvi valandas. Jis sunkiai žengia laiptais prie Dievo altoriaus. Stebėtojai visad mato, kad kojos nepajėgia žengti tvirto žingsnio. Mat kūnas instinktyviai saugojasi remtis ant skaudamų žaizdų. Šv. Mišių metų atrodo, lyg jis išgyventų visą tą dramą, kuri vyko ant Kalvarijos kalno. Kai nuo stigmų sukruvintom rankom pakelia duonos pavidalu tikrąjį Kristaus Kūną ir paskui su Kristaus Krauju auksinę taurę, stebėtojus apima graudus ir šventas jausmas, kuris sakyte sako, jog čia yra tasai kunigas, kuris ne tik Viešpaties Jėzaus auką aukoja, bet ir pats savo gyvenime yra auka.

Po šv. Mišių seka padėkos maldos, paskui kasdieniai pastoraciniai darbai, kurie yra tiek platūs, kaip platus yra mūsų

pasaulis, ir taip brangūs, kaip yra brangi amžinybė žmogaus siela. Tiek gausių atsivertimų, kurie įvyko tėvui Pijui tarpininkaujant, pasidarė ne be maldos ir gyvenimo aukos. Jis pats daug kartų prisipažino, kad tai vieno, tai kito didelio nusidėjėlio ir didelio Bažnyčios priešo sugrįžimas pas Dievą kainavo jam daug kentėjimų. Atrodo, kad tėvo Pijaus gyvenime, kaip ir Kristaus, vyksta akivaizdus blogio ir skausmo klausimo sprendimas.

Žinia, niekas šio klausimo teigiamai neišspręs, jeigu nepamatys išminties Kristaus kentėjimuose ir Jo mirtyje ant kryžiaus. Be šios religinės išminties liks šiame gyvenime neišrišti mums be galo svarbūs klausimai: kodėl sieloj tiek daug skausmo ir kodėl kūne tiek daug kančių? — Visa, kas yra, visa, kas gera ir gražu, yra vertybės, ateinančios iš Dievo. Kančia ir skausmas yra nusikaltusio žmogaus nuosavos vertybės, kurių Dievas neturi. Ir jos yra tokios brangios Dievo akivaizdoje, kad po Kristaus mirties ant kryžiaus už jas mes galime gausiai pirkti gėrybių amžinajam gyvenimui. Juk mes ir esame atpirkti ta didžia Kristaus kančios ir skausmingos mirties kaina (plg-1 Kor 6, 20).

Kasdienis tėvo Pijaus gyvenimas, galima sakyti, yra nuolatinė auka, surišta su kentėjimu. Toji gyvenimo auka prasidėjo pačioje jaunystėje, kai jis pasiryžo sekti paskui Kristų, kuris savo pašauktiesiems sako: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi" (Lk 9, 23). Atrodo, kad tėvas Pijus, su skausmu nešiodamas Kristaus kančios žaizdas, labai teisingai su šv. Paulium galėtų kasdien sakyti: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi" (Gal 2, 19).

* * *

Čia baigiasi šios knygos 1955 m. leidimo tekstas. Tolesnieji skyreliai yra parašyti po tėvo Pijaus kanonizacijos, įvykusios 2002 m.

TĖVO PIJAUS KANONIZACIJA

Tėvas Pijus gimė 1887 m. gegužės 25 d. ir mirė 1968 m. rugsėjo 23 d. Popiežius Jonas Paulius II paskelbė jį palaimintuoju 1999 m. gegužės 2 dieną, o kanonizavo 2002 m. birželio 16 d. Paskelbti palaimintuoju ir paskui kanonizuoti – paskelbti šventuoju – reikia turėti stebuklingų įvykių, atsiradusių per palaimintojo ar kanonizuotojo užtarimą danguje. Kanonizuoti tėvą Pijų nereikėjo ilgai laukti stebuklingų įvykių, kurių tikintieji iš Dievo prašė per tėvo Pijaus užtarimą. Jo visas gyvenimas čia žemėje buvo stebuklingas. Jis dabar Dievo laiminamas gelbsti žmones dar su didesnėmis malonėmis iš dangaus. Niekas nepasakys, koks suraminimas ir džiaugsmas yra vargam, tikinčiam žmogui sužinoti, kad Dievas jo neapleidžia ir per savo šventuosius jam visur padeda.

Šioje žemėje, kuri yra pavadinta ašarų pakalne, tėvas Pijus yra labai daug gera padaręs. Jis įsteigė ligoninę ir pavadino Casa Sollievo Della Sofferenza (Skausmo palengvinimo namai). Dabar toji ligoninė Europoje viena didžiausių. 1918 metais rugsėjo 20 d. tėvas Pijus gavo Viešpaties Jėzaus nukryžiovimo ženklus – žaizdas kojose, rankose ir prie širdies. Su tomis kančios žaizdomis jis išgyveno 50 metų ir per tą laiką daug stebuklų padarė per visą krikščioniškąjį pasaulį.

Popiežius Jonas Paulius II yra išpėjęs tikinčiuosius sergėtis sensacijų ir prietarų, kuriuos kartais tikintieji palaiko Dievo

stebuklais, bet pats, dar būdamas Romoje jaunas kunigas ir studentas, aplankė tėvą Pijų ir atliko pas jį išpažintį, jis pajuto, kad tėvas Pijus yra didelis Dievo stebukladarys. Jau būdamas Krokuvoje vyskupas, 1962 m. jis parašė tėvui Pijui laišką, prašydamas pagydyti vieną moterį, kenčiančią nuo gerklės vėžio. Po 11 dienų vyskupas Karolis Wojtyła vėl parašė tėvui Pijui jau padėkos laišką, pranešdamas, kad toji moteris, serganti vėžio liga, yra visiškai pasveikusi.

Tai toks yra stebukladarys tėvas Pijus. Jo stebuklinga veikla ir dabar pasiekia šios žemės toliausius kraštus. 2002 m. birželio 16 d. Šv. Petro bazilika ir didžiausia aikštė prie bazilikos negalėjo sutalpinti žmonių, atvykusių į kanonizacijos iškilmes. Visos gatvės apie Vatikaną buvo pilnos maldininkų. Reikėjo televizijos ekranų ir ruporų, kad susirinkusieji galėtų pamatyti ir išgirsti, kas vyksta bazilikoje.

Tėvas Pijus yra mūsų laikų didysis šventasis. Tėvas kapucinas Gerardo Di Flumeri, postulatorius tėvo Pijaus kanonizacijos bylai paruošti, pasakoja: „Turbūt žmonės matė tėvo Pijaus žaizdose paties Kristaus stigmas ir Jo mirtį ant kryžiaus. Tūkstančiai tūkstančių, gal milijonas, aplankė tėvo Pijaus kapą. Visi per tėvo Pijaus užtarimą prašė Dievo malonių, daugiausia kad pagytų tėvas ar motina, kad vaikas rastų gerą darbą ir panašiai. Bet atvažiuodavo ir daugybė tikinčiųjų, kurie prašė dvasinių malonių: padėk man vis labiau ir labiau mylėti Viešpatį Jėzų, padėk man gera šventa mirtimi išeiti iš šio pasaulio, gražink mano sūnų ar dukrą iš blogo kelio.

PASAULINIS GARSAS APIE TĖVĄ PIJŲ

Tėvas Pijus nuo 1916 iki 1968 m. gyveno San Giovanni Rotondo kapucinų vienuolyne. Antonio Squarcella, San Giovanni Rotondo miestelio meras, klausė žmones, ką reiškia tėvas Pijus šitam lig tol niekam nežinomam miesteliui. Žmonės atsakė, kad jų miesteliui tėvas Pijus yra viskas, nes iš Dievo apvaizdos jis turi ypatingą privilegiją. Popiežius Paulius VI 1971 m. savo kalboje Kapucinų ordino vyresniesiems bandė išaiškinti tėvo Pijaus garsą visame pasaulyje: „Tik pažiūrėkite, kokį garsą apie save visame pasaulyje jis sukėlė. Ir kodėl? Gal kad jis didis filosofas? Gal kad jis buvo mokslininkas? Gal kad jis valdė didelius turtus? Nieko panašaus. Garsas pasklido apie tėvą Pijų, kad jis nusižeminęs pamaldžiai kasdien laikydavo Šv. Mišias, kad jis kasdien nuo ryto iki vėlaus vakaro klausydavo išpažinčių. Labiausiai stebino visus žmones Viešpaties Jėzaus stigmos – žaizdos, gautos per nukryžiovimą. Ir niekas negalėjo pasakyti, kas tas žaizdas atvėrė ir kodėl jos buvo reikalingos. Mes žinome, kad tėvas Pijus buvo maldos ir kančios žmogus“.

Popiežius Jonas Paulius II, po tėvo Pijaus palaimintuoju paskelbimo apeigų kalbėdamas maldininkų miniai, aiškino, kad tėvo Pijaus stigmos buvo Dievo gailestingumo darbas, kuris per Kristaus kryžių pasaulį atpirko. Tos atviros žaizdos kalba mums apie Dievo meilę ypač tiems, kurie kenčia dėl kūno ir dvasios ligų. Tos žaizdos yra liudininkės, kad yra antgamtinis pasaulis.

daugelis šventųjų gyveno niekam nežinomi, o jų meilė Dievui ir žmonėms buvo herojiška. Jų darbai buvo paprasti ir nežinomi, bet atlikti su nepaprasta meile. Tokio šventumo pavyzdys yra šv. Teresėlė iš Lisieux, dabar paskelbta Bažnyčios mokytoja. Jos gyvenimas ir šventumas mums žinomas iš jos raštų ir iš jos veikimo danguje. Mes taip galime pasakyti apie visus mums žinomus šventuosius. Kitoks yra tėvo Pijaus šventumas, apie kurį mes žinojom dar jam esant gyvam. Jeigu taip galima pasakyti, mes pažinom jo šventumą ir antgamtybę, nes galėjom visa tai paliesti. Kristaus žaizdos per 50 metų skelbė, kad yra antgamtinis pasaulis. Popiežius Jonas XXIII siuntė gydytojus pas tėvą Pijų apžiūrėti žaizdas ir jas pagydyti. Daktarai atrado, kad žaizdos kraujuoja ir nieko vaistai nepadeda. Taigi tėvo Pijaus žaizdos tokios kaip Kristaus, su kuriomis Jis įžengė į dangų, į Švč. Trejybę. Mes nežinome, ar tėvas Pijus po prisikėlimo iš numirusių turės amžinybėje Kristaus žaizdas.

Prieš mirtį tėvas Pijus visai negalėjo paeiti. Jis jau buvo vežiojamas kėdėje ir negalėjo kalbėti. Mirdamas ištarė tik: „Jėzau, Marija!" Tuoju buvo pakviesti daktarai. Jo kūne jie nerado kraujo, o visos penkios žaizdos staiga buvo išnykusios.

DIEVO MOTINOS GLOBOJE, PIKTOSIOS DVASIOS PERSEKIOJIMAS

Tėvas Pijus niekad nepaleisdavo iš rankų rožinio (rožančiaus). Daug fotografų pastebėjo, kad jis juokdamasis ar šypsodamasis su žmonėmis kalbėdavo ir, kišenėje laikydamas rožinį, meldėsi. Su Dievo Motina Marija santyčiai buvo labai artimi. Iš savo patirties paliko jis visiems pamokymų ir patarimų:

– Kai kurie žmonės yra tokie neprotingi, kad mano, jog per visą gyvenimą gali apsieiti be Dievo Motinos pagalbos; o jeigu kas išpažįsta Dievo Motinos Nekaltąjį Prasidėjimą, tas jau yra gerame išganymo kelyje. Mylėk Madoną ir kalbėk Jos rožinį kasdien, nes Jos rožinis yra šių dienų ginklas prieš kiekvieną blogį; visos Dievo malonės ateina per Jo Motiną.

Tėvo Pijaus draugai klausdavo, ar Dievo Motina būdavo su juo per šv. Mišias. Jis atsakydavo, kad Ji vis palydėdavo jį iki altoriaus ir vis būdavo šalia. Geras tėvo Pijaus draugas tėvas Euzebijus paklausė jį, ar jam Dievo Motina apsieiškia ir ar jis mato Ją. Jis atsakė, kad Ji visada ateina, kada Jos šaukiasi. Kitas jo draugas klausė, ar Dievo Motina kada nors ateina į jo kambarėlį. Jis atsakė: „Tu geriau paklausk, ar Ji kada išeina iš mano kambario“. Dažnai atvažiuodavo tėvui Pijui padėkoti buvę nepagydomi ligoniai už sveikatą, kit žmonės už kitokias gautas malones. Jis vis atsakydavo: „Dėkokite Dievo Motinėlei Mari-

jai, nes Ji yra visų malonių Tarpininkė".

Tėvas Pijus su Kristaus žaizdomis ir šventu gyvenimu labai nepatiko šėtonui. Kaip šv. Petras rašo savo pirmajame laiške, velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti.

1964 m. liepos mėnesį jau vėl vakarą, apie 10 val., pasigirdo tėvo Pijaus kambarėlyje didelis triukšmas. Vienuoliai subėgo pažiūrėti, kas pasidarė. Jie atrado tėvą Pijų ištrauktą iš lovelės ir nutrenktą ant žemės, kniūpsčią kraujuose su prakirsta kakta, visas kūnas sumuštas. Daktaras turėjo susiūti didelę žaizdą. Kelias dienas tėvas Pijus negalėjo laikyti šv. Mišių. Piktąjį dvasia užpuldavo tėvą Pijų dažnai. Laiške savo dvasios vadovui tėvui Augustinui jis rašė: „Aš turiu tau pasakyti, kas atsitiko pereitas dvi naktis. Pirmą naktį nuo 10 val. iki penktos ryto tas nelabasis mane visą laiką mušė. Jis vis bandė mane įtikinti nepasitikėti Dievu, sukelti nusivylimą visu gyvenimu, bet dėkoju Viešpačiui, kad apsigyniau, nuolat kartodamas, kad tie smūgiai ir žaizdos yra man nuopelnai".

Tėvas Pijus sakydavo, kad, nors esame ištikimi Dievui, gali atrodyti, jog mūsų maldos yra neišklausytos. Šėtonas visais būdais bando įtraukti sielas į savo pinkles. Jeigu Dievo Motina visą laiką buvo su tėvu Pijum, tai ir šėtonas nuo jo nesitraukdavo. Tėvas Pijus vis gindavosi su rožiniu, su malda į Dievo Motiną, su malda į šv. arkangelą Mykolą, į angelą sargą. Tėvas Pijus buvo įsitikinęs ir apie tai dažnai kalbėdavo, kad mūsų pasaulyje yra labai daug piktųjų dvasių, kurios suvedžioja sielas į pražūtį. Mes taip pat esame patyrę ir matome, kad mūsų šių dienų pasaulyje yra tiek blogybių, tiek žiaurumų žmonėse, jog be piktųjų dvasių veikimo žmogus to negalėtų sugalvoti ir įvykdyti. Tebūna mūsų priebėga Kristaus Kryžius ir Jo šventieji angelai.

ASMENYBĖ TARP ASMENYBIŲ

Tepagyja kūnas, kad pasveiktų menininko siela

Daugybėje knygų, parašytų tėvui Pijui gyvam esant ir po jo mirties, pasakojama, kaip fiziniai pagydymai visada siekė dvasinės žmonių sveikatos, atsikėlimo iš nuodėmių. Ypač daug yra atsivertusių žurnalistų ir meno žmonių, aktorių, kuriuos pas tėvą Pijų per tris dešimtmečius atveddavo garsus aktorius Carlo Campanini, pats atsivertęs 1939 m. ir tapęs labai pamaldus, kasdien dalyvaudavęs šv. Mišiose.

Tarp Campanini'o atvestų išmybių yra tokios italų kino žvaigždės, kaip Lea Padovani, Silvana Pampanini, Tino Scotti, Macario. Kai kurie šių vardų žinomi ir Lietuvoje vyresnio amžiaus kino mėgėjams. Pavyzdžiui, plačiai kitados nuskambėjęs Silvanos Pampanini pareiškimas: „Jei aktorė apsinuoginusi rodosi prieš objektyvą, reiškia, ji blogai išauklėta“.

Pati Silvana Pampanini, tikinti katalikė, pirmiausia kreipėsi į tėvą Pijų nevilties kupinu laišku dėl mylimos motinos sunkios ligos. Nesitikėjo, kad t. Pijus pastebės jos laišką tarp daugybės kitų, bet po savaitės atėjo guodžiantis laiškas, o dar po savaitės motina pagijo. Tada Silvana liko viena nuoširdžiausių tėvo Pijaus gerbėjų.

Lea Padovani*, mirusi 1991 m., keletą metų prieš mirtį pati

* Garsūs filmai: „Kristus tarp mūrinių“, „Roma 11 valandą“, „Sūnų neparduodame“, serialai „Motinėlės“, „XIX amžius“ ir kt.

pasakojo ilgą savo istoriją. Dar 1958 m. ji mėgino atlikti tėvui Pijui išpažintį, bet negavo išrišimo, nes nesiryžo nutraukti nuodėmingų ryšių su draugužiu Antonio, kuriam sunkiai sergančiam ji meldė sveikatos ir keliskart jį pati vežė į San Giovanni Rotondo.

„Vargšė svajotoja, ar nematai, kad tave visi suvedžioja. Turbūt nemanai gausianti išrišimą. Pasitrauk ir apmąstyk". Pasitraukė įtūžusi ir visą kelią iki Romos keikė tėvą Pijų. Atsipeikėjusi įsimastė į tėvo Pijaus įspėjimą ir padarė pažadą Dievui: „Tegul Antonio liausis mane mylėjęs, kad tik nemirtų". Taip ir įvyko. Antonio pamažu pasveiko ir paliko Leą dėl kitos moters. Tada Lea jau gavo išrišimą, tapo dvasine tėvo Pijaus dukterimi ir per visą tolesnį gyvenimą rėmėsi jo nurodymais, patarimais, paraginimais. Didelį išpūdį padarė susitikimas su tėvu Pijumi populiariam televizijos laidų vedėjui Mario Riva ir dviartininkui Fausto Coppi.

Žymus italų skulptorius Francesco Messina, pats konvertitas, buvo liudytojas, kaip, paprašius tėvą Pijų maldos, išgijo sužeista senelio rašytojo Giovanni Papini (*Kristaus istorija*) akis. Neparasu būdu „susipažino" su tėvu Pijumi Italijos komunistų vado Palmiro Toljačio (Togliatti) asmeninis gydytojas prof. Stallone: važiuodamas pas senuką ligonį, pamatė automobilyje šalia savęs tėvą kapuciną, kuris jam nusakė, kokia ligonio būklė ir kaip jį gydyti, ir pranyko.

Minėtasis Francesco Messina atvyko į San Giovanni Rotondo kažkokio vidinio nerimo vedamas, jaunystės draugo, tėvo Pijaus pažįstamo Ezio Salemerendos paragintas. Prisipažino tėvui Pijui, kad nepasirengęs išpažinčiai, bet tėvas nuramino. „Nereikės nieko pasakoti, tik atsakyti į klausimus". Paklupdė jį prie klausyklos ir pirmas jam apsakė jo gyvenimą, net ir mintis bei

veiksmus, kurių niekam nebuvo pasisakęs. Išpasakojo tai be paniekos, su balse jaučiama užuojauta. Nuo tos valandos pasikeitė garsiojo skulptoriaus mąstymas ir elgesys, su tėvu Pijumi bent mintimis jis tardavosi svarbiais gyvenimo klausimais.

Skandalinga aktorė Liza Gastoni pirmąkart atliko išpažintį tėvui Pijui 1961 m., bet po to vėl pasinėrė į lengvapėdišką gyvenimą. Filmas „Dėkui, teta“ - tik suaugusiems - pasirodė ekranuose 1968 m., ir tais metais numirė tėvas Pijus. Aktorė sužinojusi trumpam susimąstė, bet ir vėl patraukė pinigai, populiarumas ir meilės nuotyčiai. Vis dėlto tėvas Pijus net ir miręs jai apie save primindavo. Kartą visiškai nusivylusi pradėjo šauktis jo pagalbą – tėvas Pijus jai pasirodė, žvelgdamas kadaise matytu, kiaurai veriančiu žvilgsniu. Liza pajuto ryžtą ir ramybę. 1970 m., baigusi pradėtus pagal sutartis filmus, ji pasitraukė iš kino pasaulio, nors garsūs režisieriai siūlė jai patrauklius vaidmenis ir pasakiškus honorarus. Talentas nežuvo: nuo tada ji daug metų laiminga kūrė tapybos, skulptūros, literatūros kūrinius.

Tėvas Pijus ir Karolis Wojtyła

Jaunasis kunigas Karolis Wojtyła, ankstyvuoją pokariu studijuodamas Romoje, susidomėjo San Giovanni Rotondo stigmatizuotuoju. Aplankė jį 1947 m., pasikalbėjo ir atliko jam išpažintį. Wojtylai tapus popiežiumi Jonu Pauliumi II ir juo labiau po pasikėsinimo prieš jį pasklido kalbos, kad jau tada tėvas Pijus jam pranašavęs ir popiežystę, ir sužeidimą. Esą, tėvo Pijaus paragintas, Wojtyła visą gyvenimą pasninkaudavęs trečiadieniais, ir todėl 1981 m. gegužės 13 d., trečiadienį, peršauti jo viduriai buvo lengviau operuojami. Galbūt ši detalė žmonių vaizduotės pridėta *post factum*, bet yra tikrų duomenų, jog tėvas Pijus buvo ypatingai įsidėmėjęs busimojo popiežiaus asmenybę.

Krokuvoje kunigas, paskui vyskupas Wojtyła nuoširdžiai

bičiuliavosi su veiklių katalikų Andriejaus ir Vandos Pultavskių šeima (Andrzej Póltawski, Wanda Póltawska). Iš pradžių jie dalyvaudavo kunigo Wojtylos paskaitose ir jo rengiamose dvasinių studijų išvykose į kalnus, paskui patys organizavo studijas, ypač šeimos klausimais. Karolis Wojtyła buvo netekęs visų savo artimųjų: motina Emilija paliko jį našlaitį devynerių metų (globojo tėvo sesuo), brolis Edvardas, gydytojas, mirė visiškai jaunas, o 1942 m. staiga pasimirė ir tėvas Juzefas Karolis. Andriejus ir Vanda tapo vienišiu kunigui profesoriui Wojtylai broliu ir seserimi. Wojtyła lankydavosi pas juos, žaisdavo su jų dukrytėmis, drauge kurdavo tolesnius apaštalavimo inteligentijoje sumanymus. 1958 m. tapęs vyskupu, Krokuvos arkivyskupo Eugenijaus Baziako pagalbininku, šiam mirus buvo išrinktas arkivyskupijos valdytoju - kapituliniu vikaru. Tuo pagrindu 1962 m. rudenį jis atvyko į Romą dalyvauti II Vatikano Susirinkime drauge su kitais 24 Lenkijos vyskupais ir kardinolu Stefanu Wyszyńskiu. Beje, visa ši delegacija Susirinkimo metu įteikė popiežiui prašymą paskelbti palaimintuoju arkivyskupą Jurgį Matulaitį-Matulevičių.

Romoje pasiekė vyskupą Wojtylą viena po kitos vis liūdnės žinios: jo bičiulė daktarė psichiatrė Vanda sunkiai serga, pripažįstamas vėžys, reikia operacijos, kurią vargiai atlaikysianti (už katalikišką skautišką veiklą 5 metus kalėjusi nacių Ravensbruko lageryje, nebuvo stipruolė). Vysk. Wojtyła karštai meldėsi pats, prašė daugelį žmonių melstis už brangią ligonę ir 1962 m. lapkričio 17 d. iš Romos parašė tėvui Pijui laišką lotynų kalba, prašydamas melsti sveikatos buvusiai kalinei, keturių mergaičių motinai. Nepaminėjo vardo nei pavardės, o pati ligonė nieko nežinojo apie tėvą Pijų ir apie jaunojo vyskupo laišką jam.

Laišką tėvui Pijui įteikė Gailestingumo namų valdytojas, buvęs Vatikano tarnautojas Angelo Battisti. Perskaitęs laišką,

tėvas Pijus pareiškė: „Šito prašytojo negaliu nepaklaustyti“. Ir ką jūs pasakysite, - po 11 dienų vysk. Wojtyła rašo naują laišką, dėkoja už maldas ir praneša, kad toji keturių dukrelių motina staiga ir visiškai pasveikusi be operacijos. Tėvas Pijus susikaupęs išklauė skaitomo laiško, dar tyliai pasimeldė ir tarė: „Angiolino, saugok šiuos laiškus, vieną dieną jie pasirodys labai svarbūs“. A. Battisti pasidėjo laiškus saugioje vietoje ir visiškai užmiršo. Prisiminė tik po 16 metų, 1978 spalio 16-osios vakarą, per radiją išgirdęs, kad popiežiumi išrinktas kardinolas Karolis Wojtyła, - ir negalėjo sulaikyti ašarų.

Dr.Pultavska apsilankė San Giovanni Rotondo 1967 m. ir dalyvavo tėvo Pijaus laikomose šv. Mišiose: „Niekad nesu mačiusi taip maldingai celebruojančio kunigo. Per pakylėjimą jo delnų tvarsčiai buvo kruvini. Mačiau, kaip tas žmogus kenčia“. Po Mišių praeidamas pro sėdinčią daktarę tėvas pažvelgė į ją, sustojo ir paglostė jai galvą, sakydamas: „Dabar jau gerai laikaisi?“ Nuo tada Vanda laiko tėvą Pijų savo „asmeniniu šventuoju“. Iš spaudos sužinoję šiuos įvykius, žmonės dažnai laiškais prašo ją melstis tėvui Pijui jų intencijomis.

Karolis Wojtyła apsilankė San Giovanni Rotondo jau kaip kardinolas, paskui 1987 m. kaip Jonas Paulius II, minint tėvo Pijaus gimimo šimtąsias metines. Gausiai susirinkusiems pranciškonikų vienuolių nariams pasakė kalbą apie kunigystės palaimą ir auką, o Gailestingumo namų darbuotojams ir rėmėjams prabilo apie tai, kad kiekviename varguolyje susitinkame vargantįjį Kristų.

Stigmos, pagijimai ir šventimai

Po tėvo Pijaus mirties į San Giovanni Rotondo nesustodama plaukė srovė laiškų apie pagijimus, atsivertimus ir kitas jo užtarimui priskiriamas malones. Ne kartą buvo rašoma ir apie mirusiojo pasirodymus - lankymusis pas jo pagalbos reikalin-

gus asmenis. Jau 1969 m. buvo mėginta pradėti tėvo Pijaus beatifikacijos bylą, bet dėl įvairiausių kliuvinių ji oficialiai pradėta tik 1982 m. lapkritį.

Ar daug reiškė šventumo įrodymui stigmų turėjimas? Visiškai nieko. Katalikų Bažnyčios istorijoje priskaičiuojama apie 350 stigmatizuotųjų*, iš jų 70 yra paskelbti šventaisiais, tačiau tik šv. Pranciškaus Asyžiečio stigmos buvo priimtos kaip dar vienas šventumo įrodymas. Visose kitose minėtųjų 70-ties asmenų beatifikacijos bei kanonizacijos (paskelbimo šventuoju ar šventąja) bylose stigmos paminimos tik kaip mįslingi reiškiniai, bet ne kaip šventumo įrodymais. Tikrieji šventumo ženklai - gyvenimo tyrumas ar atgaila, kantrybė, meilė, pasiaukojimas.

Šventumą patvirtinančiu dangaus ženklu laikomas staigus ir visiškas pagijimas iš sunkios bei pavojingos ligos, kurio neįmanoma natūraliai išaiškinti ir kuriam buvo melsta kandidato į šventuosius užtarimo. Beje, beatifikacijai reikalingas stebuklas turi būti įvykęs po kandidato mirties, o kanonizacijai - įvykęs po beatifikacijos. (Todėl ir pal. Jurgio Matulaičio paskelbimui šventuoju reikia melsti naujo stebuklo.)

Palaimintaisiais ir šventaisiais skelbimo kongregacijai buvo pateikta 104 tomai paliudijimų ir dokumentų tėvo Pijaus dorybių ir jo užtarimui priskiriamų stebuklų klausimais. Galutiname etape buvo atrinkti 85 patikimiausieji liudytojai, t.y. tokie, dėl kurių dorumo, sveikos nuovokos ir informatyvumo nekilo abejonių. Bažnytiniai cenzoriai perskaitė visus tėvo Pijaus laiškus, buvo apklausti minėtieji patikimi liudytojai, nustatytas jo natūraliųjų ir antgamtinių dorybių didvyriškumas.

Beatifikacijai reikalingu stebuklu buvo pripažintas staigus Konsilijos (Consiglia) De Martino išgijimas 1995 m. lapkritį, kuri

*Didžiųjų asketų ir šventųjų taip pat turi Rytų krikščionių Bažnyčios, bet neturi stigmatizuotųjų, matyt, todėl, kad jų dvasingumas daug labiau sutelktas į prisikėlusįjį, negu į kenčiantį Kristų. Vakarų Bažnyčioje stigmatizuotųjų pradėjo rasti tik viduramžiais, sustiprėjus Kristaus Kančios garbinimui.

speciali prisiekusiųjų gydytojų komisija pripažino natūraliai neišaiškinamu. Ta 45 metų moteris apskritai buvo geros sveikatos, bet staiga labai nusilpo, o ant kairiojo peties iškilo apelsino dydžio guzas. Tyrimai parodė, kad yra įplyšęs limfos latakas, todėl limfa liejasi po kūną, spaudžia plaučius, gresia katastrofa. Pati ponija Konsilija ir daugelis jos bičiulių meldė pagalbos tėvą Pijų. Chirurgų pasitarimas paskyrė operaciją: susiūti įplyšusį lataką, iščiulpti išsiliejusį skystį. Klausydamasi gydytojų Konsilija nesiliovė meldusis Tėvui Pijui ir galiausiai pasakė: „Tėve, tu būk mano chirurgas, tu mane operuok!“ Staiga jai pasirodė, tarytum kas neregimas atriša jai baltinių raištelį po kaklu, prapjauna kaklą ir vėl susiuvia, o ji staiga pasijunta sveika.

Kompiuterinis tyrimas parodė, kad limfos skystis iš kūno dingęs ir latake nebėra įplyšimo. Visiškai pagijimui neprireikė nė 24 valandų! Tyrimams vadovavęs dr. Violi pripažino: būtinai privalėjome susiūti lataką ir drenuoti išsiliejusį skystį, bet nė nespėjus pradėti gydymo, ligonė išsyk visiškai pasveiko ir nebeatkrinta. Negalima to paaiškinti niekaip, tik stebuklu.

Įvykį nuodugniai ištyrus prisiekusiųjų gydytojų komisijai, Šventųjų skelbimo kongregacija pripažino išgijimą esant stebuklingą. popiežius sprendimą patvirtino ir 1999 m. gegužės 2 d. tėvą Pijų paskelbė palaimintuoju. Vatikane, Šv. Petro aikštėje, dalyvavo nesuskaitoma minia tikinčiųjų ir pati Konsilija su vyru. Jie buvo privesti ir prie šv. Tėvo.

Toliau plaukiant į Vatikaną pavienių asmenų ir organizacijų prašymams bei ištyrus dar vieną žymų pagijimą, įvykusį po beatifikacijos, Jonas Paulius II palaimintąjį tėvą Pijų 2002 m. birželio 16 d. paskelbė šventuoju.

Vargų vargai vaisingi

Viena tėvo Pijaus gerbėja kartą jam pareiškė: „Tėve, norėčiau tapti šventa“. - „Gera, dukrele, bet žinok, kad tai šuns dalia“...

Šis juodasis humoras tiksliai nusako nuolatinius ir nepabaigiamus paties tėvo Pijaus vargus.

Daug kartų tėvas sirgo, kartais po kelis mėnesius. Turėjo tris ar keturias operacijas tik su vietiniu nuskausminimu, nes pats taip norėjo. Yra nepaneigiamų faktų, kad jį naktimis skaudžiai mušdavo piktoji dvasia, keršydamą už didelių nusidėjėlių atsiuvertimus prie jo klausyklos. Vėliausias toks įvykis aprašytas 1964 m.

Iš Bergamo tėvai atvežė aštuoniolikmetę merginą, akivaizdžiai nelabojo bjauriai valdomą, kuriai keli dvasininkai egzorcistai nesugebėjo padėti. Tą naktį prieš ją atvežant vienuoliai girdėjo iš tėvo Pijaus celės sklindančius siaubingus garsus, pagaliau pasigirdo skaudi dejonė. Tėvą Pijų broliai rado gulintį ant grindų sutinusi veidu, kraujuojančia prakirsta kakta. Pašauktas gydytojas aptvarstė, subintavo visą.

Rytą Tėvas Pijus nepajėgė atsikelti. Apsėstoji susirinkusiai miniai šaukė: „Naktį gerai apkūliau senį, nebeprieis prie altoriaus!“ Tik po 3 dienų gydytojas nuėmė tvarsčius, leido keltis eiti aukoti šv. Mišių. Bažnyčioje su šeima buvo ta mergina. Stigmatizuotąją pamačiusi, ji baisiai sukliko ir apalpo. Žmonės panėšėjo ją arčiau altoriaus, kad tėvas Pijus palaimintų. Atgavusi sąmonę buvo visiškai sveika ir geros nuotaikos, apsėdimas vėliau nebesugrįžo.

Kritiškas skaitytojas pakraipys galvą: kas XXI amžiuje gali tikėti tokiomis istorijomis? Deja, nemaža apsėdimų faktų pasiūta, pavyzdžiui, Lotynų Amerikoje, kur žmonės nesivaržo užbūrimų, savęs paties prakeikimo, velnio šaukimosi.

Koks buvo stigmatizuotasis savo kasdienėje aplinkoje? Pirmu žvilgsniu, ūmus ir šiurkštus, greit supykdamas ir vėl gailėdavosi. Tai išorėje, o atsiskleidus vidui, pasirodydavo švelnus ir užjaučiantis. Nusidėjėliams primindavo jų nuodėmes be paniekos, su užuojauta. Buvo švelniai prierašus ir dėkingas

už mažiausią nuoširdumo gestą, kad ir pasiūlytą šalto alaus gurkšnį karštą vasaros dieną (atminkime: Pietų Italija!).

Rašė daug laiškų, ypač savo „dvasios dukrelėms“, kupinų tyro padrašinimo ir paguodos žodžių. Dar jaunystėje, 1916 m., laiške savo nuodėmklausiuviui aiškinosi dėl polinkio prisirišti: „Širdžiai neįsakysi...“ Ne sykį pravirkdavo matydamas ligonius, ypač pasiligojusius vaikus. Renzo Allegri smulkiai aprašo savo pirmąjį susitikimą su tėvu Pijumi metais prieš jo mirtį, 1968 m. rugsėjį, kada rengėsi parašyti apie jį spaudoje. Po rytinių Mišijų užėjo jis į zakristiją ir pradėjo fotografuoti besikalbantį su žmonėmis. Griežtu žvilgsniu tėvas jam: „Liaukis!“ – „Tėve, tai mano darbas“. Žvilgsnis išsyk suminkštėjo, tėvas nebedraudė toliau fotografuoti.

Ankstų kitos dienos rytą Allegriui vienuolyno gvardijonas leido palaukti antro aukšto koridoriuje prie tėvo celės. Pasirodė senas vienuolis, visiškai sulinkęs, beeinąs prisilaikydamas sienos ir tarytum strykčiodamas: dėl skaudančių žaizdų pėdose tegalėjo eiti pasistiebdamas ant pirštų ir kas keletas žingsnių pailsėdamas, kosėdamas ir sunkiai kvėpuodamas. Veide – skausmo grimasa. Pamačius laukiantį nepažįstamąjį, žvilgsnis atrodė lyg nusigandęs, lyg prašantis. Korespondentas pasijuto nusikaltėlis su savuoju smalsumu. Priėjo pabučiavo ranką, pasiūlė petį atsiremti ir palydėjo į celę. Vos keliais sakiniais tegalėjo apsieisti, bet rašo, kad tai buvęs ilgiausias interviu jo gyvenime, nes metų metais jis besikalbąs su tėvu Pijumi ir parašysias apie jį ne vieną knygą.

Allegri mini giedrą tėvo Pijaus sąmojų. „Tėve, aš netikiu Dievu“, – pareiškė lankytojas, o tėvas jam: „Užtat Jis tavimi tiki“. Kitas vėl gailiai suklupęs, galvą rankomis susiėmęs dejavo: „Tėve, esu baisiai nusidėjęs“. Vienuolis, glostydamas jo plaukus, pratarė: „Sūnau, per brangiai atsiėjo Jam tavo atpirkimas, kad dabar tave apleistų“.

Visų skaudžiausias tėvui buvo savųjų, Bažnyčios žmonių nepasitikejimas, įtarimai, kartojami piktų žmonių šmeižtai. Būdamas dar jaunas kunigas, gaudavo leidimą dėl sveikatos negalavimų ilgą laiką gyventi pas tėvus. Daugelis vienuolių netikėjo tais negalavimais, sakė, kad Pijus vengias vienuolyno drausmės. Provinciolas net rašė laišką generolui, siūlydamas pašalinti Pijų iš kapucinų ordino...

Atsiradus stigmoms, pažeminimų labai padaugėjo. Aukščiausias Vatikano cenzūros organas Sant Ufficio penkis kartus buvo paskelbęs, kad tėvas Pijus pats pasidaro žaizdas ir apgaudinėja žmones. Suprantama, kaip tai žeidė jautrią maldingojo tėvo širdį, bet jis tik verkė, meldėsi ir tylėjo. Dvejus metus, nuo 1931 m. birželio iki 1933 birželio jam buvo draudžiama aukoti šv. Mišias bažnyčioje ir klausyti išpažinčių; galėjo aukoti Mišias tik vienuolyno koplyčioje, be žmonių.

1960 m., sulaukęs 73 metų, buvo šlykščiai apšmeižtas pasileidimu. Popiežius Jonas XXIII atsiuntė į San Giovanni Rotondo specialų vizitatorių, kuris porą mėnesių gyveno vienuolyne, viską stebėjo, tardė stigmatizuotąjį, apklausinėjo vienuolius ir lankytojus. Šmeižtas nepasitvirtino, vis dėlto laikinai buvo apribotas jo apaštalavimas, rekomenduotas didesnis santūrumas, kad nebūtų progos įtarimams.

Prisiminkime, kad tai dėjosi tada, kai nuo 1956 m. gegužės jau veikė jo sukurti Gailestingumo namai, o nuo pat 1949 m. San Giovanni Rotondo kūrėsi Tėvo Pijaus maldos būreliai, kurie toliau plito pasaulyje. Juos Apaštalų Sostas oficialiai įteisinė tik 1968 liepos 31 d., mažiau negu dviem mėnesiais prieš tėvo Pijaus mirtį. 1988 m. tokių būrelių pasaulyje jau buvo 2000, ir sąjūdis šiandien toliau plinta.

Visus įtarimus ir neaiškumus išsprendė Šventųjų skelbimo kongregacijos darbuotojai, apklausę 85 neabejotino patikimumo liudytojus, ir pakviesti ekspertai, išstudijavę visus tėvo Pi-

jaus laiškus bei įvairius dokumentus.

Kokia buvo prasmė Bažnyčios žmonėms ir bažnytinėms institucijoms taip nepasitikėti daug kenčiančiu ir nuostabiai apaltaujančiu vienuoliu? Tik noras apsaugoti tikinčiuosius nuo lengvatikystės! Pastebima gi, kad tam tikri maldingų žmonių sluoksniai labai mėgsta visokius apreiškimus, regėjimus, stebuklus ir kuria apie juos legendas, kurios tolydžio subliūkšta. Gausybė nepaprastų reiškinių viename žmoguje – ir stigmos, ir širdžių skaitymas, ir pranašavimas, ir persikėlimai, ir t.t. – darė įspūdį, kad čia kažko per daug. Tėvas Pijus parodė tikrą šventumą tuo, kad nemaištavo ir klusniai primdavo suvaržymus.

Po jo mirties Genujos arkivyskupas kardinolas Giuseppe Siri pareiškė: „Per visą gyvenimą nešiotomis stigmomis ir moraliniais kentėjimais tėvas Pijus kreipia žmonių žvilgsnį į Kristaus kančią kaip išganymo priemonę“.

Tekreipia jis ir mūsų viltingus žvilgsnius į Žmonijos Atpirkėją.

TURINYS

Pratarmė pirmajam leidimui.....	3
Ižangos žodis antrajam leidimui.....	5
Tėvo Pijaus jaunystė.....	7
Brolis Pijus – kunigas.....	11
Karo metai.....	18
Stigmos.....	22
Ginčai ir abejonės dėl stigmų kilmės.....	27
Kantrybė ir paklusnumas.....	37
Rožių ir lelijų kvapas.....	42
Atsivertimų malonė.....	52
Pranašavimo dovana.....	73
Ekstaktiniai persikėlimai.....	78
Aklieji regi.....	85
Angelų kalnas.....	99
Dvasinės mintys ir patarimai.....	104
Laiškai.....	114
Artimo meilės paminklas.....	122
Kasdienis gyvenimas.....	129
Tėvo Pijaus kanonizacija.....	132
Pasaulinis garsas apie tėvą Pijų.....	134
Dievo motinos globoje, piktosios dvasios persekiojimas ...	136

Priedas. Kun. Vaclovas Aliulis.

Asmenybė tarp asmenybių 139

Kun. V. Rimšelis, MIC

Tėvas Pijus

Redaktorius *kun. V. Aliulis, MIC*

Išleido Marijonų talkininkų centro leidykla

Laisvės al. 101a, Kaunas.

Spausdino „Morkūnas ir Ko“

Draugystės g. 17, Kaunas.